НАОМИ НОВИК

СМЪРТОНОСНА АКАДЕМИЯ

ciela

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Да си в гимназията не е лесно. Да си в Магьоническата академия — още по-малко. В Академията няма учители. Забавно, нали? Ще запеете друга песен, когато домашното ви се опита да ви изяде главата… буквално. Стига да завършиш, целият свят е в ръката ти. Ако оцелееш до завършването, разбира се, без да попаднеш в стомаха на някой зловреден. А те са навсякъде — от лабораториите до столовата, дебнат зад книжните лавици и се промъкват в стаята ти нощем. И това ако не е мотивация да си учиш уроците. Ел, или Галадриел, както е имала неблагоразумието да я кръсти майка й, е решена да завърши и да не си губи времето с разсейващи неща като приятели. Тъмната сила, която крие в себе си, би й позволила да покорява империи, да срива градове и да унищожи всяко нещастно зловредно, застанало на пътя й. Само че има един малък проблем. Освен враговете Ел може неволно да изпепели и останалите ученици и може би цялата Академия. Но без паника. Ел трябва само да си заучава заклинанията, да си пази гърба и да се опитва да не се забърка в някоя беля. С малко повече късмет може дори да успее да се дипломира цяла.

- Наоми Новик
  - Глава 1
  - Глава 2
  - Глава 3
  - Глава 4
  - Глава 5
  - Глава 6
  - Глава 7
  - Глава 8
  - Глава 9
  - Глава 10
  - Глава 11
  - Глава 12
  - Глава 13
- notes
  - 1

Наоми Новик

Смъртоносна академия

Урок първи по магьосничество

Смъртоносна академия #1

Глава 1
Душеядецът

Реших, че Орион трябва да умре, след като за втори път спаси живота ми. И преди не го бях харесвала особено, но всичко си има своите граници. Нямаше да е проблем, ако бе спасил живота ми рекорден брой пъти — като, да речем, десет или тринайсет — тринайсет е запомнящо се число. Орион Лейк, личният ми бодигард; това бих могла да приема. Само че бяхме вече три години в Магьосническата академия и той не бе дал ни най-малък знак да ме е набелязал за специално отношение.

Ще кажете, че е много егоистично от моя страна да кроя убийствени планове относно героя, чиято бе заслугата за оцеляването на една четвърт от класа ни. Е, много жалко за загубеняците, дето не можеха да се справят без негова помощ. И без това не е предвидено всички да останем живи. Училището все някак трябва да се храни.

Ами какво да кажем за мен самата, ще попитате, след като също съм имала нужда да ме спаси? Че и два пъти дори. Е, точно по тази причина трябваше да си иде. Той устрои експлозията в кабинета по алхимия миналата година в схватка с онази химера. Наложи ми се да изпълзя изпод руините, докато той тичаше в кръгове и млатеше огнедишащата й опашка. А пък душеядецът не бе прекарал и пет секунди в стаята ми, преди той да се втурне вътре, явно го бе гонил по коридора. И онова чудо се бе намъкнало само в опит да се отърве.

Но кой ти дава възможност да обясниш? Химерата можеше да не се метне върху мен, в лабораторията този ден имаше повече от трийсет хлапета, но виж, драматично спасяване в спалнята ми е подвиг на съвсем друго ниво. В очите на цялото училище аз вече принадлежах към общата маса сакати нещастници, спасени от Орион Лейк по славния му път напред, а това бе нетърпимо.

Стаите ни не са много големи. Той бе само на няколко крачки от стола пред бюрото, все още приведен и задъхан над бълбукащите мехурчета на моравото петно от душеядеца, което постепенно се просмуква в цепнатините между плочките на пода, та хубавичко да се разпростре из цялата ми стая. Избледняващият блясък по ръцете му осветяваше лицето му, не, да речеш, някакво супервпечатляващо лице: имаше голям клюнест нос, който някой ден може би би му придавал драматизъм, когато останалите му черти го догонеха, засега бе просто прекалено голям, по изпотеното му чело бе полепнала

сребристосива коса, която трябваше да е подстригана поне преди три седмици. Повечето си време прекарваше зад непроницаема бариера от предани почитатели, така че за пръв път се оказвах в такава близост до него. Изправи се и обърса с ръка потта си.

— Добре ли си? Гал беше, нали? — попита ме, с което само добави сол в раната. От три години бяхме в една група в лабораторията.

— Не благодарение на теб и безграничната ти мания относно всички тъмни създания, пълзящи наоколо — отвърнах с леден тон. — И не съм Гал, никога не съм се казвала Гал, а Галадриел. — Не ме гледайте, името не е било моя идея. — А ако сричките ти идват твърде много и се справяш само с една, Ел върши работа.

Той поклати глава и замига насреща ми.

— О! Ъъъ… прощавай? — изрече с възходяща интонация, сякаш не му беше ясно какво става.

— Не, не — възразих. — Ти прощавай. Очевидно не изпълнявам ролята си според стандартите. — Мелодраматично притиснах длан до челото си. — Орион, толкова бях ужасена — промълвих и се хвърлих на врата му. Той залитна леко: бяхме еднакви на ръст. — Благодаря на небесата, че беше тук да ме спасиш, никога не бих се справила сама с душеядец. — След което захълцах в престорен плач, облегната на гърдите му.

Ще повярвате ли, той взе, че ме обгърна с ръка и ме потупа по рамото, ето доколко бе автоматизирал реакцията си. Забих лакът в корема му, за да го отблъсна от себе си. Той изквича като ритнато куче, отстъпи назад и ме зяпна стъписан.

— Не ми е притрябвала помощта ти, непоносим натрапник такъв — процедих. — Стой далеч от мен или ще съжаляваш.

Изблъсках го още назад и затръшнах вратата помежду ни, клюнестият му нос за малко не го отнесе. Изпитах краткото удовлетворение да зърна пълното объркване по лицето му, преди то да се скрие, след което останах изправена пред голата метална врата с голямата разтопена дупка на мястото на бравата. Благодаря, герой. Хвърлих гневен поглед на поражението, после се върнах при бюрото си, а през това време останките от душеядеца се доразпаднаха със съскане като пара, излизаща от тръба, и изпълниха стаята с остра воня.

Толкова бях ядосана, че ми отне шест опита да спретна заклинание за почистване. След четвъртия се изправих, запратих ронещ се древен свитък към непроницаемия мрак отвъд бюрото и нададох яростен крясък:

— Не ща да призовавам армия от скувара! Не съм си наумила да вдигам стени от смъртоносен пламък! Искам само да почистя

проклетата стая!

В отговор от черната пустота долетя страховит том, подвързан в напукана бледа кожа с остри ръбове, които ме одраха неприятно при плъзгането му по металната повърхност на бюрото. Кожата вероятно беше свинска, но някой явно бе желал да създаде впечатлението, че е смъкната от човек, което си беше почти толкова лошо. Книгата се отвори на страница с инструкции как да се пороби цяло множество хора, тъй че да ти играят по свирката. Е, сигурно щяха да ми почистят стаята, ако им поръчах.

Наложи се чак да извадя един от глупавите кристали на майка ми, да седна на тясното си скърцащо легло и да медитирам десет минути, заобиколена от гадната смрад на душеядеца, която се просмукваше в дрехите, в чаршафите и в книжата ми. Човек би помислил, че всякаква миризма ще се разнесе бързо, след като една цяла стена липсва и стаята е отворена към панорамната гледка на мистичната непрогледна пустота, сякаш си в космически кораб, гмурващ се в черна дупка, само че би сгрешил. След като най-сетне успях да се завърна от нивото на задушаващ гняв, пратих книгата със свинска подвързия от далечния ръб на бюрото ми отново в празнотата — за всеки случай използвах писалка, за да я бутна — и изрекох толкова спокойно, колкото успях:

— Искам простичко домашно заклинание за почистване на нежелана мръсотия с лоша миризма.

С намусено тупване пристигна друг гигантски том, озаглавен „Амунан Хамуерод“, пълен със заклинания на староанглийски — най-слабия ми от мъртвите езици — а отгоре на това не се отвори на конкретна страница.

Все ми се случват неща от този род. Някои магьосници имат афинитет към магии за промяна на времето или за трансформации, или за фантастични битки като прескъпия Орион. Аз имам афинитет към масово унищожение. Това е изцяло по вина на майка ми, разбира се, също като глупавото ми име. Тя е от онези, които залагат на цветя, мъниста и кристали и танцуват под луната за Богинята. За тях всички са прекрасни хора, а злосторниците са просто неразбрани или нещастни.

Тя дори прави масажна терапия за простосмъртните, защото „е толкова релаксиращо да даряваш покой на хората, мила“. Повечето магьосници не си губят времето с банални професии — смята се за малко принизяващо — или ако се решат да се занимават, си намират служба с нищоправене. Човекът, който се пенсионира от фирмата след четиресет и шест години стаж и никой не може да си спомни какво точно е работел; отнесената библиотекарка, която зървате понякога да се мотае между

рафтовете и май нищо не прави; третият вицепрезидент, отговарящ за маркетинга, който се появява само за заседания на висшето ръководство — ей такива неща. Има си заклинания да се надушват подобни служби или да се насърчи създаването им и тогава си подсигурил издръжката си, а също така разполагаш с много свободно време да градиш мана и да превърнеш евтиния си апартамент в дванайсетстайно имение. Но мама не е от тях. Таксата ѝ е съвсем нищожна и я взема само защото предложиш ли масажна терапия безплатно, хората ще изпитат подозрения, както си е и редно.

Естествено, аз израснах скроена по съвършено противоположен модел, както би очаквал всеки с елементарни познания за принципа на балансиране, тъй че като искам да си разтребя стаята, получавам инструкции как да я изпепеля с огън. Колкото и да е странно, практически не е възможно да унищожиш с едно мигване цяла армия демони. Иска се сила, много сила. А никой няма да ти помогне да изградиш мана за призоваване на лична армия от демони, така че нека сме реалисти, иска се малия.

Всички — почти всички де — използват по малко малия тук-там, неща, които не приемат за злина. Да превърнеш филия хляб в парче торта, без първо да си изградил маната за това, неща от този род, които масово са приемани за безобидна шашма. Е, силата все пак трябва да дойде отнякъде, и ако не си я натрупал сам, то вероятно приижда от живо създание, защото е по-лесно да придобиеш сила от нещо, което вече е живо и мърдащо. Така че, хапваш си ти тортата, а междувременно цяла колония мравки в задния ти двор загива и се разпада.

Мама стига дотам, че чая си не би подгряла с малия. Но ако не си чак такъв праведник, а повечето хора не са, можеш да си приготвяш триетажна торта от пръст и мравки през всеки ден от живота си и пак да доживееш до 150, след което кротко да издъхнеш в леглото си, стига преди това да не се гътнеш от холестеролно отравяне. Започнеш ли обаче да използваш малия в голям мащаб, например за да сринеш град до основи или да избиеш цяла армия, или за каквото и да е от хилядите безполезни неща, които знам точно как се правят, не можеш да се наситиш и постоянно смучеш мана (или житейска сила, или тайнствена енергия, или вълшебен прашец, или както искате да я наречете, просто сега тенденцията е да се назовава мана) от неща с достатъчно сложна структура, че да притежават чувства по този въпрос и да ти се съпротивляват. Тогава силата се опорочава и дока то се опитваш да се отървеш от тяхната мана, много често те побеждават.

За мен обаче това не би било проблем. Бих била върховна в използването на малия, ако бях достатъчно глупава или отчаяна да прибегна до нея. Все пак трябва да призная заслугата на мама за това: тя бе посветена на онази щуротия с връзката родител-дете и в моя случай това означаваше, че искрящо чистата ѝ аура обгръщаше моята достатъчно много, че да ме предпази да не използвам малия твърде отрано. Когато носех у дома жабчета с намерение да им извадя червата, тя ме убеждаваше с безгранична кротост: „Не, мила, не може да вредим на живи същества“, после ме отвеждаше до ъгловия магазин в селото ни и ми купуваше сладолед като компенсация, задето ми ги беше отнела. Бях на пет години, сладоледът беше единствената ми мотивация да желая власт, така че сами си представяте как отнасях при нея всичките си малки находки. Когато вече станах достатъчно голяма, та тя да не може да ме спре, бях и достатъчно зряла да разбирам какво се случва с магьосниците, използващи малия.

Най-често я подхващат тези от последния клас, тъй като дипломирането вече тропа на вратата, но има и неколцина от нашия, които вече са прибегнали до нея. Понякога, ако Йи Лиу те погледне твърде бързо, за миг очите ѝ са съвършено бели. Ноктите ѝ пък са станали чисто черни и мога да позная, че не е лак. Джак Уестинг изглежда съвсем добре, типичното русо и усмихнато американско момче, мнозина биха го взели за херувим, но минеш ли покрай стаята му и поемеш ли дълбоко дъх, долавяш бегъл мирис на скотобойна. Аз го долавям де, не всеки. Луиза, през три врати от него, изчезна в началото на годината и никой не знае какво ѝ се е случило — не е особена рядкост, но аз съм сигурна, че каквото е останало от нея е в неговата стая. Имам добър усет за тези неща, макар да нямам желание да ги знам.

Ако аз се поддадях и започнех да използвам малия, щях да си изляза от тук летейки с крила, добре де, с *отвратителни прилепски* крила на демоничен звяр, но все пак крила. Академията много си пада да пуска в света злосторници, почти никога не убива някого от тях. Ние, останалите, си патим от душеядци, които ни се провират под вратите в средата на следобеда, или от ослепители, изпълзяващи от канала, обвиващи се около глезените ни, когато вземаме душ или си четем заданията, и устремяващи се да разтопят очните ни ябълки. Дори Орион не сколасва да спаси всички ни. Средно около една четвърт от випуска го докарва чак до дипломиране, а преди осемнайсет години — да пукна, ако е съвпадение, че тъкмо тогава е бил заченат Орион — са завършили само дузина ученици, при това всичките преминали към тъмната сила. Бяха се обединили в шайка, за да отстранят

съучениците си и да натрупат стабилна доза сила.

То се знае, семействата на всички останали ученици си дадоха сметка какво се е случило — беше очевидно за всеки глупак; вместо първо да измъкнат хлапетата от анклавите, идиотите се втурнали да преследват злодейската дузина. Последният от тях бил мъртъв, когато дошло време мама да се дипломира на следващата година, и дотам се свършило с Раздаващите смърт, или както са се наричали.

Но дори да си от най-хитрите мошеници, прилагащи малия, дето избират умно жертвите си и ги нападат по нощна доба, тъй че деянието им да мине незабелязано, пак няма накъде да се придвижиш, освен да паднеш още по-ниско. Сладурът Джак вече краде жизнена сила от човешки същества, тъй че ще започне да гние отвътре в рамките на пет години след дипломирането си. Уверена съм, че има грандиозни планове как да отложи разпада си, с всички магьосници злодеи е така, но не мисля, че има нужните способности. Освен ако не му хрумне нещо гениално, след десет години, хайде, нека са петнайсет, ще го докара до финалната гротеска. А после, като разкопаят мазето му, ще открият стотици трупове, всички ще цъкат с език и ще викат: „Боже мили, а такъв чудесен младеж изглеждаше!“

В момента обаче, докато се борех над страниците, в които на староанглийски и със ситен нечетим почерк се описваха крайно специфични домашни заклинания, изпитах силно желание да се почерпя с обилна доза малия. Поне ако после дойдеха чавки да ми изкълват мозъка — или нещо друго, знае ли човек — щях да бъда подготвена. Междувременно зад мен локвата от душеядеца с пукане изпускаше газ, подобно на далечни гръмотевици, докато накрая до носа ми не стигна ужасна воня.

Бях прекарала деня в учене за финалните изпити. Оставаха само три седмици от срока: когато човек поставеше длан на стената в банята, можеше да усети лекото потракване на механизмите, които се подреждаха в готовност да ни свалят с един оборот. Класните стаи си стоят на едно място в ядрото на училището, а спалните ни започват на нивото на столовата и се завъртат надолу като огромна метална гайка, която се смъква около стеблото на винт, додето стигнем чак долу за дипломирането. Следващата година идва редът ни за най-ниското ниво, не че е нещо, което да се чака с нетърпение. Никак, ама никак не искам да пропадна на изпитите, че да се върна за поправка на върха.

Вследствие на следобедното ми усърдие гърбът и дупето ме боляха, светлината на бюрото ми започваше да отслабва, докато седях приведена над дебелия том и примижавах, та да разчета

буквите, а другата ми ръка, с която държах речника по староанглийски, бе изтръпнала. Все по — силно ставаше желанието ми да призова стена от смъртоносен огън и да изпепеля душеядеца, книгата със заклинания, речника, бюрото си и прочее.

Не е *напълно* невъзможно да останеш магьосник злодей за дълъг период от време. Лиу няма да пострада, тя е далеч по-предпазлива от Джак. Бих се обзаложила, че е използвала всичките си способности да вкара тук със себе си торба с хамстери или други твари и сега ги принася в жертва по график. Откраднва си по няколко цигари седмично, не пуши като комин, да речеш, по четири пакета на ден. Но тя може да си го позволи, защото не е съвсем сама. Има голямо семейство — не чак толкова голямо, та вече да създаде свой анклав, но това е в обозримото бъдеще — и се носят слухове, че сред тях има много магьосници злодеи; при тях явно това е стратегия. Има братовчеди близнаци, които ще постъпят догодина и чрез използването на малия ще е в състояние да ги брани през първия им клас. След дипломирането й пред Лиу ще има избор. Ако иска да се откаже, може изцяло да загърби заклинанията, да се сдобие със скучна служба, която да й плаща сметките, и да разчита на роднините си да я закрилят и да правят по някоя магия в нейна услуга. До десет години ще е достатъчно излекувана физически, за да започне отново да използва мана. Или пък ще стане професионална злодейка, от онзи тип вещици, които получават солидни суми от анклавите, за да им вършат мръсната работа, без да бъдат задавани въпроси откъде иде всичката тази мощ. Стига да не се впусне в крайности — като моя тип заклинания — няма страшно за нея.

Аз обаче нямам семейство, само двете с мама сме, и със сигурност нямам зад гърба си анклав, готов да ме подкрепя. Живеем в комуната Лъчист ум край Кардиган в Уелс, населявана още от шаман, двама духовни лечители, кръг от езически магове, танцова фолк трупа — всичките горе-долу с еднаква мощ, тоест никаква. Направо изпадат в ужас, като видят мен или мама да вършим истинска магия. Добре де, мен. Мамината магия се състои в това да извиква мана с танци заедно с група доброволци. Казах й веднъж, че трябва да взема такса на хората, ама тя — не, а после пилее маната за радост и щастие, тра-ла-ла. Хората ни канят на трапезата си, защото я обичат, че как да не я обичаш? Построили й шатра, като отишла при тях право от Магьосническата академия, вече бременна в третия месец с мен. И все пак никой от тях не бе в състояние да ми помогне в магьоснические дела или да ме защити от върлуващите злодейства. Дори да можеха, не биха го направили. Те не ме

харесват. Никой не ме харесва, само мама.

Татко умрял тук по време на дипломирането, докато измъквал мама. Наричаме го *дипломиране*, защото така му казват американците, те плащат лъвския дял от разноските на академията през последните седемдесет години. А както се знае, който плаща, той поръчва музиката. Не че може да става дума за веселба. Просто е момент, в който учениците от последния клас са натиквани до един в аулата за дипломиране много надолу, на самото дъно на академията, и се опитват да се преборят, за да се измъкнат от всички гладни злодейства, дето лежат там и дебнат. Около половината випускници — тоест половината от онези, успели да оцелеят до този момент — се спасяват. Татко не се спасил.

Виж, той е имал семейство; те живеят край Мумбай. Мама бе успяла да ги открие, но чак като бях вече петгодишна. Двамата с татко не бяха обменяли информация с външния свят за отношенията си, нито бяха правили планове за след дипломирането си. Това би било прекалено рисковано. Вътре били заедно за около четири месеца, но се открили като сродни души и вярвали, че любовта ще ги води по пътя им. За мама поне все още е естествено да разсъждава по този начин.

Та така, когато открила семейството на татко, се оказало, че то е свръхбогато, от порядъка на тези с дворци, скъпи бижута и безбройна прислуга, и по-важното — по мамините стандарти, произлизали от древен хиндуистки анклав, стриктно ограничаващ се до мана, който бил унищожен по време на британското управление, но те все така продължавали да спазват правилата. Не хапвали месо и още по-малко прибягвали до малия. Тя била щастлива да заживее с тях, а и те били много радостни да ни приемат. Дотогава изобщо не знаели какво се е случило с татко. Последно получили известие от него в края на първата му учебна година. Учениците от последния клас събират писма от нас, останалите, в седмицата преди дипломирането. Аз вече съм написала моето за тази година и раздадох копия на някои хлапета от лондонския. Кратко и мило: *още съм жива, добре се справям с ученето.* Налага се да е кратко, та да нямат повод да ми откажат да го пъхнат в плика си.

Татко пратил подобна бележка на семейството си, та знаели, че дотам е оцелял. После така и не излязъл оттук. Поредното от стотици хлапета, захвърлени на боклука в това проклето място. Когато мама най-накрая открила семейството му и им казала за мен, те имали чувството, че част от него все пак се е завърнала. Пратиха ни еднопосочни билети, мама се сбогува с всички в комуната и стегна мен и всичките ни притежания.

Ала щом пристигнахме, прабаба ми още след първия поглед към мен изпадна в транс с видение и заяви, че съм обременена душа, че ще донеса смърт и унищожение за всички анклави в света, ако не ме спрат. Дядо ми и братята му действително се опитаха да осъществят въпросното спиране. И това е единственият случай, в който мама наистина си пусна парата. Смътно си спомням как стоеше в нашата стая, а четирима мъже с неудобство се мъчеха да я накарат да се дръпне и да ме предаде на тях. Нямам представа какво са възнамерявали да правят с мен — дотогава никой от тях и на муха не бе посягал — но явно трансът много ги бе разтревожил.

Разправяха се известно време по въпроса, после внезапно стаята се изпълни с ужасяваща светлина, от която ме заболяха очите, а мама ме загърна в одеялото ми. Пое боса и по нощница навън, а те стояха нещастни и не смееха да я докоснат. Тя отиде до най-близкия път, вдигна палец и минаващ шофьор ни качи и ни откара чак до летището. После един техномилиардер, канещ се да се качи на частния си самолет до Лондон, я видя да стои насред фоайето с мен на ръце и предложи да ни вземе със себе си. После продължи да идва в комуната веднъж годишно за едноседмично духовно пречистване.

Ето такава е моята майка. Но не и аз. Прабаба ми беше просто първата от дълга поредица хора, които се усмихват, щом ме срещнат, а после спират да се усмихват още преди да съм изрекла и дума. На мен никой не ми предлага да ме качи на стоп, нито да ме включи в танц в кръг сред гората, за да ми помогне да извикам сила, и по-съществено — не се изправя до мен срещу всички гадории, които редовно преследват маговете в търсене на храна. Ако не беше мама, нямаше да съм добре дошла дори в собствения си дом. Няма да повярвате колко много *добри* хора в комуната — от онези, които пишат дълги и искрени писма до политици и редовно участват в протести с всякакви каузи от социална справедливост до опазване на прилепи — ведро ми говореха, като бях на четиринайсет, колко ли развълнувана съм, че заминавам в училище с пансион (ха-ха!) и как ли съм мечтаела после да тръгна да опозная широкия свят и разни ми ти такива.

Не че ми е мечта да се върна обратно в комуната. Надали някой, дето не го е изпитвал, може да си представи колко ужасно е да си постоянно заобиколен от хора, които вярват абсолютно във всичко — от леприкони до индиански парни хижи и коледни песни, само не и в това, че действително можеш да правиш магии. Буквално съм го тикала в лицата на хората — или съм се опитвала поне; искат се тонове допълнителна мана, за да направиш дори нищожната магия да запалиш огън, докато те

наблюдава простосмъртен, твърдо убеден, че ти си просто глупаво дете със запалка, скрита в ръкава, което дори не притежава нужната измамна сръчност. Но и да им спретнеш достатъчно впечатляваща магия пред очите, ще кажат „леле, удивително!“, а на другия ден ще обясняват какъв голям ефект са имали гъбите, дето са ги яли. А после още повече ме избягваха. Не искам да съм *тук,* но и там нямам желание да бъда.

О, това е лъжа, разбира се. По цял ден бленувах как ще се върна у дома. Сега съм го съкратила до пет минути дневно, когато заставам пред празнината в стената, на достатъчно безопасно разстояние, но все пак да чувствам движението на въздуха, затварям очи, притискам длани към лицето си, за да се предпазя от миризмата на прегоряло олио и стара пот, преструвам се, че вдишвам влажна пръст, сушен розмарин и печени моркови с масло, че това, дето се движи, е ветрецът в клоните на дърветата, и ако отворя очи, ще се озова легнала по гръб в горска просека, а слънцето току-що ще се е скрило зад облак. На мига бих сменила стаята си за шатрата ни сред гората, та дори там две седмици да е валял дъжд и всичките ми вещи да са мухлясали. Пак е по-добре от сладникавата воня от душеядец. Липсват ми дори хората, в което не бих повярвала, ако ми го предскажехте, но след три години бих прегърнала и разцелувала дори Филипа Уакс, ако зърнех киселото й лице със стиснати устни.

Добре де — не, чак това не бих направила, а и съм сигурна, че само седмица след като съм се върнала, всичката ми неприязън ще се появи отново. Така или иначе, беше ми дадено ясно да разбера, че не съм желана там, просто ме търпят. А може би не дори и това, ако се опитам да се установя там, след като се махна оттук. Комуналният съвет — в който Филипа е секретар — вероятно ще си намери повод да ме изхвърли. *Негативност на духа* бе фраза, която бях дочувала няколко пъти отдалеч и не чак толкова отдалеч. И тогава просто бих вгорчила живота на мама, защото тя би си тръгнала оттам, без да се замисли, само и само да е с мен.

Още преди да постъпя в академията, знаех, че единственият ми шанс за що-годе приличен живот — в случай че изобщо успеех да се измъкна оттук и да имам живот — е да попадна в анклав. Вярно, че всички това искат, но повечето независими магове поне могат да си намерят приятели, с които да се обединят и да си пазят взаимно гърбовете, да изграждат мана и да си сътрудничат. Дори ако хората ме харесаха достатъчно, че да ме допуснат сред тях, а такива още не са се намерили, не бих им била от никаква полза. Обикновените човешки същества искат парцал в килера си,

не крилата ракета, а ей ме на — вече два часа отчаяно се боря да докарам магия за измиване на пода.

Виж, друго е, ако си във виден анклав от няколкостотин магьосници и смъртоносно изчадие изпълзи от дълбините на най-близката пещера или пък друг анклав им обяви война — тогава е добре да имаш наблизо някого, който може да прежеже гърло на крава и да отприщи всичките огньове на ада в твоя защита. Като имаш на своя страна някого с такава репутация, това ти гарантира, че няма да те нападат, няма да се налага да бъдат жертвани крави, а пък аз няма да съм принудена да изгубя пет години от живота си за излежаване на психическо наказание, нито пък, още по-лошо, да разплача майка си.

Но всичко това ще важи, ако разполагам с репутация. Никой няма да ме покани в анклав или дори в съюз на дипломиралите се, ако ме приемат за сълзлива девица, която трябва да бъде спасявана от местния герой. А нямам никакъв шанс да ме поканят просто от симпатия. И между другото, на Орион не му се налага да впечатлява когото и да било. Той не просто е член на анклав. Майка му е една от топ кандидатките за следващата Домина на Ню Йорк, а засега това е най-мощният анклав в света, докато баща му е магистър вълшебник. На Орион му стига само да се оглежда с половин око, да знае отгоре-отгоре учебния материал и ще си излезе оттук, за да прекара остатъка от живота си в охолство и безопасност, заобиколен от най-изисканите магове и най-реномираните вълшебници в света.

И ето че вместо това той прекарва годините си в академията да се прави на велик. Душеядецът зад гърба ми беше май четвъртото му геройство за седмицата. Спасява всеки мухльо и слабак в училището, а не се замисля кой ще плаща цената. Защото цена безспорно ще има. Колкото и във всяка минута на всеки ден да ми се иска да си ида у дома, отлично съзнавам колко невъобразимо голям късмет е да попаднеш тук. Единствената причина такъв късмет да сполети мен, е, че училището в голяма степен е построено от Манчестърския анклав още по времето на крал Едуард, а сегашните американски анклави са се добрали до непропорционално голяма квота от места, които да раздават. Това би могло да се промени през следващите няколко години — анклавите в Шанхай и Джайпур заплашват да построят ново училище от нулата в Азия, ако скоро няма съществено преразпределение, но за момента всяко инди хлапе в САЩ, тоест такова, непринадлежащо към анклав, автоматично влиза в списъка.

Мама беше предложила да ме извади от избраните, но не бях чак толкова откачена, та да й го позволя. Анклавите бяха създали

училището, защото навън е още по-зле. Всичките гадории, спотайващи се във вентилационните тръби и канализацията и проникващи под вратите, не произлизат от Магьосническата академия — дошли са тук заради нас — крехки млади магове, пращящи от мана, която още се мъчим да овладяваме за използване. Благодарение на учебника ми за зловредни гадини от първия клас на обучение съм осведомена, че нашата притегателност преминава на ново, по-високо ниво на всеки шест месеца, докато сме на възраст между тринайсет и осемнайсет, увити сме в тънка и чуплива захарна черупка вместо в твърдата и жилава обвивка на вече възрастния маг. Това не е метафора, измислена от мен: пише си го в книгата, която надълго и широко с удоволствие описва колко силна е страстта на зловредните гадини да ни изядат: много, много силна.

Тъй че в края на деветнайсети век видният вълшебник сър Алфред Купър Браунинг — трудно е да забравиш името му тук, написано е къде ли не — излязъл с идеята да се създаде Магьосническа академия. Нищо че правя гримаси пред вездесъщите плакати с него, планът му наистина е имал ефект. Училището има много бегла връзка с външния свят само на едно място: портите за дипломиралите се. Те са заобиколени от безброй редове магически защити и вълшебни бариери. Когато някоя особено предприемчива гад успее да се проври, влиза само в аулата за дипломиране, която не е свързана с останалата част от училището, освен чрез минимума тръби и въздухопроводи, нужни да обслужват мястото, а те също са отрупани с всевъзможни предпазни слоеве.

Така че гадовете се заклещват и прекарват много време и усилия в това да се вмъкнат и да се издигнат, като междувременно се изяждат едни други, а най-големите и опасните в действителност изобщо не могат да се промъкнат нагоре. Налага им се просто да висят цяла година около аулата и да похапват от себеподобните си, докато чакат пира в деня за дипломиране. Така че, като живеем тук, е много по-трудно да се доберат до нас, отколкото ако сме навън, на открито, в шатра например. Дори хлапета от анклавите са били масово изяждани, преди да бъде изградено училището, а ако си от необвързаните и не влезеш в академията, тези дни шансовете ти да оцелееш отвъд пубертета, са едно към двайсет. За сравнение: едно към четири си е приемливо.

Но на нас ни се налага да плащаме за тази закрила. Плащаме с работата си, с нещастието и ужаса си, а те всички изграждат мана, зареждаща училището. И плащаме най-вече с *онези, които не оцеляват,* тъй че какво точно добро си въобразява Орион, че

върши, като спасява хора? Сметката си виси и накрая все пак трябва да се плати.

Само дето никой не разсъждава по този начин. Тази година дотук умряха двайсет първокурсници — обичайното ниво е стотина и повече — и всички в академията го величаят, сякаш той е качил луната на небето и е от прекрасен по-прекрасен. Естествено, за нюйоркския анклав ще има пет пъти повече кандидати в сравнение с преди. Мога да забравя за надеждите си да попадна там, а и перспективите за анклава в Лондон не са розови. Вбесяващо е, особено при положение че би трябвало да съм сензация. Вече владея десет пъти повече заклинания за унищожение и власт от всички в последния клас, взети заедно. И нищо чудно, като всеки път трябва да усвоявам по пет само за да си почистя проклетия под.

Хубавото е, че днес научих деветдесет и осем полезни домашни магии на староанглийски, додето се добера до деветдесет и деветата, която да премахне вонята. Даже книгата не успя да изчезне, докато търсех. Понякога училището създава пречки от този род, когато реши да е най-гадно, вбесяващо и дребнаво. Неволите, търпени, докато превеждах деветдесет и девет магии, окръжена от вонята и пльокането на мъртвия душеядец зад мен, бяха достатъчно голямо изпитание, че да се сдобия с допълнително полезно познание.

До седмица или две ще съм благодарна за това премеждие. За момента трябва да изпълня по идеален начин петстотин подскока с разкрачване и вдигане на ръцете, съсредоточена върху кристала си за съхраняване, а да набера достатъчно мана за измиване на пода си, без по случайност да убия нещо живо. Не смея да хитрувам дори и мъничко. Тук няма мравки и хлебарки, чиято сила да изсмуча, а и с всеки ден мощта ми расте — както на всички нас тук. С моята конкретна дарба, ако се опитам да мамя при магия за почистване, като нищо мога да утрепя по трима от съседите си от всяка страна и цялото крило ще блесне от чистота като дезинфекцирана морга. Имам си съхранена мана, естествено: мама ме зареди с кристали, които е създала със своя кръг, така че мога да си запазя мана за по-нататък и да добавям към запасите си при всяка възможност. Но не бих ги докоснала, за да почистя стаята си. Кристалите са за спешни случаи, когато наистина ми трябва мощ на мига. Като дипломирането.

След като подът бе почистен, добавих петдесет лицеви опори — влязох в доста добра форма през последните три години — и направих любимата заличаваща магия на мама. Така цялото ми стайче замириса на изгорял градински чай, но все беше някакво подобрение. Осъзнах, че почти бе дошло време за вечеря. Един

душ би ми дошъл много добре, само че не ми се искаше да се боря с нещо, дето можеше да изпълзи от канала на банята, а то със сигурност щеше. Затова просто си смених блузата, сплетох си косата наново и си изплакнах лицето с вода от каната. С остатъка си изпрах тениската и я проснах да съхне. Имах само тези две блузи и те почти се бяха разпаднали. В първата година ми се наложи да изгоря половината си дрехи, когато безименна сянка изпълзя изпод леглото, а нямаше откъде другаде да почерпя мана. Жертването на дрехите ми даде достатъчно мощ да изпържа сянката, без да привличам жива сила отнякъде. Не бях имала нужда от Орион Лейк да ме спаси тогава, нали така?

Дори след всичките ми усилия все още явно имах достатъчно чудат вид, че като стигнах до мястото на срещата преди вечеря — естествено, движехме се по групи, защото да вървиш сам, означава да си дириш белята — Лиу ми хвърли един поглед и ме попита:

— Какво ти се е случило, Ел?

— Славният ни спасител Лейк реши да стопи душеядец в стаята ми днес и ме остави да разчиствам мръсотията — обясних.

— Стопил го е? Пфу! — промърмори тя. Лиу може да е черна вещица, но поне не гъне гръб пред трона на Орион.

Харесвам я, при все че може да е злодейка: една от малкото хора тук е, които не възразяват да общуват с мен. Има повече социални опции от мен, но винаги е любезна.

Само че и Ибрахим беше там — внимателно стоящ с гръб към нас, докато чакаше приятелите си, като ясно даваше да се разбере, че не сме желани — но сега се извъртя внезапно силно възбуден.

— Орион те е спасил от душеядец! — възкликна. Изцвърча по-скоро. Орион му беше спасявал живота три пъти — а на него наистина му се налагаше да бъде спасяван.

— Орион подгони душеядец в стаята ми и го размаза по целия ми под — процедих през зъби, но без полза — Когато към нас се присъединиха Аадхия и Джак, тъй че вече имахме група от петима, за да се качим горе, вече се тръбеше как Орион геройски ме е спасил от душеядец и естествено, до края на вечерята — само двама от класа ни повърнаха днес, ставахме все по-добри в защитните си магии и антидоти — новината бе гръмнала из цялото училище.

Повечето видове зловредни гадини дори нямат имена, разновидностите им са толкова много, появяват се и изчезват. Но душеядците са от по-опасните: един самичък бе унищожил дузина ученици от други класове, а това е изключително отвратителен начин да си идеш, придружен с драматично светлинно шоу (от

страна на душеядеца) и пронизителни писъци (от жертвите). Можех да си изградя репутация, ако лично бях видяла сметката на душеядец, и ми беше по силите да го направя. Та аз държа двайсет и шест напълно заредени кристала в ръчно гравираната кутия от сандалово дърво под възглавницата си, запазени именно за такива ситуации, и преди шест месеца, когато се опитвах да закърпя разръфания си пуловер, без да прибягвам към ужасите на работа с една кука, изобретих напев за разгръщане на души. Това би разпорило отвътре един душеядец — без съпътстваща воняща утайка — и дори би оставило зад него леко сияние.

Повечето зловредни гадини не обичат светлината. Това е предимство, което може да те подсигури да оцелееш чак до дипломирането. А вместо това получих нежеланото удоволствие да предоставя поредното отличие на Орион.

Моето не чак толкова опасно за живота преживяване поне ми осигури добро място на вечеря. Обикновено се налага да седя в далечния край на слабо запълнената маса от най-отхвърлените социално индивиди в дадения момент, иначе хората на групи стават и се местят надалеч от мен, докато се озовавам напълно сама, което е още по-лошо. Днес се настаних на една от централните маси точно под слънчевите лампи — от месеци не бях поемала толкова витамин Д, ако не се брояха хапчетата — с Ибрахим, Аадхия и половин дузина други умерено популярни хлапета; дори едно момиче от малкия анклав на Мауи седна при нас. Но това само ме правеше по-ядосана, тъй като бях принудена да ги слушам как обсъждат почтително прекрасните дела на Орион. Неколцина дори ме помолиха да опиша схватката.

— Ами най-напред той го подгони в стаята ми, после ми разби вратата, за да влезе, и накрая го изгори, преди да съм успяла да гъкна, при което остави воняща мръсотия на пода ми — изрекох троснато, но сами се досещате каква беше реакцията. Всички искат да вярват, че той е великолепният герой, който ще ги спаси до един. Пфу!

Глава 2
Мимикрия

След вечеря трябваше да се опитам да придумам някого да дойде с мен до работилницата, за да взема някакви материали да закърпя вратата си. Крайно лоша идея е да оставяш вратата си незаключена нощем, а още повече пък с дупка в нея. Помъчих се да го накарам да звучи като нещо маловажно.

— Някой да иска нещо от работилницата? — На никого обаче не му минаваха тези. След като бяха чули историята ми, до един се досещаха как ще трябва да сляза долу, а тук всички бяхме живи, защото се възползвахме от всяка паднала ни възможност. Не излизаш, освен ако не се облагодетелстваш, когато ти излезе случай, а никой не ме харесва достатъчно, че да ми прави услуги, без да се разплатя предварително.

— Аз мога да дойда — заяви Джак и ми се усмихна, като показа лъщящите си бели зъби.

Ако той ме придружеше, нямаше да е нужно нещо да изпълзява от тъмен ъгъл. Погледнах го право в очите и произнесох:

— О, наистина ли?

Той направи кратка пауза и остана нащрек за момент, а после повдигна рамене.

— Чакай малко, съжалявам, тъкмо си спомних, че имам да работя по вълшебния си жезъл — избъбри бодро, но беше присвил очи. В действителност не исках да разбира какво знам за него. Сега щеше да се наложи да го накарам да плати за мълчанието ми или в противен случай щеше да реши, че е необходимо да ме погне, та да ми затвори устата, и той като нищо щеше да заложи именно на това. Още една грижа, създадена ми от Орион.

— Какво даваш в замяна? — поинтересува се Аадхия. Тя е типът умно и прагматично момиче; една от малкото тук, склонни на сделки с мен. В действителност една от малкото, склонни изобщо да разговарят с мен. Също така обаче беше брутално безкомпромисна. Обикновено оценявам отказа й да увърта, но при положение че затрудненото ми положение й беше известно, нямаше да се изхаби за нещо по-малко от два пъти стойността на разходката ни до долу. И освен това със сигурност щеше да се погрижи значителна част от риска да е за моя сметка. Начумерих се.

— Аз ще дойда с теб — обади се Орион от съседната маса, на

която седяха нюйоркчанчетата. Цяла вечер държа главата си наведена дори когато всички от нашата маса говореха на висок глас колко прекрасен е той. Виждала съм го да се държи по същия начин след изпълнението на другите му забележителни избавления. Така и не успявах да реша дали опира до престорена скромност, всъщност е скромен до степен на патологичност, или дотолкова е лишен от дар слово, та не знае какво да отговори, когато хората му правят комплименти. Дори сега не вдигаше главата си, а говореше изпод надвисналата си чорлава коса и се взираше в празната си чиния.

Това не беше никак зле. Повече от ясно бе, че нямаше да отхвърля безплатна компания до работилницата, въпреки че щеше да изглежда, че Орион отново ме закриля.

— Да вървим тогава — произнесох сковано и мигом скочих на крака. Тук, в училище, винаги е по-добре да се захванеш с плана си възможно най-скоро, особено ако включва нещо необичайно.

Магьосническата академия не е точно реално място. Стените, подовете, таваните и тръбите са си съвсем истински. Всичко е произведено в реалния свят от истинско желязо, стомана, мед, стъкло и така нататък, и конструирано съобразно сложни чертежи, които са изложени из цялото училище. Но ако се опитате да построите дубликат на сградата насред Лондон, съм убедена, че няма да се извисява достатъчно дълго, преди да се срине. Получава се само защото е изградена в празнотата. Бих обяснила какво представлява празнотата, но нямам никаква представа. Ако някога сте се питали как са живели нашите пещерни предци, които са се взирали нагоре към онова черно нещо, осеяно с проблясващи точки, без да имат представа какво има над тях и какъв е смисълът му, ами представям си, че е нещо подобно да седиш в стая от общежитието на Магьосническата академия и да се вглеждаш в обграждащата те чернота. На драго сърце споделям, че никак не е приятно или удобно.

Но благодарение на това че училището е почти изцяло в празнотата, не му се налага да се подчинява на скучните стари закони на физиката. Така е било много по-лесно за майсторите, които са го строили — да го накарат да действа както искат. Чертежите са изложени, та когато ги погледнем, вярата ни да подсилва първоначалната конструкция, а също и топуркането ни по безкрайните стълбища и коридори в очакване класните ни стаи да са там, където сме ги видели за последно, от кранчетата да тече вода или всички ние да продължаваме да дишаме, макар че ако накарате някой инженер да прегледа тръбопровода и вентилацията, ще се окаже, че не са адекватни за нуждите на

няколко хиляди деца.

Всичко това е много добре и изключително находчиво от страна на сър Алфред, но проблемът да живееш в пространство, *податливо на убеждаване,* е, че то подлежи на убеждаване по всевъзможни начини. Кога то се озовеш на стълбище заедно с шестима души, които бързат към същата класна стая като теб, някак си ви отнема само половината време да изминете разстоянието. Зловещата тревожност, обземаща те, ако се налага да слезеш във влажното неосветено и пълно с паяжини мазе, където си убеден, че отгоре ти ще се метне нещо ужасяващо, също въздейства на пространството. Зловредните гадини са повече от доволни да сътрудничат. Всеки път, когато предприемеш нещо извън обичайната ти рутина, като например да слезеш сам в работилницата след вечеря, когато там, долу, никой не припарва доброволно, като нищо стълбите и коридорите биха могли да те отведат на място, липсващо на чертежите. И никак, ама никак не ти трябва да срещаш очакващото те там.

Така че веднъж щом решиш да отидеш някъде, където не ти е привично, най-добре тръгвай, преди ти или друг да сте го обмисляли прекалено. Запътих се към най-близкото стълбище, изчаках да слезем достатъчно надолу, та никой да не ни чува, и чак тогава се троснах на Орион.

— Коя част от *остави ме на мира* не ти стана ясна?

Той вървеше редом с мен с ръце, тикнати в джобовете, и увесен нос, но думите ми го накараха да вдигне рязко глава.

— Но… Ти каза да вървим…

— Значи трябваше да те скастря пред всички, след като приеха, че си ми спасил живота?

Той се закова на място по средата на стълбището.

— Аз дали да…

Намирахме се между етажите, без стълбищна площадка пред нас, а най-близката светлина, която не беше угаснала напълно, идваше от мъждукащ газеник на двайсет стъпала по-нагоре, така че сенките ни затъмняваха стъпалата надолу. Да спреш дори за част от секундата, беше тържествена покана нещо да се обърка.

Аз продължих да се движа, защото не бях идиотка, така че бях на две стъпала пред него, когато осъзнах, че той не ме следва. Наложи ми се да се протегна, да го стисна за китката и да го дръпна.

— Не *сега.* Какво ти става, нима полагаш усилия за нови и вълнуващи срещи със зловредни гадини? — Той почервеня силно и влезе в крачка с мен, като още по-упорито заби очи в пода, все едно аз бях нацелила точно в десетката, без значение колко глупаво беше. — Тези, които се изпречват на пътя ти, не стигат

ли?

— Не го правят — отвърна той.

— Какво?

— Не се изпречват на пътя ми! Никога не го правят.

— Какво? Просто не те атакуват? — възмутих се аз. Той повдигна едното си рамо. — Тогава откъде се появи онзи душеядец?

— А? Тъкмо бях излязъл от банята. Видях върха на опашката му да се подава изпод вратата ти.

Значи той действително се беше притекъл да ме спаси? Това беше дори по-лошо. Докато вървяхме, аз кипях вътрешно заради новото разкритие. То се знае, че имаше определена логика: ако си чудовище, защо ще нападаш ослепителния герой, който може да те раздроби на парченца дори без дори да си дава зор? Онова, в което не намирах логика, беше неговата роля.

— И си решил да си създадеш репутация, като спасяваш останалите? — Той отново повдигна рамене, без да откъсва поглед от земята, така че явно не беше това. — Да не би просто да ти допада да воюваш с тях? — продължих да чопля темата и той отново се изчерви. — Невъобразимо странен си.

— На теб не ти ли харесва да си упражняваш настройката? — попита ме отбранително.

— Моята настройка е за масово унищожение, така че не съм имала кой знае каква възможност да опозная преживяването — отвърнах.

Той изсумтя, все едно се шегувах. Не се залових да го разубеждавам. Лесно е да твърдиш, че си свръх могъща черна магьосница; никой нямаше да ми повярва, докато не го удостоверях, за предпочитане със солидни доказателства.

— Впрочем откъде си набавяш цялата тази енергия? — попитах вместо това. Често съм се чудила. Подходящата настройка прави определени заклинания сравнително лесни, но не и безплатни.

— От тях. Имам предвид от зловредните. Като убия един, пазя силата за следващото заклинание. Или ако ми е малко, вземам назаем от Магнъс, Клои или Дейвид.

Проскърцах със зъби.

— Схващам идеята. — Цитираше по име останалите ученици от нюйоркския анклав. Разбира се, че си услужваха взаимно с енергия и имаха свои източници за зареждане, също като моите кристали, само че далеч по-внушителни. Всички ученици от Ню Йорк се захранваха с тях вече цял век. Той буквално разполагаше с батерия за своите геройства и ако беше в състояние да извлече мана като убива зловредни — *как?* — вероятно дори не се

нуждаеше от нея.

Достигнахме нивото на работилницата. Залата за дипломантите се намираше още по-надолу и нагоре по стълбите струеше бледа светлина. Но сводестият отвор на коридора към класните стаи беше съвсем тъмен; осветлението беше угаснало. Взирах се мрачно в зейналата паст, докато слизахме по последните стъпала: ето на какво ни беше насадил моментът му на колебание. И ако зловредните никога не погваха него, това значеше, че каквото и да се спотайва наоколо, ще погне *мен.*

— Аз ще водя — предложи той.

— Точно така ще се случи. И също така ще осветяваш.

Той изобщо не спори, просто кимна, протегна лявата си ръка и си послужи с минимизиран вариант на изпепеляващото заклинание, което беше използвал за душеядеца. Накара очите ми да засмъдят. Той беше съвсем готов да хукне право напред по коридора; наложи ми се да го дръпна рязко назад, та лично да инспектирам пода и тавана и да опипам предпазливо близките стени. Смилачи, които не са яли от известно време, стават прозрачни, и ако се разпростират на достатъчно тънък пласт върху плоска повърхност, можеш да гледаш право към тях и така и да не осъзнаеш, че са там, докато не се обвият около теб. По площадката се минава често, така че е особено популярна сред тях. По-рано тази година едно момче от втори курс, бързащо да стигне навреме за час, било хванато и изгубило крак и голяма част от лявата си ръка. Повече от ясно е, че не оцеляло задълго след това.

Но сега районът беше чист. Единственото, на което се натъкнах, беше събирач, скрил се под една от газените лампи. Беше по-къс от кутрето ми и не си заслужаваше вниманието ми: досега на черупката му се бяха закачили само две гайки, половинка драже и капачка от химикалка. Забърза паникьосано по стената и се шмугна във вентилацията. Нищо не реагира на преминаването му. Нощем и в тъмен коридор на нивото на работилницата това никак не беше добър знак. Трябваше да има все нещо. Освен ако напред не се намираше някое особено свирепо чудовище, което е сплашило останалите.

Опрях длан в рамото на Орион и държах главата си извърната, та да следя зад нас, докато се движехме към главния вход на работилницата — най-добрият начин за придвижване на двойка, когато е налице непосредствена заплаха. Повечето от вратите на класните стаи бяха леко открехнати, достатъчно, та да не получим предупреждение от завъртането на топка, но не достатъчно, че да надникнем в някоя от стаите, докато ги отминавахме, бяха дузини: като се изключеха работилницата и

физкултурният салон, голяма част от долното ниво беше заемана от малки класни стаи, в които се устройваха специализирани семинари за дипломантите. Но те приключваха в края на първото полугодие; на този етап дипломантите посвещават цялото си време да се упражняват за дипломирането, което значеше, че семинарните стаи са идеалното място за зловредните да дремят в тях.

Крайно ненавистно ми бе, че се налагаше да се доверя на Орион да следи къде вървим. А той крачеше така безгрижно, дори през този неосветен коридор, и като стигнахме до вратите на работилницата, просто отвори едната и влезе, преди да съм осъзнала какви ги върши. Това значеше, че трябва да го последвам или да остана сама в тъмния коридор.

В мига, щом пристъпих вътре, сграбчих тениската му, за да му попреча да продължи нататък. Заковахме се на прага, а искрящата светлина в ръката му беше отразявана от лъскавите зъбци на трионите, от матовия метал на менгеметата, от черните като обсидиани чукове, а също от неръждаемата стомана на изпълващите огромното пространство тезгяхи и столове, строени в спретнати редици. Газовите лампи бяха намалени до сини точки. През вентилационните процепи на пещите в края на всяка от редиците се виждаха мънички оранжеви езици и това беше единствената хилава светлина в помещението. Мястото създаваше странно усещане за навалица въпреки факта, че вътре нямаше и един човек освен нас. Мебелировката заемаше прекалено много пространство, сякаш броят на столовете се беше умножил. Всички до един мразехме работилницата от сърце. Дори алхимичните лаборатории бяха по-добри.

Останахме неподвижни за един дълъг момент, в който не се случи съвсем нищо, а после аз нарочно настъпих Орион, ей тъй, за да му го върна.

— Ох! — изпъшка той.

— О, прощавай — произнесох невинно.

Той ме изгледа сърдито, все пак не беше стопроцентова изтривалка.

— Ще вземеш ли каквото ти е нужно и да си вървим — подкани, сякаш беше лесна работа. Просто да се развилнея наоколо и да се разровя, какво пък толкова би могло да се обърка? Той се обърна към стената и натисна ключа на осветлението. Нищо не се случи, естествено.

— Последвай ме — казах му и се насочих към кофите за скрап. Взех дългия дилаф, който висеше отстрани, и предпазливо повдигнах капака. После бръкнах вътре и извадих четири големи плоски парчета, разтърсих ги старателно и заблъсках с тях

ожесточено по близкия тезгях. Не бих се пробвала да награбя толкова много сама, но щях да накарам Орион да ги носи и така щях да имам резервен материал, който да изтъргувам с някого, ако се наложи.

След като осигурих парчетата метал, не се спрях на тел, защото това би било прекалено очевиден избор; вместо това го накарах да бръкне в един от другите контейнери за две шепи винтове, гайки и болтове. Те нямаше да са от кой знае каква полза за ремонта на вратата ми, но имаха по-голяма стойност, така че можех да ги изтъргувам с Аадхия за част от телта, която знаех, че притежава. Поставих ги в джобовете с ципове на панталона си. Нямаше как, трябваше да си набавя и клещи.

Сандъците с инструментите бяха големи ниски контейнери с размерите на човешко тяло, каквото в действителност бяха съдържали при най-малко два случая, откакто бях в академията. Не можеш да задържаш инструментите, които вземаш в часовете — ако се пробваш, лошо ти се пише — така че единствената пролука да се сдобиеш с инструмент за лична употреба, е в извънучебно време. Също така това е един от най-сигурните начини да умреш, тъй като в контейнерите с инструментите се вмъкваха все умните зловредни. Ако отвориш някой от тях невнимателно…

Орион посегна и вдигна капака на един, докато аз още кроях стратегия. Вътре нямате друго освен няколко спретнати редици чукове, отвертки с всевъзможни размери, гаечни ключове, ножовки, клещи, дори *бормашина.* Никой не скокна да го фрасне по главата, да му откъсне пръста или да избоде очите му.

— Вземи клещи и бормашината — подканих, преглъщайки кипящата у мен завист, та да извлека максимум полза от настоящата ситуация. Бормашина. Абсолютно никой нямаше бормашина. Не бях чувала за друг освен старши майстор дори да е виждал такава повече от веднъж или два пъти.

Вместо това той сграбчи чук и с едно плавно движение се завъртя и го стовари над рамото ми право в челото на нещото, в което се беше превърнал металният стол зад мен: разтопена сивкава пихтия с паст, пълна с неравни сребърни зъби, отворила се на мястото, където седалката среща облегалката. Аз се промъкнах под ръката му, отидох зад него, хлопнах капака на сандъка с инструментите и го заключих, преди от него да е изскочило още нещо. Обърнах се и видях, че още четири стола са вдигнали крака и се задават към нас. Наистина бяха многобройни.

Орион редеше заклинание за обработка на метал. Най-близкият мимикриращ започна да почервенява и той отново го

фрасна с чука, с което отвори огромна дупка отстрани. От наподобяващата му триони уста се изтръгна пищящ звук и той падна. Но междувременно останалите бяха вирнали крайниците си във форма на остриета и приижаха — към *мен*.

— Внимавай! — викна Орион напълно излишно: виждах ги. Владеех страхотна магия за втечняване на костите на враговете ми, би подействала чудничко при дадените обстоятелства, стига да бях склонна да профукам тонове мана и ако наоколо не се навърташе тип на име Орион, който да бъде втечнен редом с по-непосредствените врагове. Налице беше само едно заклинание, което можех да си позволя да използвам. Изкрещях на староанглийски магия за почистване на пода и отскочих настрана, когато четиримата имитатори на столове се подхлъзнаха на мокрия сапунисан под и прелетяха покрай мен право към Орион. Хванах две парчета скрап и затичах към вратата, а той влезе в схватка с тях. Ако се наложеше, щях да огъвам метала с голи ръце.

Нямаше да се наложи. Орион ме догони на стълбите. Беше задъхан и носеше със себе си другите две парчета метал, клещи *и* бормашината.

— Много благодаря! — произнесе възмутено. На едната си ръка имаше тънка кървава драскотина, но това беше единственото му нараняване.

— Знаех си, че ще се справиш — отвърнах хапливо.

Изкачването до общежитието ни отне цели петнайсет минути. Не говорехме и нищо не ни подгони. По път към моята стая почуках на вратата на Аадхия, набавих си малко тел и също така я уведомих, че сега притежавам бормашина — много от хората, които не търгуваха с мен, го правеха с нея, и ако аз имах нещо, а тя — не, обикновено играеше ролята на посредник срещу дял — а после оставих Орион на пост, докато си оправя вратата. Не беше забавно. Беше трудоемко да пробия отвори в парчето метал и да го прикрепя здраво с тел върху дупката. После усуках част от по-тънката тел върху четири дължини с по-голямо сечение и използвах подсиленото парче да уплътня бравата и ключалката и грубо да ги фиксирам на място. След това затворих вратата и повторих същото отвътре с второ парче метал.

— Защо просто не използваш ремонтната магия? — позволи си да попита плахо Орион към средата на агонизиращо досадния процес, след като беше надникнал да провери какво ми отнема толкова време.

— *Използвам* ремонтната магия — процедих през зъби. — Дори с наличните клещи и отворите, пробити с бормашина, ръцете ми все пак пулсираха. Орион продължаваше да ме

наблюдава с объркване, докато аз най-накрая не усуках разръфания край на жиците. После опрях длани от двете страни на двупластовата кръпка и затворих очи. Опростен вариант на ремонтната магия е едно от нещата, които усвояваме в работилницата. Часовете ни там са единственият начин да научим най-критичните общи заклинания. Поправките присъстват задължително, тъй като не е разрешено да се внася нищо в училището, с изключение на малкото, което носим при постъпването ни. И това е една от най-трудните магии. Съществуват дузини вариации в зависимост от материала, с който работиш, и от сложността на онова, което поправяш. Само майсторите я владеят изцяло, но единствено в рамките на материалите, с които специализират.

Но поне обикновено е възможно да я изречеш на своя си език.

— Изработи и поправи, повреденото поднови, на волята ми да попречиш забрави — произнесох. Всички умеехме да римуваме добре „изработи“ и „поправи“. Придружих думите със седемнайсет почуквания, някъде между двайсет и трите, ползвани за ламарина, и деветте за тел. Послужих си с маната, която бях натрупала с цялото това крайно мудно занимание. Магията се просмука с неохота в материалите. Парчетата скрап се стопиха до гъста метална каша, с която запуших зейналата дупка във вратата ми, а повърхността се изглади и втвърди под дланите ми. Бравите от двете страни издадоха рязък звук, подобен на оригване, и накрая се наместиха една към друга, а болтът се натъкми на място със звънко изпукване. Отпуснах ръце и се обърнах задъхано.

Орион стоеше насред стаята ми и се беше втренчил в мен, все едно бях екзотичен зоологичен вид.

— Използваш *стриктно мана*?

Накара го да прозвучи сякаш съм част от секта или нещо от този род. Отправих му кръвнишки поглед.

— Не всички могат да извличат от зловредните.

— Но защо не извличаш… от въздуха или мебелите… Всички имат дупки на местата на леглата си…

Не грешеше. Тук хитруването е далеч по-трудно, защото няма дребни твари, от които да извличаш енергия, липсват мравки, хлебарки и мишки, освен ако не си ги внесъл със себе си, а това е доста сложно, при положение че при постъпването ни е разрешено да носим само намиращото се по нас. Повечето хора обаче умеят да извличат малки количества мана от неодушевените предмети наоколо: изсмукват топлина от въздуха, за да унищожат парче дърво. Доста по-лесно е за изпълнение, отколкото да си набавиш мана от живо човешко същество, а какво

остава от зловреден. Това важи за повечето от нас.

— Ако извлека отнякъде, няма да дойде оттам — заявих.

Орион ме наблюдаваше с все по-озадачена физиономия.

— Ами… Галадриел — произнесе донякъде благо, сякаш бе започнал да ме брои за някоя лунатичка, за една от онези, дето им се разбърникват главите. И бездруго благодарение на него бях преживяла потресаващо ужасен ден, а това беше последната сламка. Посегнах и се вкопчих в него. Не с ръце — вкопчих се в маната му, в жизнената му енергия, и дръпнах целенасочено с всички сили.

На повечето магове им се налага да се трудят усилено, за да откраднат силата на живо същество. Съществуват ритуали, упражнения за волята, вуду кукли, кръвни жертвоприношения. Много кръвни жертвоприношения. Почти не се наложи да опитвам. Жизнените сили на Орион се отделиха от духа му, все едно изтегляш риба с въдица от водата. Само трябваше да продължа да тегля и щяха да се озоват в ръцете ми. Цялата тази сочна мощ, която беше изградил. В действителност сигурно би било възможно да проследя връзките му за поделяне на енергия и да извлека мана от всичките му приятели от анклава. Направо можех да ги източа от сили.

Лицето на Орион се изкриви от ужас и шок, а аз оставих маната му да се блъсне в него като гумен ластик. Той отстъпи назад и вдигна ръце отбранително, сякаш готов за битка. Не му обърнах внимание и се тръшнах тежко на леглото си, като се постарах да не заплача. Когато допуснех да избухна така, после винаги се чувствах гнила отвътре. Все едно ми беше натриван носът колко лесно би било, ако просто се поддадях.

Той продължи да стои на мястото си с вдигнати ръце и изглеждаше малко глуповато, при положение че аз не предприемах нищо.

— Ти си от черните вещици! — произнесе той след малко, сякаш ме подстрекаваше да извърша нещо.

— Ясно ми е, че това ще ти се стори същинско предизвикателство, но пробвай да не бъдеш идиот поне за пет минути — просъсках. — Ако бях черна вещица, щях да ти изсмуча енергията до дупка още долу и да обясня на всички, че си загинал в работилницата. Едва ли някой би заподозрял нещо. — Не изглеждаше да намира това за особено успокояващо. Потърках лице с опакото на мърлявата си длан и добавих натъжено: — Плюс това, ако бях черна вещица, щях да ви изцедя всичките и да имам училището за себе си.

— Кой би го поискал? — учуди се Орион.

Сподавих смеха си. Добре де, в думите му имаше логика.

— Черен вещер или вещица!

— Дори не и те — отсече категорично Орион. Все пак отпусна ръце, но остана нащрек и когато станах, отстъпи още крачка назад. Аз завъртях очи, хвърлих се леко към него с ръце, вдигнати като хищни лапи, и викнах:

— Бау!

Той ме изгледа сърдито. Отидох до мястото, на което Орион беше оставил материалите. Тикнах парчетата метал под матрака си, където през нощта да не могат да бъдат заменени с някоя гадост, без аз да забележа.

Бормашината и клещите прикрепих стабилно към капака на раклата ми за съхранение на притежания, редом с двата ми ножа и скъпоценната ми малка отвертка. Ако държиш нещата прикрепени към вътрешната страна на капака, разхлабят ли се въжетата, можеш да видиш, че висят, като открехнеш леко. Изключително систематична съм в проверките, така че от дълго време не ми се е случвало някой от инструментите ми да бъде съсипан: Магьосническата академия не си губи времето.

Отидох до мивката и си изплакнах ръцете и лицето, доколкото беше възможно: в каната ми беше останало съвсем малко.

— Ако чакаш благодарности, ще си тук порядъчно дълго — уведомих Орион, след като се избърсах. Той продължаваше да стои в ъгъла и да ме наблюдава.

— Да, изясних си го сам — промърмори. — Не се шегуваше за настройката си, нали? Та какво си ти? Черна вещица, която се придържа стриктно към мана?

— В това дори няма логика. Изобщо не съм от зловредните и тъй като се старая да не се превърна в такава, може би ще е по-добре *да си идеш* — заявих и натъртих на последните думи, защото явно беше необходимо. — И бездруго сигурно вече наближава вечерният час.

Лоши неща се случват, ако се намираш в нечия друга стая след вечерния час. В противен случай, разбира се, бихме били двойно или тройно повече и щяхме да патрулираме на смени, а да не споменавам, че онези от горните курсове масово биха изтиквали новопостъпили от стаите им на последния етаж и биха отлагали дипломирането си с година или две. Както става ясно, случили се поредица от инциденти като този от по-рано, кога то хората започнали да осъзнават, че долу в залата за дипломиране чака гигантска шайка от зловредни. Не съм наясно точно какво са направили строителите по въпроса, но знам със сигурност, че две или три деца в една стая се превръщат в ужасен магнит. И забрави да изтичаш в коридора в опит да се добереш до стаята си,

веднъж щом осъзнаеш в каква беда си се забъркал. Две момичета от съседна на моята стая се пробваха през първата ни година. Едната крещя дълго пред вратата ми, преди да замлъкне. Другата дори не успя да излезе от стаята. Не е риск, който някой с всичкия си би бил склонен да поеме.

Орион просто продължи да ме зяпа.

— Какво се случи с Луиза? — попита внезапно.

Намръщих се и се учудих защо ме пита, а после ми стана ясно.

— Мислиш, че аз имам пръст?

— Не е бил някой от зловредните — заяви той. — Стаята ми е до нейната и тя изчезна от днес до утре. Щях да знам. Два пъти съм я спасявал от зловредни.

Обмислих бързо ситуацията. Ако му кажех, щеше да погне Джак. От една страна, това значеше, че Джак ще престане да бъде заплаха. От друга, ако Джак отречеше, което не беше твърде невероятно, щях да се сдобия с проблеми в негово лице *и* това на Орион. Не си струваше риска, при положение че нямах доказателства.

— Ами не съм аз — заявих. — Да знаеш, че тук има практикуващи злодеи. Най-малко четирима в последния клас. — Всъщност бяха шестима, но трима практикуваха открито, така че се надявах, като кажа четирима, да прозвуча сякаш разполагам с поне мъничко вътрешна информация, достоверна информация, но все пак не достатъчно, та да си струва разпити. — Защо не подгониш някого от тях, ако нямаш достатъчно за вършене, докато се грижиш за безпомощните и немощните?

Лицето му придоби суров израз.

— Знаеш ли какво? Като се има предвид, че спасих *твоя* живот два пъти… — подхвана.

— *Три* пъти — поправих го студено.

Това го обърка.

— Моля?…

— От химерата в края на миналия срок — поясних още по-студено. При положение че явно се бях загнездила в главата му, поне можеше да ме помни правилно.

— Хубаво, значи три пъти! Би могла поне…

— Не, не бих могла.

Лицето му пламна. Не мисля, че преди го бях виждала ядосан; при него всичко опираше до предчувствия и решителност.

— Не съм молила за помощта ти и не я искам — процедих. — Във випуска ни са останали още хиляда ученици и всичките примират по теб. Върви и намери някого от тях, ако се стремиш към обожание. — В коридора звънецът би, до вечерния час

оставаха пет минути. — Ако ли не, пак си върви! — Хванах вратата, завъртях чисто новия болт — добре де, мръсно новия болт — и я отворих.

Той очевидно имаше желание да се тросне в отговор, но не успя да измисли какво да каже. Предполагам, досега не му се беше налагало да го прави, като се има предвид как стояха нещата. След момент на вътрешна борба само се смръщи и напусна.

С радост мога да докладвам как ремонтираната ми врата прелестно се затръшна след него.

Глава 3
Черна вещица

Бях изтощена, но посветих още половин час да изпълнявам коремни преси в стаята си и да трупам мана, та да призова защитна преграда над леглото си. Не мога да си позволя да го правя всяка вечер, но тази вечер бях с изчерпани сили и имах нужда нещо да попречи да бъда най-достъпният плод на дървото. Щом я осигурих, сгуших се в леглото и спах като пън, като се изключат трите събуждания от предупредителните подръпвания на жиците, които бях опънала около вратата си: нещо само се пробваше, но не напъна да влезе.

На следващата сутрин Аадхия почука на вратата — повика ме като компания за душа и закуската, което беше мило от нейна страна. Учудих се защо ли. Бормашината беше нещо ценно, но не чак толкова. Благодарение на нейната компания бях в състояние да взема първия душ за седмица и да си напълня каната, преди да се запътим към столовата. Дори не се опита да ме кара да си платя, като се изключи, че я пазих, докато тя също си вземаше душ.

Всичко се изясни, като тръгнахме по коридора.

— Значи при вас с Орион всичко мина добре в работилницата снощи — отбеляза свръх нехайно, сякаш просто за да поведе разговор.

Не се заковах на място, макар че имах желание.

— Не беше среща!

— Той поиска ли ти нещо? Дял например? — Аадхия ме стрелна с очи.

Проскърцах със зъби. Това беше обичайното правило да бъде отличена среща от съюзяване, но в случая изобщо не важеше.

— Изплащаше дълг.

— О, ясно — отвърна Аадхия. — Орион, на закуска ли отиваш? — провикна се. Той тъкмо затваряше вратата си. Осъзнах, че явно беше монтирала сензори за движение на неговата врата, та да бъде предупредена, когато той тръгне да си мие зъбите. Опитваше се да се сдружи с него чрез мен, което би било забавно, ако не пробуждаше желание да я фрасна по главата. Никак не ми беше притрябвало да затвърждавам мнението на хората как имам нужда той да се грижи за мен. — Да вървим ли заедно?

Той ми хвърли бърз поглед, а аз му се опулих в опит да му намекна да откаже.

— Разбира се — отговори най-нелогично. Не е като на него да му беше необходима компания, така че явно го правеше напук на мен. Тръгна от другата страна на Аадхия, а междувременно аз обмислях всевъзможни форми на възмездие. Нямаше как просто да се отделя от тях, щях да бъда уязвима. Закуската не е и наполовина толкова опасна като вечерята, но все пак никога не е добра идея да се движиш сам. Надеждата в сърцето ти не се брои.

— Нещо необичайно в работилницата снощи? — попита го тя. — Тази сутрин имам металообработване.

— Хм, всъщност нищо кой знае какво — отговори Орион.

— Какво не ти е наред? — ахнах. Не сме задължени специално да предупреждаваме останалите, всеки се грижи сам за себе си, но започнеш ли да подвеждаш хората, загазил си. По мнението на повечето ученици това те принизява под злодеите. — Имаше пет мимикриращи под формата на столове — уведомих я.

— Мъртви са! — изтъкна отбранително той.

— Това не означава, че няма други, които чакат за нещо недоядено. — Поклатих отвратено глава.

Аадхия не изглеждаше никак доволна от чутото. И аз нямаше да съм доволна, ако щях да съм първата в работилницата с някой и друг потенциален мимикриращ наоколо. Но при наличието на информация поне можеше да внимава да не е буквално първата, прекрачила прага, и евентуално да сложи на гърба си щит или нещо.

— Аз ще запазя маса, ако вие вземете подноси — обяви при влизането ни в столовата Аадхия, хитрушата недна. В действителност не можех да я виня. Никак не беше глупаво да искаш да се сприятелиш с Орион, ако ти падне такава възможност. Семейството на Аадхия живееше в Ню Джърси и ако тя се наместеше в нюйоркския анклав, вероятно щеше да успее да ги изтегли всичките в него. А аз не можех да си позволя да си обтягам отношенията с нея, при положение че беше от малцината, склонни да търгуват с мен. Наредих се намусено на опашката и започнах да зареждам един поднос за мен и един за нея с беглата надежда Орион да зърне приятелите си от анклава и просто да ни зареже.

Вместо това той сложи няколко ябълки на допълнителния поднос, а после се пресегна пред мен и изпържи пипало, тъкмо показало се изпод плато с димящи и крайно апетитни на вид бъркани яйца.

— *Ç'est temps dissoudre par coup de foudre*[1] — произнесе.

Пипалото се разпадна и изпусна миризма, от която да ти се догади. Изпод платото се издигна зелен облак и надвисна директно върху яйцата.

— Това е най-глупавата магия, която съм чувала някога и произношението ти е ужасно — промърморих носово.

Пропуснах вече вонящите яйца и отидох при овесената каша.

— „Благодаря, Орион, не забелязах кръвосмучещия, който беше на косъм да ме докопа“ — избъбри той. — Няма нищо, Галадриел, не е проблем.

— Забелязах го, но понеже се беше показал само един сантиметър, щях да имам време да си сервирам яйца, ако ти не се беше набутал пред мен. И ако съм така глупава в края на предпоследната си година тук да посегна към прясно приготвени бъркани яйца, без да огледам периметъра, дори твоето цялостно внимание не би помогнало да изляза жива от училището. Ти мазохист ли си, или какво? Защо продължаваш да ми правиш услуги? — Хванах купата със стафиди, покрих я с малка чинийка и я разклатих, така че наведнъж изпаднаха две дузини. Набодох ги внимателно с вилицата си и се насочих към шейкъра с канела, но леко подушване отдалече ми даде да разбера, че днес не беше на дневен ред. Сметаната също беше изгубена: ако човек я наклонеше леко, на повърхността ѝ се виждаше светлосин филм. Поне кафявата захар ставаше.

След като излязох от опашката, се озърнах в двете посоки и понесох двата подноса към хубавата маса пред три от вратата, на която ни беше настанила Аадхия: достатъчно близо, та да излезем, ако започнат да ни затварят, и достатъчно далече, та да не сме на първа линия, ако влезе нещо. Беше положила периметър и беше направила заклинание за безопасност на приборите, дори ни беше уредила с една от по-сигурните кани за вода, с прозрачни стени.

— Без яйца благодарение на господин фантастичен — обявих и оставих подносите.

— Кръвосмучещ ли беше? Преди да дойдем, дипломант пострадал доста зле от такъв — сподели Аадхия и кимна към близка маса, където едно от по-големите момчета се беше облегнало полуприпаднало на двама свои приятели, а на ръката му се виждаха поредица белези от кръвосмучещ, наподобяващи двойка гривни. Опитваха се да му дадат нещо за пиене, но той имаше отнесения вид на изпаднал в шок, и приятелите му вече разменяха тревожни, но примирени погледи над главата му. Не мисля, че някой привиква някога, но по времето, когато вече са изправени лице в лице с дипломирането, само най-чувствителните цветенца избухват в сълзи заради загуби. Но пък, от друга страна, сигурно градят съюзи и планират стратегии, и колкото и критична да е била ролята му, сега щеше да им се наложи да открият начин да пренаредят нещата — трудна работа

с три седмици до края на срока.

Разбира се, звънецът би за учениците от последния клас — тръгваме си от столовата на етапи, първо най-големите деца, и ако си мислите, че е лошо да си сред първите, прави сте — и двамата го оставиха внимателно да се свлече върху плота. Ибрахим седеше в края на съседната маса заедно с Яков, най-добрия му приятел тук, в нашия аквариум за златни рибки. Един от дипломантите се обърна към тях и им каза нещо, вероятно ги подкупваше да останат с ранения до края. Трябва да имаха тренировка долу във физкултурния салон, която не можеха да си позволят да изгубят: особено сега, когато отборът им беше с един по-малко. Ибрахим и Яков размениха погледи, кимнаха и смениха масата си, приемайки риска. Не е безопасно да кръшкаш от часовете при тъй краткото време до финала, но уроците не са толкова важни, колкото тренировките за дипломирането.

— Още ли съжаляваш, че го очистих? — попита ме Орион. Гледаше към тях с изопнато лице, макар да бях склонна да заложа, че дори не познаваше момчето. Никой друг не беше насочил очи в тази посока. Нужно е да ограничаваш състраданието и скръбта си по същия начин, както си пестелив с учебните си пособия, освен ако не си герой от анклав с цяла цистерна мана на разположение.

— Още съжалявам, задето бях лишена от яйцата си — отговорих студено и се залових да ям овесената си каша.

Сделката на Ибрахим се оказа добра: дипломантът умря, преди да е бил първият ни звънец. Ибрахим и Яков оставиха тялото му там, с ръце, скръстени на масата, и глава, захлупена отгоре, все едно беше полегнал да дремне. Нямаше да е тук, когато дойдем за обяд. Отбелязах наум масата и тези около нея. Някои от нещата, които почистваха подобни бъркотии, щяха да продължат да се навъртат наоколо с надеждата да им падне още нещо за похапване.

Всяка сутрин имам часове по езици: изучавам общо пет на брой. Звучи сякаш съм някой побъркан лингвистичен виртуоз, но тук имаме само три академични пътеки: чародейство, алхимия и ремонтна магия. От тези трите чародейството е единственото, което можем да упражняваме в собствените си килии, без да се налага да посещаваме лабораториите или работилницата повече от минималното. Алхимията или ремонтната магия са логичен избор за някого като Аадхия, притежаващ съответната наклонност. Така предимствата ти са двойни, залагаш на собствените си силни страни и на относително малкия брой хора, които избират това. Ако тя излезе жива оттук като умен и обучен майстор с наклонност да си служи с необичайни материали и

наличие на многобройни добри съюзници, като нищо може да влезе в нюйоркския анклав. Ако ли не, има добри шансове за Ню Орлиънс или Атланта. В колкото по — добър анклав попаднеш, толкова повече сила ще можеш да извличаш. Майсторите в Ню Йорк и Лондон са имали мощта да изградят Трансатлантически портал, а това значи, че ако все пак попадна в Ню Йорк, бих могла да се върна на Ню Стрийт в Бирмингам, откъдето домът ми бе леснодостъпен с влак.

Естествено, попадането в Ню Йорк не стоеше на дневен ред за мен, освен ако не предложех нещо наистина изумяващо. И може би дори и тогава не, при положение че обмислях убийството на скъпоценната им звезда, но в Европа имаше предостатъчно солидни анклави. В никой от тях обаче не биха ме взели, освен ако не изляза оттук със сериозна репутация и внушителен списък от магии. Ако избереш чародейство, трябва да посещаваш часове по езици, за да натрупаш наистина добра колекция от магии или пък да се покажеш находчив и да пишеш и изобретяваш свои собствени. Пробвах се с креативно писане, но наклонността ми е прекалено силна. Ако седна скромничко да съставям полезни заклинания, те не действат. Всъщност в повечето случаи избухват в лицето ми по разни опасни начини. Единственият път, когато позволих на потока на съзнанието ми да се лее свободно по начина, по който мама съставя нейните магии, се получи свръх ефикасно заклинание за изригване на супер вулкан. Мигом я изгорих, но веднъж щом си изобретил магия, тя си остава някъде там и току-виж някой друг се добрал до нея. Да се надяваме, че не съществува чак такъв боклук, та да поиска от училището магия за изригване на вулкан, но при всички случаи — без повече писане на магии за мен.

Това означава, че основният ми източник на уникални заклинания е идващото от празнотата, формално погледнато, мога да искам магии непрестанно, но ако поне не чешеш получаваното, като се върнеш на него, то вече е станало на нищо, не е онова, което си поискал, или е просто празно пространство. Ако пък четеш прекалено много магии, без да ги научиш достатъчно добре, та да ги изпълняваш, смесват се в главата ти и е сигурно, че ще се самовзривиш. Да, способна съм да усвоя сто пряко свързани заклинания за почистване, но лимитът ми за полезни магии е девет или десет на ден.

Все още не съм установила какъв е лимитът ми за магии за масово разрушение. Способна съм да запомня сто само като им хвърля един поглед и никога не забравям дори една. Което, предполагам, е късмет, защото ми се налага да прехвърля сто, та да се добера до полезната сред тях.

Ако колекционираш магии, вместо да пишеш свои, езиците са критично важни. Училището ти предоставя магии само на езици, които поне на теория владееш, но както беше демонстрирано преди, не е особено склонно да отговори на нуждите ти. В случай че владееш дузина езици и оставиш училището да направи избор, по-вероятно е да получиш точно магията, която искаш. И колкото повече езици знаеш, толкова по-лесно е да разменяш заклинания с другите, та да се сдобиеш с такива, които не можеш да изкрънкаш от празнотата.

Основните езици са мандарин и английски: един от тези ти е нужен, за да те приемат изобщо, тъй като общите уроци са преподавани на тях. Ако си достатъчен късметлия да знаеш и двата, вероятно би могъл да използваш поне половината магии, циркулиращи из училището, и да планираш изискваните часове, както ти е удобно. Лиу учи история и математика на английски, та да спази нормата, и използва празнината в графика си за семинари по писане на двата езика. Както можете да си представите, родителите на магове наемат частни учители за децата си за единия или другия език от мига щом се родят. Вместо това — заради татко — мама, разбира се, ме записа на маратхи. Благодаря, мамо. Само да можеше всички деца от Мумбай да не се отнасяха към мен като към прокажена заради слухове за пророчеството на прабаба ми.

За да съм честна към мама, когато ме накара да го започна да го уча, бях на две и тя още се надяваше да отиде да живее със семейството на баща ми. Нейното собствено семейство не влизаше в картинката. Точно преди да постъпи в училището — не го обсъждаме много, но до голяма степен съм убедена, че това е причината да дойде в Магьосническата академия, — се сдобила с пагубен пастрок в буквалния смисъл на думата, един от онези предпазливи професионални злодеи на ръба на съсухрянето. Почти е сигурно, че е отровил баща й — няма доказателства, но моментът е бил прекалено удобен — с цел да се възползва от скръбта на баба ми, която също така била много добър лечител, и да й се лепне. Тя прекара остатъка от живота си да се грижи за него, а после умря от неочакван инфаркт, когато аз бях някъде на три.

Пастрокът на мама още си е съвсем добре, но не е като да речеш, че сме близки. Преди пращаше от време на време тъжни писма, скрити в невинни на вид пощенски пликове. Мъчеше се да улови и мама в мрежите си, но като бях на шест, отворих един по грешка, долових заклинанието за контрол върху мислите и инстинктивно го запратих обратно към него. Сигурно го е почувствал като треска, забила се право в окото му. Оттогава не

се е пробвал.

След като нещата не проработиха кой знае колко добре със семейството на татко, мама все така остана вкопчена в идеята, че на някакъв неопределен по-късен етап езикът ще ми предостави чувство за свързаност с баща ми. В онзи момент беше просто още едно нещо, което ме правеше различна, а дори като дете аз осъзнавах, че си имам в излишък от това. Не е да кажеш, че живеем в Кардиф; началното ми училище не можеше да бъде определено като оранжерия за мултикултурализъм. Веднъж едно от момичетата ми заяви, че кожата ми е с цвета на безнадеждно слаб чай, което дори не е вярно, но оттогава чутото обитава ниша в съзнанието ми, настоятелно като злонамерен призрак. В комуната не беше много по-добре. Там няма да ти прошепнат расистка обида на детската площадка, но пък възрастни хора изискваха от мен, едва десетгодишна, да присъствам на деколонизираната им сесия по йога и да им помогна да преведат текстове на хинди, който не владеех.

Естествено, редно е да съм им благодарна: именно това ме пробуди за идеята, че хинди е по-популярният език. Когато пораснах достатъчно, та да схвана, че езиците ще ме запазят жива, престанах да мръщукам срещу ходенето на уроци и поисках да уча и хинди. Случи се точно навреме, та да го усвоя гладко преди въвеждането в академията. Хинди не е добър от гледна точка на гъвкавост, защото децата, които го владеят, знаят и английски, така че обикновено искат магиите на английски, та да имат по-надежден материал за размяна. Наистина са ви нужни езици от по-широк спектър. При редките или мъртвите езици е много по-трудно да се намери с кого да се търгува, но пък е по-вероятно да се добереш до истински уникални магии или до по-близко съвпадение с исканото като глупавите ми магии за чистене на староанглийски. Хинди е достатъчно разпространен, та да набележиш много партньори за търгуване, и не е един от големите два езика, хората не искат магии на хинди, просто ги получават във вид с достатъчно добро качество. Запознах се с Аадхия посредством размяна на заклинания на хинди.

В момента уча санскрит, латински, немски, средноанглийски и староанглийски. Последните три се припокриват чудесно. Миналата година учех френски и испански, но ги усвоих достатъчно, та да преджапам някак през магиите, които получавам сега, а и популярността им е като на хинди. Затова се прехвърлих на латински — архивът с магии на този език е огромен. Бях се замислила да добавя староскандинавски, та да мога да се похваля с нещо наистина необичайно, но после се отказах. Не е разумно да започваш нов език, когато няма да ти

стигне времето да го усвоиш достатъчно — иначе рискуваш да получаваш заклинания, които не можеш да прочетеш.

Орион ме изпрати до класната ми стая. В началото не забелязах, че го прави, защото бях ангажирана да държа под око групата, с която обикновено се движа сутрин: Нкойо и най-добрите й приятели Джовани и Кора. И те като мен наблягат сериозно на езиците, та сме с почти еднаква програма. Не сме приятели, но ако тръгваме по същото време, ми разрешават да вървят до класната стая с тях, за да имат четвърти за гръб. Мен ме устройва.

Като ги забелязах на масите, те вече бяха преполовили закуската си, та се наложи да излапам моята набързо, за да ги настигна.

— Трябва да тръгвам след пет минути — заявих на Аадхия, за да е справедливо предупредена. Тя махна на двама от приятелите си от нейната академична пътека, които тъкмо се бяха задали с подносите си: след получената информация за работилницата и бездруго нямаше да бърза да се озове там.

Успях да изляза от столовата заедно с Кора, която с неохота ме остави да я догоня, преди да сме минали през вратите — толкова великодушно от нейна страна. Вече бяхме отвън и Нкойо надзърна още веднъж над рамото ми, когато аз осъзнах, че Орион е *точно зад мен.*

— Ние отиваме на езици! — просъсках му. Неговата академична пътека е алхимия. Истината беше, че тази година курсът по алхимия беше два пъти по-голям, защото децата се опитваха да се придържат близо до него, дори да нямаха наклонност. По мое мнение допълнителното време в лабораториите бе направо пропиляно за такива. Той все така имаше часове по езици от време на време, точно както на нас се налагаше да учим малко алхимия — имаме възможност да поискаме промяна на програмата в първия ден от годината, но ако избереш твърде много лесни дисциплини или се пробваш да си прекален индивидуалист, училището те разпределя в часове, избягвани от останалите деца. В понеделник сутринта обаче в залата за езици са единствено учениците от нашата академична пътека: един от големите бонуси да си на толкова високо ниво, когато си в първа и последна година.

Той ме изгледа упорито.

— Отивам в склада за канцеларски материали.

Набавяме си строителни материали от работилницата и химически вещества от лабораториите, но за всичко по-малко екзотично като химикалки и тетрадки трябва да се ровим в големия склад в далечния край на секцията за езици.

— Може ли да дойдем с теб? — мигом попита Нкойо. Кора и Джовани зяпаха безмълвно, но на нея й сече мозъкът. И очевидно бе оправдано да влезеш в час по-късно, само и само да си част от голяма група, отиваща за канцеларски материали, дори Орион да не влизаше в сметката — ах, де да можех да го изключа от сметката, — така че се присъединих, макар вътрешно да кипях. Взех хартия и мастило, плюс малко живак за търговия и перфоратор, дори си намерих огромна папка класьор за растящата ми камара магии. Забелязах в нас да се взират три очи от пролука на тавана, но сигурно беше просто плювач, а бяхме прекалено много, та да се пробва.

После Орион ни придружи до най-близката класна стая за езици, макар да нямаше причина за това. Тясното стълбище близо до склада изчезва понякога — няма го на чертежите, добавено е със закъснение, когато осъзнали, че е неудобство да се налага да се връщаш четиристотин метра до най-близкото стълбище, — но днес не просто присъстваше, а вратата беше широко отворена и лампата вътре работеше.

— Какво правиш? — попитах, поела риска да остана в коридора, останалите вече се бяха втурнали вътре да заемат свестните кабини. — Моля те, кажи ми, че *не се* опитваш да ме сваляш.

Не изглеждаше особено вероятно: никой никога не е проявявал подобно желание. Не че бях грозна; дори напротив. Ставах все по-хубава по смущаващ начин, както подобава на черна магьосница, каквато беше писано да бъда. Или поне докато не грохна като гротескна вещица. Момчетата често си въобразяват за около десет секунди, че е възможно да искат да се срещаме, но после ме поглеждат в очите или говорят с мен и явно придобиват натрапчивото впечатление, че е вероятно да погълна душите им или нещо от този род. Освен това в случая на Орион се показах агресивно груба към него и заради мен едва не беше убит от мимикриращи.

Той изсумтя.

— Сякаш бих пожелал да се срещам с черна вещица?

Преживях момент на възмущение и тъкмо се канех да изръмжа, че не съм такава, когато си изясних нещо.

— Значи ме държиш под око? За в случай че започна да върша злодеяния? И тогава какво? Ще се наложи да ме убиеш?

Той скръсти ръце пред гърдите си и ме изгледа със студени добродетелни очи: достатъчен отговор. Бях жестоко изкушена да го сритам в тестисите. Едно от нещата, в които вярват хората от комуната, са седемнайсетте различни форми на повлияните от Запада бойни изкуства. И макар да е придружавано от купища

дрънканици на тема вътрешния ти център, откриване на личния баланс и канализиране на духовната енергия, учиш се и на самото ритане. Не бях супер изкусна, но определено можех да направя Орион Лейк изключително нещастен, предвид че той стоеше, без изобщо да се предпазва.

Но зад нас имаше класна стая, пълна с хлапета, които ни наблюдаваха. Повечето от тях биха се радвали на каквото и да е правдоподобно извинение да ме отлъчат напълно, а и звънецът за закъсняващи щеше да бие всеки момент, на който етап вратата щеше да се затръшне и да ме остави блокирана в коридора за целия учебен час. Никой не би ме пуснал вътре. Така че просто ми се наложи да си тръгна ядосана и да заема една от празните езикови кабини.

В Магьоснической академия няма никакви учители. Капацитетът е напълно запълнен от деца; дори така за всяко място има по две молби, а спалните ни са широки само два метра. Всеки, попаднал тук, не се нуждае от външна мотивация. Да знаеш как да приготвиш отвара, за да излекуваш лигавицата на стомаха си, след като по грешка си пил ябълков сок, примесен с луга, наистина само по себе си е награда. Дори математиката става необходимост за много от по-сложните еликсири, а историческите проучвания ти осигуряват купища полезни магии и рецепти, които не би получил в другите курсове.

И тъй, в часовете по езици просто отиваш в някоя от осемте зали на третия етаж и влизаш в една от кабините. Трябва да избираш мъдро; ако се пробваш с най-близката зала до тоалетната или наистина добрата до стълбището, та да можеш да слезеш на обяд за по-малко от десет минути, ще ти е по-трудно да се уредиш със свястна кабина или изобщо с такава. Ако се приеме, че все пак се сдобиеш със своя кабина, седиш в звукоизолирания пашкул и се надяваш, че не пропускаш стъпките на нещо, приближаващо те в гръб, четеш от учебниците и правиш упражнения, а безплътни гласове шептят на езика, който изучаваш този ден. Обикновено ми разказват ужасни кръвопролитни истории или ми описват с живописни подробности собствената ми смърт. Възнамерявах да работя върху староанглийския си, за да се опитам да извлека повече полза от книгата с домакинските заклинания, но прогресът ми не беше кой знае какъв. Седях приведена все над същата страница от тетрадката ми и кипях от възмущение, а гласът рецитираше нежно епическа алитерационна поема за това как Орион Лейк, „героят от сенчестите зали“, ще ме погуби в съня ми.

Което значи, че като го убия, ще е при самозащита, а това ме накара да обмисля отново изпълнението: започваше да изглежда,

че май наистина щеше да се наложи да го сторя. Хората явно никак не намираха за трудно да убедят сами себе си как аз съм опасно зло. То се знае, че можех да го убия само като му изсмуча маната, но всъщност не желаех да се превръщам в злодейска гадина, а после да изскоча от това място като излюпила се от гигантски пашкул чудовищна пеперуда, която съобразно с пророчеството да сее по света опустошение и мъка.

Изведнъж осъзнах, че проблемът беше Луиза. Той не беше приел отговора ми във връзка с нея. Точно както аз притежавах отличен усет за това кой си служи с малия и какво точно върши, беше почти сигурно, че той има чувство за… дори не знам какво. Справедливост? Пощада? Жалките и уязвимите? Така или иначе, знаеше, че го излъгах за Луиза, без да му е ясно точно коя част е лъжа, и явно беше решил, че наистина съм я убила. Аз бях приела въпросите му по темата за нещо незначително, но явно не беше така. Не знаех много за нея, с изключение на това, че беше сред изключително онеправданите да нямат родители магове. От време на време у обикновените хора се проявява способност да съхраняват мана, но те не попадат тук, а просто биват изяждани. Сигурно някое дете, което е живяло близо до нея, е било прието тук, изяли са го преди въвеждането и тя е била засмукана вместо него, а родителите не са си дали труда да уведомят училището, представа си нямам защо. Така че в известен смисъл тя е била късметлийка, но от нейна гледна точка една сутрин просто е била изсмукана от нормалния й живот и без никакво предупреждение е била пусната в пансион, носещ се в пространството. Била е заобиколена от непознати, без начин да се свърже със семейството си, без изход навън и постоянно преследвана от неща, които искат да я убият. Убедена съм, че тежкото й положение е било калкулирано да докосне така фино настроената нежна душа на Орион.

И благодарение на избухливостта ми онази вечер, той също така установи, че съм потенциална черна вещица от апокалиптични мащаби. С всичко това, събрано накуп, сега сигурно инстинктите му до един бяха подвластни на желанието да заличи моето още невъзникнало царство на терора.

Естествено, това ме караше да искам да се втурна и мигом да вкарам в ход гореспоменатото, но първо трябваше да минат двата часа по езици, а после един час от любимите на всички зловредни науки. Това занятие се провежда в огромна зала на етажа на столовата. Всички се струпваме вътре без значение от езика, тъй като няма лекция. Стените са покрити с огромен и много подробен стенопис, представящ церемонията по дипломирането и по-точно момента, когато залата на дипломантите слиза надолу.

Стълбищната площадка тъкмо се е показала и мраморът е гъсто населяван от всевъзможни прелестни създания, които чакат лакомо да започне пиршеството. Всеки взема учебник на майчиния си език и четем, докато зловредната гадина, която изучаваме в момента, оживява, слиза от стената и се разхожда по сцената, демонстрирайки всички начини да ни убие. Периодически анимираният вариант прави опити да се доразвие от временния си статут на съществуване, като убие някого от първите редове и погълне маната му.

Аз почти винаги седя на първите редове. Това държи вниманието ми забележително фокусирано.

Днес обаче успях да седна приблизително в средата и никой наоколо не каза *о, съжалявам, но мястото е запазено.* Това помогна до обяд да се поуспокоя до състояние на намусена раздразнителност. Първоначалните щети вече бяха нанесени, в смисъл че хората бяха приели как Орион ме е избавил от явна смърт. Беше време да поема дълбоко въздух и да спася ситуацията. И в мига когато си наложих да сторя това преработената ми стратегия стана повече от ясна.

На обяд се погрижих да седна до Аадхия и й прошепнах:

— Той ме изпрати до класната стая! — После добавих: — Няма как обаче наистина да ме харесва.

В този момент той излезе от опашката и ме забеляза, приближи до нашата маса и седна срещу мен с присвити очи.

Орион никога не се беше срещал с някоя или поне аз бях приела така, защото не бях чувала за такова нещо. Никак не бе изненадващо как новината, че е хлътнал по мен, се разпространи из цялото училище дори по-бързо от историята как ме е спасил. Когато слязох в лабораториите по алхимия за последния ми урок за деня, момче на име Мика, с което никога не бях разменяла и дума — мисля, че е финландец, — беше запазило две места на главната маса.

— Ел, Ел — извика ме, като влязох, и посочи към мястото до себе си.

Това беше ново. Винаги бързам да се добера рано до лабораторията въпреки по-високия риск да съм една от малкото вътре, защото ако не пристигна, когато има свободни свестни маси, всички са запазили места за приятелите си, а на мен ми се налага да седна на някоя от лошите, директно под вентилационната тръба или на най-близката до вратата. Не мога да се пазаря за място, това ме вбесява прекалено, а заплахата ме прави също толкова ужасена просто в противоположната посока. Така че беше приятно да вляза в полузапълнилото се помещение и все пак да се сдобия с място на най-добрата маса, без да се

налага да търгувам за него.

Разбира се, това блажено състояние на нещата зависеше изцяло от Орион, който трябва да играе своята роля. Но той влезе малко преди звънеца, озърна се и дойде да седне от другата ми страна. Мика проточи шия покрай мен да надникне към него и му се усмихна с надежда. Това убегна на Орион, защото беше прекалено ангажиран да изучава съставките ми и реакцията, върху която работех.

Повечето хора получават алхимични задания за производство на антидоти и предпазни еликсири или добрия стар резервен вариант да произвеждат злато от по-евтини елементи. На мен никога не ми се падат рецепти за нещо толкова полезно, налага ми се да търгувам за тях. Тази седмица вече бях отхвърлила няколко задания — да превърна олово в радиоактивен паладий, да произведа смъртоносна контактна отрова и да трансформирам плът в камък, — преди да получа настоящото си задание да произведа струя от супер гореща плазма, която може да бъде използвана поне при някои обстоятелства. Например би била идеална за овъгляване на кости до пепел, за което не бихте допуснали, че ще е първото, хрумнало на някого. Ала Орион само погледна и мигом заяви с осезаема подозрителност:

— Това няма да е достатъчно да се разпадне кост.

— О, изпълнявал ли си го вече? — учудих се неискрено. — Не ми казвай. Искам да се науча сама.

Той прекара по-голяма част от часа да ме гледа, вместо да върши своята работа. Това ме ядосваше, но като съм ядосана, винаги съм по-добра в онова, което върша. Съставките ми бяха желязо, злато, вода, парче полиран лазурит и половин чаена лъжичка сол, които трябваше да бъдат подредени на разстояния, пропорционални на относителните им количества. Горко ти, сбъркаш ли и с милиметър. Аз обаче ги строих правилно още от първия път. Нямаше как да се захвана с физически упражнения насред часа, та вместо това изпях три дълги и сложни песни, за да призова мана, две на английски и една на маратхи. Пламъкът лумна в притворените ми шепи и успях да побутна ритуалната си табла по-близо до Орион, преди да пусна искрата върху съставките и да отскоча. Тънкият син пламък ги погълна от раз и изфуча гръмко, като прати гореща вълна през цялата класна стая. От въздухопроводите дори се чуха няколко стреснати изписквания и над главите ни прозвуча дращене.

Инстинктивно всички се скриха под масите, с изключение на Орион. Хартиените фунийки, които използваше за съставките си, се бяха подпалили заради близостта и той отчаяно се бореше с пламъците. Това ме накара да се почувствам много по-добре.

Също и фактът, че на излизане от лабораторията Нкойо ме покани на вечеря.

— Обикновено се срещаме в шест часа без тринайсет минути, ако имаш желание да се присъединиш — уведоми ме. Не си направих труда да се уверя, че Орион е чул. Тя лично го стори.

— Стига да мога да доведа Йи Лиу.

Надявах се на някакъв етап на Орион да му доскучае заради липсата на реални злодеяния от моя страна, а в мига щом се случеше, нямах съмнения как всичките ми нови приятели щяха да ми обърнат гръб. Но Лиу щеше да се радва да поразшири кръга си — няма същия ефект върху хората като мен, но все така не е царица на популярността като Джак; много време е нужно, та малията да се скрие — и би си спомнила, че съм й направила услуга, когато съм имала възможност.

Хванах Лиу по път към стаята й след часовете и й казах; тя самата беше прекарала целия следобед в секцията за семинари. Кимна, вгледа се в мен и произнесе:

— Орион задаваше въпроси за Луиза по време на семинара по писане след обяда.

— Не се съмнявам, че го е направил — отговорих с гримаса. При положение че Орион постоянно ми беше по петите, Джак със сигурност щеше да вини мен за това. — Благодаря. Ще се видим в шест без тринайсет минути.

Не забелязах Джак никъде, но проверих вратата на килията си за злодейски магии и осъществих особено задълбочен преглед на стаята си, щом влязох вътре, просто за в случай че се е обадило честолюбието му. Нямаше нищо, така че се захванах с поредицата си от упражнения за съхраняване на мана, докато стане време за вечеря.

Планът ми беше през тази година да запълвам кристали, освен ако не възникне спешна ситуация или не се отвори наистина златна възможност — както можеше да се случи с онзи душеядец! — а после да използвам няколко от тях разумно, та да затвърдя репутацията си преди края на срока и в началото на следващата година да попадна в солиден съюз на дипломанти. Между почти смъртоносните преживявания ние всички трупаме мана, доколкото ни е възможно; дори онези от анклавите. Кажи-речи, това е единственото, което не можеш да внесеш със себе си, дори складирано спретнато в енергийни контейнери като кристалите на мама.

Или, по-скоро, добре дошли сте да си донесете, колкото искате пълни енергийни контейнери, но те ще бъдат напълно опразнени при заклинанието по въвеждането, което ни вкарва тук, защото то е свирепо гладно за мана. В замяна получавате

допълнително тегло позволен багаж. Не кой знае колко обаче, така че не си струва, освен ако не си някой от анклавите и не можеш да си позволиш да профукаш трийсет пълни енергийни контейнера за допълнителен четвърт килограм. Но през целия ми живот мама никога не е притежавала повече от десет пълни кристала, а през последните няколко години имахме дори по-малко. Пристигнах тук с една малка раница и празните ми кристали.

И в това отношение съм с едни гърди напред. Почти всички енергийни контейнери са значително по-големи от кристалите на мама, така че много от децата не могат да си позволят да внесат празни, а и повечето не действат толкова добре, особено пък ако са конструирани в работилницата от четиринайсетгодишен. В прилични позиции съм, но никак не е лесно, когато към мен непрестанно се хвърлят зловредни. И става все по-трудно да ги запълвам с упражнения, защото, като раста и влизам във все по-добра форма, упражненията стават все по-лесни. Маната умее да е вбесяваща по този начин, физическият труд не се брои. Онова, което се превръща в мана, са усилията, които влагам.

Отчаяно се нуждая през следващата година да разполагам с хора, които да ми пазят гърба и да ми помагат да пълня кристалите. Ако само успея да го докарам до дипломирането с петдесет пълни кристала, уверена съм, че еднолично ще успея да прогоря пътека до портите и навън за мен и съюзниците ми. Друга стратегия няма да се изисква. Това е една от малкото ситуации, в която може да е необходима стена от огъня на простосмъртните: в действителност именно така училището почиства столовата и обгаря залите два пъти годишно. Но всичко това няма да се случи, ако се отпусна и забавя темпо. А в настоящия момент това значи двеста лицеви опори преди вечеря.

Ще ми се да можех да заявя, че през главата ми и веднъж не е минала мисъл за Орион, но в действителност пропилях сериозна част от времето си за лицеви опори да калкулирам напълно безполезно шансовете той да ме последва на вечеря. Спрях се на шанс шейсет на четиресет, но признавам, че бих се разочаровала, ако не бях зърнала сребристо сивата му коса на мястото на срещата, когато излязох. Той ме чакаше. Нкойо и Кора също чакаха и не успяваха да се въздържат да не го зяпат. Чувство на ревност и объркване водеха усилена битка по лицето на Кора, а това на Нкойо беше напълно безизразно. Лиу се присъедини към мен около средата на коридора, а Джовани се показа от стаята си и побърза да ни догони точно навреме за прехода.

— Да познавате някой, който учи староанглийски? — попитах, като тръгнахме.

— Май има един второкурсник — обади се Нкойо. — Не мога да си спомня името му. Нещо добро?

— Деветдесет и девет заклинания за почистване — отвърнах и трите момичета издадоха звуци на съчувствие. Сигурно аз бях единствената ученичка, която с радост е заменила сериозно бойно заклинание за прилично призоваване на вода. Разбира се, никой не се справя с бойните заклинания, които получавам аз.

— Джеф Линдс — произнесе неочаквано Орион. — От Ню Йорк е — добави, когато ние всички погледнахме към него.

— Е, ако иска да научи деветдесет и девет начина да си почисти килията, прати ми го — избъбрих сладко, а Орион се намръщи към мен.

По време на вечерята продължи да се мръщи, а аз се показах крайно мила към него. Дори му предложих десерта, до който се бях докопала. Тарта с меласа, каквато мразя, така че саможертвата ми не беше голяма. Той очевидно искаше да я откаже, но после си спомни, че е шестнайсетгодишно момче, което се нуждае от калории. Така че произнесе намусено:

— Благодаря.

Взе тартата и я изяде, без да среща погледа ми.

После ме последва плътно по петите, когато отнесохме подносите си до конвейерната лента под гигантска табела, на която пишеше „Превозете подносите си“. Дори след три години намирам фразата за налудничава и нелогична. Трябва да призная обаче, че това е по-малката ми грижа, отколкото самият процес на превозване, включващ запращане на мръсния поднос в тъмен процеп на огромна метална скара, която се върти бавно движена от конвейерната лента. Най-безопасното място е в далечния край, тъй като чиниите и подносите са почиствани с огъня на простосмъртните, а той плаши зловредните, но е почти невъзможно да намериш свободно място, а не си струва да се излагаш на опасност за допълнителни минути. Обикновено се стремя към средната зона, където опашката е по-малка.

Орион прие мястото като идеално за личен разговор.

— Добър опит — произнесе над рамото ми. — Но закъсня. Няма да го забравя само защото започна да се преструваш на дружелюбна. Искаш ли да се пробваш още веднъж да ми обясниш какво се случи с Луиза?

Дори не беше осъзнал как е убедил всички в училище, че ние двамата се срещаме. Завъртях очи — само метафорично; не бях такава глупачка, та да отделя поглед от скарата дори за миг.

— Да. Горя от ентусиазъм да споделя още информация с теб. Демонстрираните от теб здрав разум и добра преценка ме изпълват с увереност.

— Какво трябва да означава това? — поиска да узнае той, но в този момент от празната транспортираща скара се изстреля шестръко нещо, бегло напомнящо кръстоска между октопод и игуана, което се прицели в главата на първокурсничка с тъжни очи. Орион се извъртя рязко, сграбчи нож от подноса на момичето и се хвърли към нещото, а заедно с това направи магия за напомпване. Аз видях надписа на стената, а също така празна пролука, отървах се от подноса си и бързо се отдалечих, преди нещото да се раздуе и да се пръсне върху всички наоколо.

Прибрах се в стаята си непокътната, с планове сутринта да закусвам с три деца от лондонския анклав — до този момент ме бяха игнорирали напълно — и предложение от Нкойо да разменим заклинания на латински в часа по езици утре. От Орион се носеше отвратителна воня и той се насочи към душовете. Нещата се подреждаха добре. Когато десет минути по-късно на вратата ми се почука и до носа ми достигна противната смрад, проявих достатъчно великодушие да отворя и да кажа: „О, добре, какво ще ми дадеш за информацията?“.

Не стигнах по-далече от „О“ обаче, защото не беше Орион. Беше Джак с размазани по него вътрешности от октопода заради миризмата — хитро от негова страна. Той заби в корема ми наточен нож за хранене. Бутна ме да падна назад и затвори вратата след себе си, ухилил ми се с всичките си зъби на показ, докато аз стенех в агония и си крещях наум „глупачка, глупачка, глупачка“. Вече се бях приготвила за лягане и бях окачила кристал с мана над таблата на леглото, та да мога да го достигна през нощта, но в момента той беше напълно безполезно извън обхвата ми. Той коленичи над мен, отметна косата от лицето ми и обхвана бузите ми с длани.

— Галадриел — произнесе напевно.

Неволно бях обвила пръстите на двете си ръце около дръжката на ножа и се опитвах да му попреча да помръдне. Наложих си обаче да го пусна с едната и се помъчих да достигна другия кристал с мана, полупълния, върху който се бях трудила следобеда. Висеше отстрани на леглото ми, точното където се намираше главата ми, когато правех лицеви опори, на няколко сантиметра от пода. Само да го достигнех и щях да успея да се свържа с цялата ми складирана мана. Изобщо нямаше да ме загризе съвестта да втечня костите на Джак.

Просто не го достигах. Бях протегнала максимално пръсти. Пробвах да се поместя мъничко, но болеше наистина много. Джак погали лицето ми и това ме подразни почти колкото ножа.

— Престани с това, колосална отрепко — прошепнах с огромно усилие.

— Защо не ме накараш? — прошепна в отговор той. — Хайде, Галадриел, просто го направи. Толкова си красива. Би могла да бъдеш толкова красива. Аз ще ти помогна. Ще сторя всичко за теб. Толкова много ще се забавляваме. — Усетих цялото ми лице да се сгърчва като парче евтино метално фолио. Не можех да го понеса. Не исках да знам, че ще отговоря с „не“. Не исках да знам, че щях да откажа, дори с тази торба воняща пихтия, плъзгаща пръсти надолу по гръдния ми кош към ножа, който беше забил в корема ми, та да го докопа и да ме дозаколи като прасе.

Бях си казвала, че е просто въпрос на здрав разум — да станеш злодейска гадина означаваше гротескна смърт в млада възраст. Все пак би трябвало да е по-добро от това да умра сега, само дето не беше. И ако не беше вариант сега, никога нямаше да бъде вариант, и дори да оцелеех този път, следващия или по-следващия път нямаше да оцелея. В главата ми винаги е имало предпазен клапан: винаги съм си повтаряла *ако всичко друго се провали,* но всичко друго се беше провалило и аз пак нямаше да го сторя.

— Майната ти, прабабо — прошепнах така ядосано, че бях способна да се разплача. Подготвих се да се надигна, въпреки ножа, та да се добера до кристала с мана. И в този момент дочух почукване на вратата. Чукане на вратата в делнична вечер, когато всеки вменяем се намираше в собствената си килия или учебна група…

Да говоря беше трудно. Вирнах пръст към вратата и си помислих „Сезам, отвори се“ Глупаво детско заклинание, но си беше моята врата и още не я бях заключила за през нощта, така че се отвори, а на прага стоеше Орион. Джак се завъртя с ръце, обагрени от моята кръв. Дори беше размазал малко по устата си като страховит завършващ щрих.

Отпуснах глава назад и оставих всемогъщият герой да се справя сам.

Глава 4
Неща, които правят „Бум“ нощем

Когато Орион падна на колене до мен, стаята беше изпълвана от смущаващо привлекателна миризма на обгорена плът.

— Добре ли… — подхвана и после замълча, защото очевидно отговорът беше отрицателен.

— Сандъчето за инструменти — отроних. — Долу вляво. Пакет.

Той зарови в сандъчето — като го отвори, дори не хвърли поглед да огледа съдържанието — и извади белия плик. Разкъса го и измъкна парче тънък ленен плат. Мама го беше изработила за мен от начало до край: беше преорала полето, беше засяла лена, беше го ожънала на ръка, беше го прела и изтъкала, като през цялото време беше редила лечебни заклинания.

— Обърши кръвта ми с едната страна — прошепнах. Лицето му беше изопнато от тревога, но погледна към пода със съмнение. — Няма проблем, ако се изцапа. Измъкни ножа, и положи другата страна върху раната.

За щастие, един вид припаднах, когато измъкна ножа, та следващите десет минути ми се губят, а като се съвзех, превръзката вече беше положена. Ножът на Джак не беше достатъчно дълъг, та да ме прободе цялата, така че имаше само входяща рана и тя не беше много широка. Лечебната превръзка сияеше с бледа бяла светлина, от която ме боляха очите, но усещах, че действа на пострадалите ми карантии. След още десет минути вече бях готова да позволя на Орион да ми помогне да се преместя на леглото.

След като ме настани там, Орион изтика овъгления труп на Джак в коридора. После отиде до мивката ми и отми кръвта. Като седна на леглото, ръцете му трепереха. Той се взираше надолу към тях.

— Кой… Кой беше това? — Изглеждаше по-шокиран, отколкото се чувствах аз.

— Значи не си даде труда да научиш името на никого тук — отбелязах. — Това беше Джак Уестинг. Той е този, който изяде Луиза, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре. Ако не ми вярваш, можеш да надникнеш в стаята му и сигурно ще намериш някакви останки.

Това го накара да вдигне глава.

— Какво? Защо не ми каза?

— Защото се тревожех да не бъда наръгана от злодей

социопат, както, струва ми се, е очевидно при тези обстоятелства — отвърнах. — Между другото, благодаря, задето обикаляше наоколо и задаваше въпроси във връзка с Луиза. Това никак не го настърви.

— Да знаеш, че е почти впечатляващо — заяви той след момент и вече звучеше малко по-спокойно. — Едва си жива и пак си най-грубият човек, когото познавам. Между другото, *още веднъж* няма защо да ми благодариш.

— Като се има предвид, че си поне наполовина отговорен за ситуацията, отказвам да ти благодаря — отсякох. Затворих очи за момент и изведнъж зазвъня звънецът, предупреждаващ, че до вечерния час остават пет минути. Нямах усещането да е изтекло толкова много време. Снижих ръце и заопипвах внимателно превръзката. Още дълго време нямаше да ми се прииска да се надигна до седнало положение. Кръвта се беше пропила обратно в мен и се чувствах много по-добре, но дори най-качествената работа на мама не можеше да накара надупчените ми вътрешности да зараснат мигновено. Протегнах ръка към кристала и го окачих обратно на шията си. Тази вечер можех да забравя за спането и щеше да ми се наложи да си послужа с малко истински сили. Не само че аз не се бях дала, но и Джак беше мъртъв, нетната загуба за зловредните беше сериозна. Вероятно щяха да се разбуйстват.

Орион все така седеше на ръба на леглото ми, сякаш е бил там през цялото време, и не понечваше да се надигне.

— Какво правиш? — попитах раздразнено.

— Какво?

— Не чу ли предупредителния звънец?

— Няма да те оставя — заяви, като че беше напълно очевидно.

Стрелнах го с очи.

— Изобщо ли не схващаш принципите на баланса?

— На първо място, това е само теория, а дори и да е вярна, няма да живея съобразно с нея.

— Значи си един от онези — заключих с неподправено отвращение.

— Да, съжалявам. Та ще приемеш ли да остана, или да те зарежа ранена да бъдеш нападана цялата нощ? — Както ставаше ясно, бях го докарала дотам, че дори той беше открил сарказъм у себе си.

— Разбира се, че приемам. — В крайна сметка това не би влошило нещата за мен. Съществува практически лимит колко зловредни могат да нахлуят в стаята ти наведнъж и аз вече бях в менюто като специалитета на вечерта. Да имам Орион около себе

си само би помогнало. Съвсем общо погледнато, това е същият принцип, който прави по-добре да се намираш в училището по време на пубертета вместо извън него.

Няколко минути по-късно звънецът за вечерния час би съобразно с графика. Каквото и да спираше зловредните да атакуват Орион, то не можеше да се пребори с мириса на кръв, който явно излъчвах, без да се споменава изкушението от двама ученици, събрани в обща килия. Пред вратата се чу боричкане за тялото на Джак, явно пиршеството започваше, разнесоха се звуци от схватка и ужасяващо ръфане. Орион стоеше насред стаята с ръце в готовност и ги слушаше.

— Защо пилееш енергия? Просто лежи, докато не дойдат — промърморих.

— Нищо ми няма.

Шумът отвън най-сетне утихна. Малко след това дойде първото потракване на вратата ми. После изпод нея се процеди гъста като катран, проблясваща черна слуз. Орион я остави да навлезе до средата, а после я обгради с вдигнати длани и оформи помежду им отвор с формата на диамант. Произнесе на френски заклинание за водна струя от една строфа и духна, свирейки между пръстите си. От другата страна бликна стремителен поток, сякаш от маркуча на пожарникар, и разреди слузта до рядка тиня, която се стече във фугите между плочките на пода и се вля шумно в кръглия сифон в средата на килията.

— Ако го беше замразил, можеше да блокираш входа — отбелязах след момент.

Той ме изгледа ядосано, но преди да е успял да отговори, внезапно усетих в ушите си силно вакуумно пукане: нещо беше дошло през Вентилационния канал. Той скочи пред леглото ми и разстла над нас предпазно заклинание точно навреме, преди в далечния край на стаята, само на сантиметри от празнотата, да избухне самото въплъщение на пламък. Избълска бюрото ми от пътя си и започна да размахва огненото си пипало към нас като камшик, а по повърхността на предпазния щит се плъзнаха искри.

Орион забърса ивица прах върху горния ръб на таблата и тъкмо се канеше да си послужи с магия за прашен вихър, когато аз го стиснах за ръката.

— Ако продължаваш така, аз лично ще те убия! — кресна ми той.

— Млъквай, това е важно! Не можеш да го потушиш, трябва да го изгориш с по-горещ огън, за да го изпепелиш.

— Преди виждала ли си такъв?

— Имам заклинание за призоваване, което създава дузина такива — отвърнах. — Използвано е да опожари

Александрийската библиотека.

— Защо би поискала подобно заклинание?

— Поисках магия да си осветя стаята, загубеняко. И получих *това.* Честно казано, въплъщението на огън вършеше отлична работа да освети стаята ми. Височината на помещението се удвои, когато един второкурсник се премести — в края на срока училището заличава стаи, които вече не се използват, — и оттогава не бях виждала горните ъгли на стената зад леглото ми. Цяла банда събирачи се суетяха там горе и се влачеха слепешката в кръг в опит да избягат от светлината, но биваха изпарени във вид на яркосини проблясъци. — Искаш ли да продължаваш да спориш с мен, докато той пробие защитната преграда?

Орион изръмжа нещо нечленоразделно и после запрати към въплъщението великолепно изпепеляващо заклинание, състоящо се едва от четири думи — май всичките му бяха такива, идеални за битка, — а то нададе писък и прерасна в извисяващ се стълб от огън, който изтля заедно с магията. Орион седна на леглото ми, дишайки тежко, а от кожата му почти се излъчваше статично електричество: беше напът да се пръсне от мана. Дори не се изпоти, докато изтребваше следващите пет зловредни гадини, проникнали в стаята, в това число безплътна твар, вмъкнала се през процепа под вратата, който не беше запушил и шайка пищящи месести неща, наподобяващи голи плъхове, които изскочиха изпод леглото явно с надеждата да ни изгризат до смърт. Когато се отърва от последните, почти искреше.

— Ако си се сдобил с повече мана, отколкото си в състояние да понесеш, можеш да сложиш малко в кристалите ми — посочих като начин да преборя потребността просто да издера от завист неговите и собствените си очи.

Той взе, че наистина хвана полупразния кристал, който висеше от леглото ми, огледа го добре и после се втренчи в онзи на шията ми.

— Я почакай… Мислех… Ти от кой анклав си?

— Не съм в никой анклав.

— Как са попаднали в ръцете ти кристали от Лъчист ум?

Стиснах здраво устни и съжалих, задето лично бях подхванала този разговор. Понякога мама дава кристалите си на други магове, ако й създават хубаво усещане, и тъй като преценката й за тези неща е сравнително непогрешима, кристалите й си бяха изградили малко допълнителна репутация, която не беше пропорционална на побираното количество мана.

— Имам петдесет — отвърнах кратко. — Кристалите бяха онова, което сложих в багажа си вместо дрехи, канцеларски материали, инструменти и всичко друго, без което можех. — На

майка ми са.

Той ме зяпна.

— Гуен Хигинс ти е *майка*?

— Да, и всъщност никак не възразявам на смайването. Тъкмо затова го тръбя наляво и надясно.

Мама е класическа английска роза, дребна, бяла и руса и с навлизането в средна възраст се закръгля леко. Татко — мама има една негова снимка отпреди постъпването му в училището, дадена й от майка му, — е бил висок метър и осемдесет и нещо, слаб и с черна като въглен коса, имал е сериозни тъмни очи и интересен клюнест нос. Тя постоянно ми повтаря най-искрено колко е прекрасно, задето приличам на него толкова много, защото така успява да го съзре в мен. От моя гледна точка това значеше, че никой не осъзнава как съм нейно дете, освен ако не му бъде казано. Веднъж посетител в шатрата ни прекара цял час да намеква как е най-добре да си вървя и да спра да досаждам на великата духовна лечителка, все едно аз не живеех там.

Но не заради липсата на физическа прилика на Орион му беше трудно да повярва. При положение че през формиращите ни години всички сме тук вътре заедно, за маговете не е странно да се смесват и съществените отличие е дали принадлежиш към анклав, или не. Орион просто беше шокиран, че от великата духовна лечителка съм се пръкнала аз, противният прототип на черна вещица. Това е основната причина да внимавам да не казвам на никого.

— О — отрони смутено Орион, а после скочи и по рефлекс унищожи нещо сенчесто, на което дори не му се отвори възможност да придобие форма достатъчно, та да разпозная от кой вид е. Но после сложи мана в кристала ми, вероятно като някакъв вид извинение или просто защото беше напът да се пръсне по шевовете: допълни го догоре с лекота, след което простена облекчено. Аз сдържах чувствата си, закачих го на шията си при другите и извадих празен кристал.

Успях да поспя малко към края на нощта. Или зловредните се бяха обезкуражили, или Орион беше изтребил всичките в близост до стаята ми; имаше половинчасови периоди, когато не влизаше нищо. Също така напълни още два от кристалите ми. С неохота му подарих един от тях. Започнах да се чувствам вбесяващо виновна във връзка с това, макар той да не беше поискал нищо в замяна, както би постъпил всеки нормален човек.

Последният път, като се събудих, беше от будилника ми. Беше сутрин, а ние бяхме живи. Орион не беше спал изобщо и изглеждаше посърнал; стиснах зъби и се надигнах с мъка, та да му направя място.

— Легни, аз ще оправя нещата.

— Какво ще оправиш? — попита той и се прозя широко.

— Това — заявих. Всъщност няма как да замениш съня, но мама си има техника, която използва при хора с наистина тежко безсъние, та да им помогне да затворят третото си око — да, не е научно или нещо такова — и обикновено това ги кара да се чувстват по-добре. Не умея да изпълнявам особено добре повечето от магиите на мама, но тази е достатъчно проста, та да се справя с нея. Накарах го да легне на леглото и да държи кристала, който му бях дала, а после положих длани върху очите му, опрях палци между веждите му и изпях над него седем пъти нейната „приспивна песен за вътрешното око“ Подейства по начина, по който действаха всички нелепи неща, упражнявани от мама. Той мигом заспа.

Оставих го да дремне двайсет минути, докато не би звънецът за закуска, и като се надигна, той изглеждаше като отспал си поне пет часа.

— Помогни ми да стана — наредих му. Тук не съществува такова нещо като отсъствие по болест. Да прекараш в жилищната секция цял ден значи, че нещата, които се промъкват горе, за да пируват нощем, ще се облажат с дневно похапване. Никой не остава, освен ако вече и бездруго не е умрял. Както може да си представи човек, вечно пипваме някоя настинка или грип. Повече от четири хиляди сме тук вътре и прясно постъпилите внасят в началото на всяка година възхитителен асортимент от вируси и инфекциозни заболявания от всякакви кътчета на света. И дори когато те хубавичко ни обиколят, напълно необяснимо се появяват нови зарази. Възможно е просто те да са зловредни гадории в по-малки мащаби.

Както бях изтощена и смазана, изобщо не калкулирах ефекта, който ще произведем с Орион, като излезем заедно от стаята ми с изтощен и смазан вид. Но няколко други ученици, които също бяха спали до звънеца за закуска, се показаха навън по същото време като нас и то се знае, че като стигнахме в столовата, вече всички бяха чули. Мълвата достигна такива мащаби, че след закуска едно от момичетата от нюйоркския анклав завлече Орион настрана и настоя да узнае какви си ги въобразяваше той.

— Орион, тя е *черна вещица* чух я да му заявява. — Джак Уестинг е изчезнал снощи. Хора са открили части от обувките му пред нейната врата. Сигурно го е убила.

— Аз го убих, Клои — заяви Орион. — Той беше черният вещер. Убил е Луиза.

Тази новина я разсея достатъчно, та да се откаже от лекцията на тема неудачния му избор на компания, така че до края на деня

Орион беше единственият човек в училището, който не беше наясно как вече несъмнено сме двойка, при това изгубила ума си двойка, прекарала нощта заедно. Хлапетата от нюйоркския анклав мигом станаха тревожни: забелязах, че тези от нашия випуск отделиха време на обяд и отидоха да съобщят на по-големите за това. Междувременно достатъчно ученици от лондонския анклав започнаха да ми говорят мило, та да ми стане ясно как налице са координирани усилия от тяхна страна.

Естествено, в дъното на всичко това бе опасението, че ако Орион е действително завладян от мен, аз бих могла да го избракониерствам. Преди това бях дала ясно да се разбере пред учениците от лондонския анклав, че проявявам интерес към покана. Не бях помолила открито, разбира се, тъй като не ми беше притрябвало презрителното отхвърляне, което би последвало. Изтъкнах все пак, че майка ми живее сравнително близо до Лондон, и споменах как обмислям аз самата да кандидатствам за анклава. Достатъчно, колкото да посея семенцето, та като наближи дипломирането, да демонстрирам огневата си мощ. Хората винаги са по-склонни да отправят предложение, ако мислят, че ще бъде прието.

Разбира се, беше абсолютно нелепо за всички замесени да тръгнат да изпадат в паника или пък да ме ухажват по повод предполагаема двудневна връзка през предпоследния курс в академията, но такова беше нивото на идиотизъм по отношение на Орион. Щях да съм искрено развеселена, ако ситуацията не се явяваше като поредното напомняне колко малко ме ценят заради самата мен. А също и ако нямах недозаздравяла рана в корема, която значително допринасяше за вкиснатото ми настроение.

Все пак не допуснах това да ми попречи да се възползвам от предлаганите ми през целия ден добри места за сядане и дребни услуги. В рамките на срока бях успяла да напредна малко с работата си с идеята да използвам натрупаното време да преговарям за финалните изпити, но вместо това се налагаше да го профукам цялото, за да почивам кротко, докато всички около мен се правеха на малко по-привлекателни мишени. Дори не се опитах да свърша някаква работа в час; просто си пестях енергията и през нощта използвах още малко сили от кристала за свръх стабилна защита, та да се тръшна в леглото и да спя все едно пред вратата ми пазеше елитна стража.

На следващата сутрин лечебната превръзка падна и ме остави с много избледнял белег, бегла болка и сериозни размисли за надвисналия краен срок за задачата ми в работилницата. Ако не изпълниш задание в работилницата навреме, незавършената ти работа оживява на съответната дата и те погва с каквато сила си

вложил в нея. А ако се опиташ да се измъкнеш, като не вложиш никакви сили или я изпълниш погрешно, суровият материал, който е трябвало да бъде използван, оживява самостоятелно и пак те погва. Доста солидна техника за обучение е. Получаваме нови задания на всеки шест седмици. Последното ми за тази година е да избера между хипнотична сфера, превръщаща група хора в обезумяла тълпа, която да се избие взаимно; прекрасен часовников червей, който да се вмъкне в нечие въображение и всяка вечер да изравя най-ужасните му кошмари един след друг, докато човекът не полудее; или пък третия вариант — вълшебно огледало, което да те съветва и да ти позволява да надникваш в бъдещето.

Колкото вие се сещате какви съвети ще ми предложи огледалото, толкова и аз. Освен това то е около десет пъти по-трудно за изработване от останалите две. Ако пък конструирам тях, те със сигурност ще бъдат използвани. Ако не от мен, от друг.

Вече бях изковала рамката от просто желязо и бях поставила гърба, който да бъде покрит с вълшебната сребърна амалгама. Но налице бе много силна вероятност леенето на среброто да се объркa поне при първите дузина опити. И тази дейност щеше да включва алхимия и заклинания освен ремонтна магия, а като се опиташ да смесиш две или повече дисциплини, нещата се усложняват значително, освен ако не си уредиш помощта на някой специалист. Което по принцип не ми беше възможно.

Само дето след закуска днес Аадхия ме придружи до работилницата по своя собствена инициатива и седна до мен край един от дългите тезгяси.

— Прекалено съм уморена, за да върша нещо, но не мога да си позволя да изоставам с това — обясних й и й показах заданието си.

— Ох. Това ли си избрала? — ахна тя. — Вълшебните огледала са за дипломанти от академичната пътека за ремонтна магия.

— Другите са по-лоши — обясних, без да уточнявам в какъв смисъл. Бих могла да спретна безумната орбита за един сеанс с шепа строшено стъкло. О, сигурно щеше да ми е нужна и жива кръв от някой от съучениците ми, но какво толкова има да му придиряш? — Ти върху какво работиш?

Нейното задание беше ръкохватка за личен предпазен щит — това е амулет, който слагаш на шията си или връзваш на китките си. После прикрепяш щита към него и можеш да използваш ръцете си за други неща, вместо да стискаш щита с едната. Изключително полезна вещ и относително бърза за

изпълнение; като надникнах в работната ѝ кутия, установих, че изработва половин дузина от тях. Със сигурност щеше да изтъргува резервните с максимална облага. Вярно, че тя специализираше ремонтна магия, но все пак беше впечатляващо постижение.

Аадхия ме изгледа с присвити очи и каза:

— Леенето ще се получи много по-лесно с майстор и алхимик.

— Мразя да моля някого за помощ, а и до края на срока остават по-малко от три седмици. Всички са заети.

— Аз мога да отделя малко време, ако откриеш алхимик — предложи Аадхия безспорно с идеята да получи шанс да работи с Орион. — Стига да си склонна да ми позволиш да го използвам.

— Когато пожелаеш — обещах. Сделката беше изключителна и в действителност сигурно щеше да се наложи да издиря друг начин да я компенсирам или да понеса гнева ѝ, тъй като беше почти сигурно, че след първия опит нямаше да ѝ хареса да използва огледалото, освен ако не се окажеше типът огледало, което те насърчава да мислиш как всичките ти планове са гениални и колко умна и красива си, докато не се събудиш в руини.

Разбира се, все още предстоеше да помоля Орион за помощта му, което сторих с неохота по време на обяда. Реших, че е най-добре да се възползвам от шанса си, преди той най-накрая да се усети, че в очите на другите минаваме за двойка, и да започне да ме избягва, вместо да прекарва дните си в ролята на бял рицар. Вчера ме проверяваше намусено при всяко хранене и дори допусна да бъде придърпан на масата ни първо от Аадхия, а после от Ибрахим. Беше жестоко дразнещо до степен, че почти позволих на Ибрахим да му досажда по време на вечеря — неспирно повтаряше: „Още не мога да повярвам, че си убил душеядец съвсем сам“ и „Злато или сребро би предпочел като активиращ агент за химическо съединение? Наистина ще съм ти благодарен за съвет“. Само дето това преклонение пред героя беше дори по-дразнещо, та накрая се троснах на Ибрахим да замълчи и да спре да се държи като преследвачите на знаменитости или да си намери друга маса. Той млъкна и изглеждаше засрамен, дори се пробва да ми отправи кръвнишки поглед, но аз просто се взирах в него и до голяма степен съм убедена, че той придоби силното усещане как всеки, пробудил гнева ми, го очаква ужасяваща съдба. Потрепна и се престори, че е гледал в празното пространство до мен.

Така или иначе, докато се редях на обяд, се погрижих да докосна корема си с неприкрита гримаса, и то се знае, Орион си

проправи път до мен — ако може да се определи така, при положение че момичетата зад мен с радост му позволиха да го стори, — и ме попита:

— Как си?

— Подобрявам се — отвърнах, което беше вярно, а също така можеше да мине за флиртуване за любопитно надалите ухо. — Изоставам в работилницата обаче. Аадхия обеща да ми помогне, но ни е нужен и алхимик. Проектът засяга трите дисциплини.

Ако ви е прозвучало като трагично директна покана, ами, същото важи и за мен, но явно заобикалки не бяха нужни.

— Аз ще помогна — мигом отсече той.

— Чудесно — възкликнах. — Днес след вечеря? — Той кимна и за пореден път не поиска нищо в замяна, с което осигури още материал за чесане на езици. Почувствах се едновременно ядосана и великодушна, така че добавих: — Всичко е наред, но не и със сутляша.

Той завъртя глава и незабавно се залови с лепкавите ларви, които чакаха в купата — тикнеш ли лъжица между тях, започват да кипят и изгряват пръстите ти до костта, освен ако не я метнеш достатъчно бързо, в който случай те попадат върху дузина различни ученици на опашката и мигом започват да поглъщат наличната плът и да се разрояват на нови гъмжила.

Орион излезе от опашката десет минути след като аз си бях тръгнала с моя поднос. Следваше го блед синьо-сивкав дим и подносът му беше полупразен. Всички останали зад него също бяха взели сравнително малко храна, така че явно унищожаването на ларвите беше коствало повечето от обяда. Нямаше да бъде заредено отново, докато не си тръгнехме ние и не дойдеше редът на второкурсниците. Завъртях очи наум и сложих втората си опаковка мляко и второто си хлебче на неговия поднос, когато Орион седна до мен: шумът и бъркотията зад мен по изключение ми бяха позволили да се заредя добре.

Сара и Алфи ме бяха поканили да седна при тях на масата на лондонския анклав. Аз обаче не бях толкова глупава, та да зарежа Лиу и Аадхия заради тях, така че двамата размениха няколко думи насаме и вместо това те последваха мен — внушителна отстъпка, която означаваше, че изведнъж аз се бях озовала на изненадващо могъща маса. Нкойо заедно с Кора и Джовани са свързани с много от другите ученици от Западна и Южна Африка, а Аадхия разполага със солидна група съюзници от нейната академична пътека. Позициите им са приблизително толкова добри, колкото е възможно, когато не си част от анклав, а сега бях придърпала и двама такива ученици.

И така, Орион отново седна до мен — Аадхия прецизно си

беше оставила достатъчно място, та да се премести, щом той доближи и намеренията му станаха ясни — и отведе нещата на напълно ново ниво. Досега за всеки наблюдаващ най-очевидното обяснение беше как старателно съм заплела Орион в мрежите си, а сега си служех с този факт, та да се установя трайно сред хора, които доскоро едва са ме понасяли, вероятно с намерението да го тласна да уреди всички нас в някой водещ анклав. И Лондон активно показваше интерес. Това би било великолепна стратегия от моя страна, стига да бях такава сметкаджийка.

Клои и Мангъс — от Ню Йорк — излязоха от опашката само минута по-късно. Около тях бяха около половин дузина от обичайно следващите ги по петите, плюс четирима други, които пазеха хубава маса и ги очакваха, но като видяха, че Орион отново е до мен, явно промениха решението си. Прошепнаха си нещо, а после приближиха, заеха четирите последни места на нашата маса — двама от следващите ги седнаха на крайните места — и оставиха другите четирима да се затътрят разколебани към масата си без тях.

— Сара, ще ми подадеш ли солта? — попита благо Клои, с което имаше предвид „умри в пламъци, няма да позволим на Лондон да ни задигне Орион“. После се обърна към мен. — Галадриел, по-добре ли се чувстваш? Орион каза, че Джак едва не те убил.

Не бих могла да си пожелая да е по-добре. Само дето онова, което всъщност исках да сторя, беше да стоваря подноса си върху незаслужаващата го глава на Орион, да скастря хубавичко Сара, Алфи, Клои и Мангъс и евентуално да ги възпламеня. Никой от тях не беше тук заради мен. Клои трябва да се беше осведомила за името ми от някого другиго. Това важеше донякъде дори за Аадхия, Нкойо и Лиу, но за тях поне знаех, че биха ме приели на своята маса. Бях им демонстрирала, че падне ли ми възможност, си плащам дълговете, а те бяха достатъчно умни да ценят доказаната надеждност повече от всичко друго. Но в мига щом Орион се прехвърли от мен към по-зелени и не така населявани от зло пасища, дори те ще ме понижат до едва толерирана. А анклавите ще дадат ясно да се разбере, че за тях не съм нещо повече от прахта по подметките на представителите им и съм била късметлийка да преживея минута, кога то съм си представяла нещо различно.

— Прекрасно, много благодаря — произнесох ледено. — Клои, нали? Съжалявам, не мисля, че се познаваме.

Нкойо ме стрелна невярващо с поглед през масата — не се подиграваш с деца от анклавите и всички знаем имената им, — но Орион отметна глава и каза:

— Извинявай, това са Клои Расмусен и Магнъс Тибоу. Те са от Ню Йорк. — После намери за нужно да представи и мен на приятелите си. — Това е Галадриел.

— Много ми е приятно — кимнах хладно.

Явно Алфи го прие като знак, че предпочитам Лондон пред Ню Йорк и се включи с усмивка.

— Живееш близо до Лондон, нали, Ел? Възможно ли е да познаваме семейството ти?

— Идвам от насред нищото — отговорих и не уточних повече от това. Ако им го бях казала, разбира се, че биха отгатнали името на мама. Всички до един. А имах още по-малко желание да се възползвам от нейното име дори отколкото от заблудата, че съм приятелката на Орион. Всеки, който би пожелал да е приятел с дъщерята на Гуен Хигинс, не би искал да е приятел с *мен*.

Така че през целия обяд бях груба към някои от най-популярните и могъщи деца в цялото училище, игнорирах ги, за да обсъждам огледалото си с Аадхия и Орион, и разговарях на латински с Нкойо. Онзи ден осъществихме много добра размяна на магии. Аз й дадох копие от заклинанието за пламъка на простосмъртните. Може да звучи екстремно, но не се иска класическа магия да призовеш пламъка на простосмъртните, а заклинание тип прищявка, за да получиш магически огън. Повечето хора обичат тези заклинания, защото буквално всеки е способен да ги направи успешно и просто получава различни резултати в зависимост от наклонностите си и колко мана е вложил. Дори да си от смотаните деца, пак можеш да го използваш, за да запалиш клечка кибрит, а и с времето задобряваш. Или, ако си като мен, можеш да изсмучеш жизнените сили от дузина деца и после да изпепелиш половината училище, барабар с теб в него. Крайно ефективно!

Но за Нкойо сигурно щеше да бъде супер полезно заклинание за получаване на стена от пламък и тя сметна, че е редно да ми върне с нещо съответстващо — аз не спорих, — така че ми даде да си избера две. Спрях на две по-незначителни магии, които не изискваха почти никаква мана: заклинание за дестилиране на чиста вода от мръсна, та да не ми се налага да ходя толкова често до банята, и друга, която извлича свободни електрони от заобикалящата те среда, та да предизвикаш хубавичък силен електрошок. В мига щом прочетох първата строфа, разбрах, че приляга на наклонностите ми — представих си, че ще е много уместна за целите на изтезаването, — и ще ми предостави известно предимство по време на битка, или да имам възможност да избягам, или да направя някоя по-внушителна магия.

Кажи-речи, аз съм единствената в училището, която заменя

значими чародейства за по-маловажни такива. Разделението е доста мъгляво, не е нещо, което усвояваме в часовете, а просто какво смяташ ти за могъщо. Можеш да спориш колкото си искаш дали едно средно силно заклинание е сериозно, или незначително. И хората го правят! Но стените от пламък категорично са нещо голямо, докато магиите за дестилирането на вода и евтини на мана електрошокове са категорично незначителни, така че след като ги избрах, Нкойо добави няколко персонални вълшебства — сплитане на коса, мъничко обаяние и заклинание за дезодорант, което, предполагам, беше любезен начин да намекне как няма да ми се отрази зле да се мия по-често. Не ми бяха нужни намеци, знаех си го, но като опира да избираш дали да вониш, или да оцелееш, аз избирам да воня. Откакто дойдох в училището, никога не съм си вземала повече от един душ седмично, а понякога дори по-рядко.

Ако си мислите, че заради това нямам приятели, нещата стоят малко като с кокошката и яйцето: всеки без достатъчно приятели, които да му пазят гърба, не може да си позволи да поддържа хигиена, а това дава на хората да разберат, че нямаш приятели и те приемат, че не си ценен съюзник. Така или иначе, никой от нас не прекарва много време под душа, а като поискаш да се изкъпеш, в общи линии каниш някого, който видимо също се нуждае от миене, да те придружи и така сте наравно. Но мен никой никога не ме кани. При всички случаи не ми идваше зле да разполагам с други варианти да се привеждам във вид. Не бих посмяла обаче да изпробвам вълшебството за обаяние, иначе ще се окажа следвана от дузина от по-слабоумните, които ще отправят безнадеждни погледи към мен и ще хленчат как копнеят единствено да им бъде разрешено да ми служат.

И двете останахме доволни от сделката и се съгласихме да продължим да търгуваме и в бъдеще. Но Нкойо и Аадхия никак не държаха да дразнят Лондон или Ню Йорк. Докато говорех с тях, те не спираха да отправят смутени погледи към хлапетата от анклавите. Те пък от своя страна нямаха представа как да тълкуват факта, че аз не им се подмазвам. Естествено, че никак не бяха доволни, но до мен седеше Орион с рошавата си глава, сведена над чинията, и лапаше допълнителната храна, която му бях дала.

Сара и Алфи решиха да се върнат в ролите си на изискани британци и започнаха да описват в самокритичен маниер колко трудна намират работата по отделните дисциплини и колко са обезнадеждени. Истината беше, че и двамата бяха на топ ниво, както би могло да се очаква, ако си бил обучаван от раждането си в един от най-могъщите анклави в света. Междувременно Клои

реши да играе в отбрана и не спираше да се пробва да поведе разговор с Орион за разни забавни неща, които бяха вършили в Ню Йорк. Той й отговаряше разсеяно между хапките.

Магнъс изобщо не говореше. Той очевидно не беше усвоил така добре изкуството да демонстрира вдървена вежливост в лицето на някой, който се държи ужасно. А освен това съм убедена, че никак не му допадаше вечно да е втора цигулка в собствената му социална група: ако не беше Орион, той лично би се кандидатирал да доминира във випуска ни. Забелязах, че кипи, но самата аз бях прекалено заета да кипя, че да ме е грижа. Гневът ми е лош гост, както обичаше да казва мама: идва без предупреждение и се задържа задълго. Тъкмо бях започнала да дишам дълбоко в опит да се върна до състояние на по-рационална цивилизованост, казах си как е редно да разменя няколко любезни думи с учениците от анклавите на масата, когато Магнъс достигна лимита на търпението си и се обърна към мен.

— Та, Галадриел, наистина *умирам,* да разбера как задържахте зловредните цялата нощ навън? — попита.

Намекваше, че съм придърпала Орион, като съм открила някакво предпазно заклинание, което ми е позволило да превърна стаята си в убежище за чукане през цялата нощ, предложено от мен в замяна Орион да ме удостоява с вниманието си. Заключението му беше напълно логично, разбира се. Това обаче не направи забележката му по-приемлива за мен, особено след като бе изречена достатъчно силно, та да я дочуят и от съседните маси. Отново паднах във властта на гнева, погледнах го от упор и просъсках — като съм наистина ядосана, получава ми се дори да не участват съскащи звуци.

— Не го направихме.

Думите ми притежаваха силата на чистата истина, но излезли от моята уста само потвърдиха впечатлението, че сме лудували *със* зловредните. Което Орион всъщност наистина правеше, така че в известен смисъл дори това бе вярно. Всички се дръпнаха инстинктивно от мен, а Магнъс, който тъкмо беше получил между очите си пълноценна доза от яростта ми, пребледня силно.

Беше наистина прелестен обяд.

Глава 5
Паякосирени

След изпълнението ми на обяд беше сигурно, не приятелите на Орион от анклава му ще го дръпнат настрана при първа възможност и ще му теглят едно конско как трябва да престане да се среща с мен, а това вероятно щеше да го пробуди и да го накара да осъзнае, че всъщност сме нещо като двойка. Колкото и да бях раздразнена, виждах как прозорецът ми с възможности се затваря, така че докато връщахме подносите си, попитах Аадхия:

— Може ли да отлеем среброто сега, в рамките на учебния ден?

Струва ми се, че се съгласи, предимно защото намираше за редно да угоди на една откровена лунатичка.

— Да, разбира се — прие и Орион с повдигане на раменете.

Поехме право надолу към работилницата, та никой от Ню Йорк да не успее да го пресрещне.

През деня слизането долу е по-търпимо. Повечето ученици се опитват да избягват работилницата толкова близо до края на срока, но поне стълбите и коридорите са осветени и като стигнахме там, не бяхме единствените: трима дипломанти бяха пропуснали напълно обяда и работеха трескаво върху оръжие, на което сигурно разчитаха за дипломирането. Настанихме се на тезгях в предната част и Орион ме придружи до шкафчето с проекта ми — подадох му ключа и го оставих да го отвори; това винаги е критичен момент. Нищо не се нахвърли отгоре ни, аз взех рамката за огледалото и отнесохме нужните материали до мястото, където Аадхия вече беше запалила малката газова горелка, процес, обикновено отнемащ ми десет минути.

Обикновено не си правеше труд да парадира пред мен, но присъствието на Орион беше стимулът, нужен ѝ да се покаже в пълния си блясък. И се оказа, че е дори по-добра, отколкото бях допускала. Тя нямаше да осъществи самото омагьосване, това би изисквало да вложи от своите резерви мана, нещо, което не вършиш при бартер. Предложи обаче да поддържа периметъра, което е трудната част от изливането. Постави бариера около ръба, а Орион забърка среброто с комфортна увереност, нищо че работеше с огромен асортимент от мъчително трудни за набавяне и скъпи съставки, които бях прекарала седмици да събирам грижливо от хранилищата на лабораториите — приблизително също толкова приятно занимание, като да се сдобиеш с нещо от работилницата. Действаше, все едно би могъл да забърше от

рафта буркан лунна вратига или торбичка платинени стърготини, когато му потрябваха. Вероятно случаят беше точно такъв.

— Добре, Орион, моля те, излей го право в средата, отвисоко, колкото можеш да достигнеш — поръча Аадхия, а после се обърна към мен с наставнически тон, който аз преглътнах примирено. — Ел, внимавай да не накланяш повърхността на повече от двайсет градуса. Струята трябва да попадне в средата и после внимателно да я разстелиш навън в спирала. Ще ти кажа, когато е готова за магическата формула.

Да наложиш магия на физически материал — който да запази вълшебството за постоянно, а не за кратък период, — е трудната част за повечето хора, защото физическата реалност на материала се противи на опитите ти да си играеш с него, и се налага да си послужиш с много сили. За мен това не беше проблем, но имаше подробности, които трябваше да бъдат изпипани. В мига щом заклинанието ми подействаше върху среброто, то щеше да започне да бълбука. И ако среброто се втвърдеше с мехури, нямаше да се получи точно огледало. Би се наложило да изчистя рамката, да събера нови материали и да пробвам отново, но без цялата тази ценна подкрепа. Верният способ е да спуснеш заклинанието върху материала съвсем гладко; така действат добрите майстори. Трябва обаче да притежаваш усещане как реагират веществата, а също и способността да ги придумваш. Придумването като цяло далеч не ми е силната страна.

Така че вместо това щях да насоча енергия към проблема — по-специално възхитително заклинание, съставено от някакъв римски злодей, за да обърне на пихтия цяла яма, пълна с живи жертви. Очевидно му е било по-трудно, отколкото на мен, да извлече жива сила от хората. От друга страна, неговото заклинание беше най-доброто, известно ми за създаване на нещо като барокамера. Бяха цели сто и двайсет строфи на древен латински и костваха възмутително много мана, но някак трябваше да се получи огледало и заради Аадхия бях твърдо решена да го накарам да изглежда като нещо, постигнато напълно без усилия.

Когато Орион най-накрая решеше да ме разкара, исках да се измъкна от тази бъркотия с нещо повече от всеобщо огласена репутация на шафрантия. Да имам Аадхия на борда като основен съюзник би било отлично. Тя разполагаше с обширна мрежа от приятели из цялото училище, еклектична банда от американци и говорещи хинди и бенгалски, плюс партньори майстори, а освен това я беше разширила дори повече, включвайки хора, желаещи да сътрудничат с нея в ролята й на търговец или майстор. Миналата година стана посредник в голяма сделка между

членове на анклав в академичната пътека по алхимия, група майстори и ученици от секцията по поддръжка; именно заради това таванът в лабораториите беше поправен по-малко от година след като Орион и химерата го стовариха върху главите ни. Ако й демонстрирах, че съм способна да й предложа билет за директно дипломиране и тя се съгласеше да се съюзи с мен и да ме промотира, достатъчно хора биха си дали сметка, че тя не е глупава или отчаяна, нито пък лъжкиня. Със сигурност бихме получили покани да се присъединим към някой по-голям екип.

Когато Орион започна да излива, аз наклоних огледалото с кръгови движения, за да разпределя среброто равномерно. Аадхия поддържаше периметъра наистина чист и стегнат, нито капка не изтече навън. Когато последната капка червено изчезна — бях боядисала повърхността червена, та да ми е по-лесно да видя кога всичко ще е покрито — и Аадхия обяви, че е готово, аз върнах огледалото обратно на платформата, рецитирах магията — само за тази част отиде половин кристал — и поставих ръцете си от двете страни на огледалото, за да дефинирам пространството. Прочистих гърло и се подготвих за произнасянето на финалното заклинание.

В този момент зад мен се разнесе ясен звънтящ звук, също като меланхолични вятърни камбанки: върху един от металните тезгяси се стичаше паякосирена. Дипломантите в дъното трябва да я бяха видели да се спуска: вече се бяха втурнали към вратата, понесли проекта си с тях. Много разумно от тяхна страна да не ни предупредят. Прозвуча второ дрънчене, не в хармония с първото, а Аадхия пое рязко въздух и изруга:

— Мамка му!

Две паякосирени. Това беше почти абсурдно лош късмет: обикновено дори не виждахме такива през цялото второ полугодие, след третото или четвъртото им линеене. Досега вече обикновено бяха долу в залата за дипломиране, плетяха мрежи, поглъщаха по-дребните зловредни и се настройваха за голямото пиршество.

Подготвих се да се обърна и да сменя мишената си — бях склонна да направя наново огледалото си, само и само да не застина в парализиран ужас от песните на сирените и цялата ми кръв да бъде изсмукана деликатно от мен — но в този момент Орион сграбчи ковашки чук, оставен от някого на близък тезгях, метна се над масата и ги погна, че как иначе? Аадхия изпищя, пъхна се под плота и запуши уши. Аз само проскърцах със зъби и се впуснах в моето заклинание, докато Орион и паякосирените дрънчаха и звънтяха зад мен, подобно на грохващ тръбен орган.

Повърхността на огледалото трептеше като гореща мазнина и

аз, без да нарушавам ритъма на заклинанието си, я доведох до пълно изглаждане, не се пресякох дори когато над главата ми прелетя голям крак от паякосирена и се блъсна в стената, а после, все още потрепващ, падна на тезгяха точно до мен. Продължаваше да припява откъслечни строфи от песен, разказваща за неземни ужасии и разни такива.

По времето когато Орион приключи и приближи задъхано към нас, за да попита „Добре ли сте момичета?“, всичко беше готово, среброто се беше втвърдило без нито едно мехурче в лъскава зеленикаво черна повърхност, която умираше да започне да бълва дузини мрачни пророчества.

Аадхия изпълзя разтреперана изпод масата и благодарение на Орион изпълни своя ритуал съвсем от сърце.

Не се вкопчи в ръката му, докато напускахме работилницата, то не беше, защото не го желаеше. За да съм честна към нея, по средата на пътя се взе в ръце и ме попита:

— Ще можеш ли все пак да получиш оценка? Колко е зле набраздяването? — Свалих обвивката за миг, колкото да й покажа повърхността, и още преди да отвори уста и да заговори възхитено, знаех какво следва. — Не мога да повярвам! Орион, какво направи със среброто, та да се втвърди така гладко?

Отнесох огледалото в стаята си и го окачих върху особено зле овъглен участък на стената, оставен там от въплъщението. Щом го окачих, обвивката падна и преди да съм успяла да го покрия отново, сякаш изплуващо от басейн врящ катран от дълбините изникна призрачно флуоресциращо лице и ми заяви с гробовен тон:

— Привет, Галадриел, носителко на смърт! Ще сееш гняв и ще жънеш разрушения, ще гнетиш анклави и ще изравняваш стени със земята, ще откъсваш деца от домовете им и…

— Да, добре, стари новини — отсякох и го покрих. Цяла нощ мърмори изпод покривалото и от време на време надаваше призрачен вой, придружаван от ярко светлинно шоу в лилаво и неоново синьо. Раната на корема ме болеше достатъчно, та да остана будна за цялата програма. Наблюдавах сърдито миниатюрните шаващи зловредни по тавана и се чувствах крайно изтормозена. До сутринта вече бях толкова бясна, че си измих зъбите, закусих и минах часовете си по езици, троснах се на нещо, казано ми от Орион в часа по история, и чак тогава забелязах, че той *още е наоколо.* Спрях да го хуля за достатъчно дълго, та да му хвърля кос поглед. Нямаше начин на приятелите му още да не им е паднала възможност да го умоляват настоятелно да ме зареже. Какво изобщо правеше той?

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре —

Заговорих раздразнено, докато отивахме на обяд, защото се беше задържал с мен дори след часовете, — стана ли някога черна вещица, обещавам ти, че ти ще си първият, дето ще го узнае.

— Ако щеше да ставаш злодей, досега да си го направила само за да избегнеш помощта ми — промърмори той. Много точно наблюдение и аз, без да искам, се разсмях. От противоположната посока се зададоха Клои и Магнъс и ме огледаха с мрачни изражения на лицата, които обикновено са пазени за наистина ужасния финален изпит.

— Орион, надявах се да те засека — заговори Клои. — Срещам известни затруднения с отварата ми за фокусиране. Би ли погледнал рецептата по време на обяда?

— Разбира се — съгласи се Орион. Идеално изпълнено и не ми остави друг избор, освен да се потътря след Орион като досадно гадже или да отнеса подноса си на празна маса и да седна сама, както всъщност постъпих. Той ме беше разсеял достатъчно, та да пропусна да обърна внимание, така че бях дошла рано и нямаше към кого дори плахо да се пробвам да се присъединя. Оставих подноса си по средата на празната маса — поне беше относително добра — и проверих отдолу, както и всички столове. Направих почистващо заклинание на повърхността — имаше няколко подозрителни петна, вероятно просто останали от обяда на дипломантите, но ако почистващото заклинание не им беше подействало, биха могли да са белег за нещо по-лошо — и изгорих малко количество тамян, който вероятно би прогонил нещо спотайващо се на тавана над мен. Когато приключих и седнах, от опашката вече излизаха повече хора, всички до един забелязваха Орион да седи на масата на нюйоркския анклав, а аз сама на моята.

Бях с гръб към опашката. Така е най-безопасно — ако си без приятели, — тъй като те поставя много по-близо до движещата се маса ученици и с по-добър изглед към вратите. Започнах да се храня с отворен пред мен учебник по латински. Не се канех да следя за хората, към които бях помахвала да седнат при нас с Орион през изминалите дни. Сами щяха да решат как искат да постъпят. Никак не беше зле, че днес не седях с него: щях да установя позициите си. Бях доволна от това.

Почти успях да убедя сама себе си. Почти. Не исках помощта на Орион, не исках да седи с мен, не исках до мен да се настаняват нагаждани, наистина не го исках — но също така не исках да умра. Нямах желание да ми скочи някоя лепка, нито от пода под мен да изригнат отровни спори или от панелите на тавана върху главата ми да се свлече хлъзгава пихтия, а това се случва с хората, които седят сами. През последните три години

ми се налагаше да чертая стратегии как ще оцелея по време на абсолютно всяко хранене и съм толкова уморена от всичко това, до гуша ми дойде всички да ме мразят без причина, без да съм сторила абсолютно нищо. Никога не съм наранила някого от тях. Връзвах се на възли и се трудех до пълно изтощение, за да си попреча да ги нараня. Тук вътре е ужасно тежко във всеки момент и ми беше наистина приятно за половин час по три пъти на ден да мога да си поема въздух, да съм в състояние да се престоря, че съм като всички останали, не чак популярна кралица като някое момиче от анклав, но все пак да мога да седна на добра маса, да уредя приличен периметър и хората да се присъединят, вместо да кривнат в противоположна посока.

И причината днес да не планирам обяда си беше, че Орион вървеше с мен, така че приех възможността да се преструвам още веднъж, а това беше ужасно глупаво от моя страна. Сама си го изпросих. Ако бях изостанала и изчакала, можех да се присъединя към масата на Аадхия или Нкойо. Може би. Или пък те щяха да сторят същото, което правеха хората, щом ме видеха да се задавам: да поканят най-близкия не заел място човек да запълни масата им, преди да съм стигнала. Щях да съм си го изпросила, като подхванах вражда с членовете на анклава вчера, все едно се смятах за добра колкото тях. Не бях. Всички сме заедно на това скапано място, но те ще излязат. Пълни са с могъщи артефакти и най-добрите заклинания, пазят си взаимно гърбовете и се помпат със сили; ще оцелеят, освен ако не ги споходи *лош късмет.* А щом излязат, ще се върнат у дома в красивите си анклави, ограждани с вековни заклинания и с усърдни ново наети, действащи като техни стражи. Там можеш просто да влезеш в спалнята си и да заспиш, а не всяка вечер да прекарваш един час да помагаш на майка си да полага защита около едностайната ви шатра, та да не се вмъкне нещо и да ви разкъса на парчета.

Първия път, когато преживях нападение, бях едва на девет. Обикновено зловредните не атакуват магове в пикова форма като мама, и също така не се захващат с малките, които още нямат достатъчно мана. Но тогава мама беше болна от цяла седмица; имаше висока температура и като изпадна в делириум, някой от комуната я заведе в болница, а аз останах сама. Нахраних се с останалото от предишната вечер и се сгуших в леглото ни, пеех си приспивните песни на мама, за да се преструвам, че тя е с мен. Когато започна дращенето по преградите, а пред входа запрехвърчаха снопчета искри, подобни на стоманени ножове, взех кристала, който тя бе носила тази есен при заниманията с нейния кръг. Стисках го в ръце, когато дращещото зловредно започна да прониква, първо с пръстите си, дълги и възлести, с

нокти като смъртоносни остриета.

Като се показаха вътре, се разкрещях. Тогава все още таях някъде у себе си идеята, че писна ли, някой ще дотича. Намирах се в сериозно неведение и ме вълнуваше предимно дали *аз* харесвах някого, или по-често не харесвах, но още не бях схванала как хората всъщност не харесват *мен*. Освен това не си бях изяснила, че ако околните не ме харесват, не биха седнали да се хранят при мен дори на някоя от добрите маси в салона за хранене, или че биха ме оставили сама и гладна в шатрата в отсъствието на мама и не биха дотичали, щом ме чуеха да крещя през нощта, както крещи ужасено дете. Никой не дойде дори след като извиках за втори път, щом и другата ръка на дращещото създание проникна вътре, а пръстите му ножове раздраха преградите, също както мишка прегрява чувал. И околните ме чуваха, знаех, че ме чуват, защото виждах през входа съседни шатри и силуетите на още будни хора, насядали около огъня.

Всъщност беше добре, че ги виждах да не се надигат от местата си, да не приближават към мен. Като спрях да крещя и дращещият вече беше вътре при мен, схванах, че съм сама на моята маса и имам да спасявам единствено себе си, защото никого не го беше грижа. Да не ги е грижа беше проява на глупост, само дето те не го знаеха. Имаха късмет, че държах в ръката си кристала на мама, защото в противен случай щях да си набавя сили от тях.

Дращещите не са трудни за убиване, всеки относително умел първокурсник е способен да се справи с основната магия за изтъпяване, която учим на втория ни месец в часа по зловреднология, но аз бях на девет и владеех единствено готварското заклинание на мама. Бях го запаметила само защото го чувах толкова често. Може би щеше да подейства на звероидно зловредно, но дращещите не са подходящи за сготвяне: почти изцяло са от метал. Подобен тип зловредни са дело на някой майстор, който нарочно или по грешка е предоставил на творенията си достатъчно мозък, та да искат да се развиват; после са му се изплъзнали да ловуват за мана и в процеса да градят оръжия. Ако изпаднал в паника средностатистически деветгодишен маг произнесе готварско заклинание към дращещ, би го загрял хубавичко и би умрял от горещи остриета вместо от студени. Аз употребих енергията до последната капка и го накарах да се изпари напълно.

Мама се върна скоро след това. Тя не обича да използва лечебна магия или лекарство за обикновено заболяване; смята, че да си болен е част от живота и в повечето случаи просто трябва да дадеш на тялото си покой и здравословна храна и да проявиш

уважение към жизнения цикъл. В болницата обаче й бяха включили системи с антибиотик, тя се събудила посред нощ вече по-добре и осъзнала, че съм сама. Като дотича до шатрата, аз стоях отвън насред пръстен от тлеещи пламъци. Металът от дращещия се беше втечнил обратно почти веднага и беше потекъл в дълга оттичаща се вада, по краищата на която се виеха пламъци. Аз крещях към тълпата от хора, които най-сетне бяха дошли, та да попречат на огъня да се разпростре, виках им да се махат до един, казвах им, че не ме е грижа, ако изгорят, и че се надявам да измрат, обещах им, че доближи ли ме някой, лично ще го подпаля.

Мама си проправи път между тях и ме прибра вътре. Вече бях висока колкото нея, та й се наложи да ме завлече. Плака дълго, стиснала ме здраво в парещите си и потни ръце, а аз се мятах и ритах в опит да се освободя, докато най-накрая не се предадох и аз самата не избухнах в сълзи, вкопчила се в нея. След като се строполих на леглото от изтощение, тя си запари чай и се излекува. За да ме приспи, ми изпя заклинание, което накара случката да изглежда като сън на следващата сутрин, нещо не съвсем реално.

Все пак обаче пред шатрата ни още имаше пътека, направена от сварен дращещ. Беше се случило в действителност и след това не спря да се случва, защото дори на девет аз бях хубава и питателна закуска за всеки изгладнял зловреден. През лятото, когато навърших четиринайсет, вече прииждаха най-малко по пет на нощ. Мама вече не беше закръглена и розова; по-суетните жени в комуната започнаха да й опяват, че не си почива достатъчно и се кара на мен, че нося повече ядове, отколкото друго, макар да не знаеха какво представлявам в действителност. Когато мама поиска да ме задържи навън от Магьоническата академия, онова, което всъщност предлагаше, беше да ми позволи да гледам как я изяждат, преди самата аз да бъда изядена.

Така че за мен няма безопасност. Не ми се полага да си поема дълбоко въздух. Не мога дори да си позволя да се залъжа, че като изляза оттук, ще бъда добре. Няма да бъда добре и мама също няма да е добре, ако остана при нея, защото зловредните ще продължат да прииждат за мен, а хората не ме харесват достатъчно, та да ми помогнат дори когато крещя. Така че не си правя труда да крещя, но в онзи момент в столовата ми идваше да се изправя на масата и да им се развикам, както се развиках на онези мръсници в комуната; исках да заявя на всички им, че ги мразя и с радост бих ги подпалила, та да получа пет минути покой. И защо не, при положение че в аналогичен случай те биха стояли отстрани и биха гледали как изгарям. Откакто бях на

девет, носех този вик у себе си, здраво завързан от обичта на мама, само това го задържаше вътре и то не стигаше. Мама не беше достатъчна. Нямаше как да ме спаси съвсем сама, дори да бе готова на всичко да го стори. За няколко дни на глупави преструвки бях имала около себе си и други хора, нужното ми да оцелея, а това се беше оказало достатъчно дълъг период за мен, та да забравя, че не е нещо истинско.

Бях се привела над подноса и учебника си и едва се удържах да не се развикам. С ъгълчето на окото си видях Ибрахим да сяда заедно с няколко приятели и да хвърлят поглед към мен, а за момент устата му придоби много доволен вид. Радваше се, че Орион ме е зарязал, и това също си го бях изпросила сама, нали така? Сама си измолих това самодоволно подсмихване, защото го скастрих здраво, но и бездруго майната му на него. Сара и Алфи седяха на масата на лондонския анклав и много внимаваха дори да не насочват очи в моя посока, сякаш внезапно бях станала невидима.

И после Аадхия сложи подноса си срещу мен и седна. За секунда ми беше трудно да схвана; само се взирах глуповато в нея.

— Ще разменищ ли нещо за мляко? — попита тя. — Долният ред изглеждаше малко съмнителен, та го избегнах.

Гърлото ми остана блокирало за момент, бях задавена от голяма буца също като от залък сух хляб.

— Да, имам допълнителна опаковка — произнесох най-накрая и й я подадох.

— Благодаря — отвърна тя и ми върна хлебче. Тогава вече до мен беше седнала Лиу с приятелка от часовете по писане. Две деца от поддръжката, хинди и англоговорящи, родом от Делхи, се настаниха до Аадхия и поздравиха по начин, който не ме изключваше изрично. Отговорих със „здравейте“ и за моите уши прозвуча нормално, и аз не знам как. Наблизо минаваха няколко хлапета от средна категория загубеняци, които не познавах, но на чиято маса бях седяла миналата седмица — миналата седмица ли, само седмица ли беше минала? — поколебаха се и едното попита дали местата са заети, сочейки към пейката, а като поклатих глава, не се плъзнаха чак до мен, оставиха малко пространство, но все пак седнаха в съседство.

— Здрасти — поздрави Нкойо, която се насочи заедно с Кора и още няколко приятели към съседна маса.

Наложи ми се да се потрудя здраво, та да попреча на ръцете си да треперят, докато ядях хлебчето си, внимателно го чупех на залчета и ги мажех с крема сирене. Не че не разбирах. Именно към това се бях стремила, когато се погрижих да поканя Лиу да

седне с мен, и когато предложих на Аадхия да работим върху огледалото. Бях им демонстрирала, че съм надеждна, че ще поделя споходилия ме късмет с хора, подхвърлили ми троха, а сега те показваха, че са го разбрали и са склонни да ми подхвърлят още от въпросните трохи. И това беше проява на здрав разум от тяхна страна, макар да не бяха наясно, че съм добре снабдена. Не ставаше въпрос за някакво чудо, не бяха решили просто така изведнъж, че ме харесват. Това си го знаех. Но вече нямах желание да крещя, исках да заплача като някоя първокурсничка, която лее сълзи и сополи върху храната си, докато всички останали на масата се преструват, че не забелязват.

Успях да преживея обяда, без да се изложа порядъчно. Аадхия попита дали може да намине и да погледне огледалото, а аз й отговорих, че може, но съм доста убедена, че се е получило прокълнато.

— О, наистина ли? — учуди се тя.

— Да, съжалявам — добавих. — Снощи се опитваше да ми каже нещо, без да съм задавала въпроси.

Когато даден артефакт се опитва да изпълнява свои си неща, това е доста сигурен белег, че не ти цели доброто. На Аадхия й бе добре известно и тя изглеждаше ядосана, което не беше чудно, защото това значеше, че си е рискувала живота да ми помогне за онзи, дето клати гората. — Прибрах крак от паякосирена — добавих; бях го забърсала, като излизах от работилницата с идеята именно за този момент. — Според теб дали ще ти е от някаква полза?

— Да, би било чудесно — отговори Аадхия, мигом укротена. Краката от паякосирени са много добри за изработването на вълшебни инструменти, стига да схванеш как да боравиш с тях, което сигурно й се удаваше предвид наклонността й. Обсъдихме накратко за какво би могла да го употреби и аз предложих да изпълня частта със заклинанието, което щеше да изравни сметките ни. С Лиу поговорихме за финалните ни есета по история, тъй като и двете бяхме в почетния клас — никой не иска да бъде в почетните класове, освен ако не се стреми към позицията на завършил с почести, училището ни включва в тях против волята ни — и всяка от нас имаше да напише двайсет страници за древна вълшебна цивилизация, но със специалната подла уловка да е такава, чийто език не владеем. Съгласихме се на замяна: моето есе щеше да бъде за двата анклава на династията Чжоу, а тя щеше да работи върху анклава Пратиштхана, и всяка щеше да преведе източниците за другата.

Довършихме обяда си в синхрон и разчистихме чиниите по

едно и също време, та никоя да не остава сама на масата. Като отидох да транспортирам подноса си, още се чувствах странно и малко разтреперена вътрешно. Бях доволна, че Ибрахим се падна точно пред мен: вгледах се сърдито в тила му и се замислих за самодоволното му подсмихване. Отчаяно исках отново да съм ядосана, само мъничко ядосана. Но той ми хвърли бърз поглед, докато отминаваше и не се подсмихна; вместо това се умърлуши. Втренчих се объркано в него, а в този момент Орион тръсна подноса си точно зад мен.

— Хей, какво беше всичко това? Да не би да имаш проблем с Клои и Магнъс? — произнесе раздразнено той, точно все едно беше очаквал да отида да седна с тях.

Вероятно беше очаквал именно това. Кой не би седнал на нюйоркската маса, отвори ли му се и най-бегъл шанс; що за глупак не би избрал това пред седенето сам, чудейки се дали някой ще се присъедини?

— О, нима се очаква просто да подтичвам зад теб? — троснах се в отговор. — Извинявай, не бях осъзнала, че съм се сдобила със статута на член на свитата ти. Представях си, че първо ще се наложи да се подмажа подобаващо. Най-добре да раздаваш значки или нещо от тоя род на хората. Така ще можеш да ги гледаш как се боричкат за тях.

Чувствах се точно толкова жестока, колкото звучах. Орион се поизвъртя леко, та да се вгледа в мен, изражението му стана едновременно ядосано и изненадано. Под зелените точки на бузите му, явно от нещо напръскало го в лабораторията, избиха червени петна.

— О, върви в ада — процеди малко дрезгаво и се отдалечи забързано с прегърбени рамене.

Между нас и вратите имате разпръснати около пет различни групички деца и те всички се обърнаха към него, а по лицата им се изписаха надежда и пресметливост. Всеки от тях прехвърляше в главата си съвсем същото уравнение, което се въртеше в моята във всеки час от всеки ден. И тъй като те не бяха тъпи упорити малоумници, до един бяха съгласни да са мили с Орион Лейк в замяна на това да оживеят; биха се борили за шанс да станат част от свитата му. И той го знаеше, но вместо това полагаше усилия да се намира около мен. И ако вече не чакаше да се превърна в черна вещица, това значеше, че иска да се намира в компанията на някого, който не коленичи пред него.

Намерих идеята за противна; това го правеше прекалено свестен човек, а какво право имаше да е свестен човек отгоре на факта, че минаваше за монументално глупав супергерой? Но малко или много, това беше единственото логично обяснение.

Лоша идея е просто да стърчиш насред столовата, докато всички останали се изсипват навън, но аз правих точно това в продължение на почти цяла минута, взирах се след него с длани, свити в юмруци, все още не на себе си: бясна на него, на Клои и на всички заобикалящи ме, бях ядосана дори на Аадхия и Лиу, задето ме накараха да ми се доплаче само с благоволението си да седнат при мен.

И после го последвах. Той беше тръгнал към стълбите като всички останали, но вместо да поеме нагоре към библиотеката като тях, се движеше сам надолу, подобно на някой лунатик, вероятно да поработи в алхимичната лаборатория или нещо такова. Или като някой, който предпочита да бъде нападнат от зловредни, вместо да търпи излияния. Проскърцах със зъби, но не беше от кой знае каква помощ. Догоних го по средата на първото рамо.

— Може ли да изтъкна как само преди четири дни ти ме обвини, че съм серийна убийца — заговорих. — Простено ми е да не съм загряла, че искаш да седна с теб на обяд.

Той не ме погледна, а само побутна раницата си по-високо на гърба.

— Сядай където искаш.

— Така и ще постъпвам — уверих го. — Но като правиш чак такъв въпрос, другия път ще те предупредя, че не искам да седя с приятелите ти от твоя анклав.

Това вече го накара да ми отправи сърдит поглед.

— Защо не?

— Защото искат да им се коленичи.

Раменете му ставаха все по-малко прегърбени.

— Казва му се *седене заедно* произнесе, като провлачи раздразнено думите. — Около *маса.* На *столове.* Повечето хора са в състояние да преживеят обяда, без да се превърнат в акт на война.

— Аз не съм повечето хора — заявих. — Също така разпределянето по маси си е чист акт на война и ако не си го забелязал, направо е срамота. Нима мислиш, че всички вечно се стремят да седнат с теб заради изключителната ти особа?

— Предполагам, че ти просто си имунизирана — заключи той.

— Точно такава съм — отсякох, но той ми се подхилкваше предпазливо изпод пораслата си коса и както ставаше ясно, аз лъжех.

Глава 6
Материализация

Нямам особено ясна представа как хората се държат нормално с приятелите си, защото преди не съм имала такива, но хубавото беше, че същото важеше и за Орион, така че и той нямаше кой знае какви познания. И тъй, поради липсата на по-добра идея, просто избрахме да грубянстваме един към друг, което беше супер лесно за мен и освежаващо и ново преживяване за него и в двете посоки: да е благороден към дребните хорица явно му беше втълпено от най-ранна възраст.

— Бих реагирал на това, но майка ми много държи на маниерите — изтъкна пред мен след вечеря на следващия ден, когато аз го дръпнах рязко от стълбището за надолу. Просто му заявих, че е глупав идиот, задето продължава да се крие в алхимичните лаборатории.

— Също и моята, но при мен не прихвана — отвърнах и го дръпнах нагоре към библиотеката. — Пет пари не давам, че ти се нрави да седиш сам прегърбен над лабораторна маса също като някой таласъм. Достатъчно често съм близо до смъртта, без да създавам допълнителни възможности.

Освен ако нямаш проект, който трябва да завършиш — и няколко приятели не ти пазят гърба, — библиотеката е мястото, където искаш да бъдеш — най-сигурното в цялото училище. Стелажите за книги се извисяват нагоре и нагоре, докато не изчезват в същата тъмнина, която обгръща стаите ни, така че отгоре няма къде да се спотайват зловредни. Също така на нивото на библиотеката няма никакви тръбопроводи; ако ти е нужна тоалетна, трябва да слезеш до етажа на столовата. Дори въздуховодите са по-малки. Въздухът е застоял и мирише на мухъл и стара хартия, но това е цена, която сме склонни да приемем. Прекарваме тук всяка свободна минута, само дето в читалнята няма достатъчно място за всички. В Магьосническата академия никой не се впуска особено често в истински битки — просто е глупаво, — но от време на време анклавите воюват за маса или за някоя от хубавите зони за четене с меки дивани, които са достатъчно големи, че да дремнеш на тях.

Горе на нивото на мецанина има и няколко по-малки читални, но те всички са заплюти от консорциуми от два или три по-малки анклава, такива, които не притежават достатъчно власт да претендират за добър район от основната читалня, но все пак повече от достатъчно, че да не допускат аутсайдери, пожелали да

се натрапят. Нкойо е канена сравнително често там горе от децата от Занзибар и Йоханесбург. Ако не си поканен обаче, не си струва да се качваш, дори да има предостатъчно място. И по изключение това не важи само за мен; ще прогонят всеки на принципа, че ресурсът е прекалено важен, та да не бъде контролиран.

Единственото друго относително добро място за работа е някоя от учебните кабини, вместени сред лавините, но те невинаги са където трябва. Възможно е да зърнеш някоя сред стелажите със зеления й абажур, стърчащ като клюн, но докато минеш на съседния ред, нея вече я няма. Ако все пак нацелиш някоя и се заловиш за работа, но по някое време задремеш над книгите, като нищо ще се събудиш в сумрачен коридор сред хрущящи стари свитъци и книги на езици, които дори не разпознаваш. Късмет в тъмното е да намериш пътя обратно, преди нещо да намери теб. Библиотеката е *по-безопасна,* а не *безопасна.*

Бях успяла малко или много да запазя за себе си едно местенце, съдържащо надраскано старо бюро, което сигурно е тук, откакто съществува училището. Намира се в ниша, която никой не би забелязал, освен ако не стигне до края на реда с чародейства на санскрит и не завие към следващия ред, съдържащ чародейства на староанглийски. Неслучайно почти никой не ходи там. Стелажите наоколо са отрупани с ронещи се свитъци и каменни плочи с надписи на толкова древен праезик, че вече никой не го знае. Ако се случи на минаване да се загледаш прекалено задълго в някой папирус, училището може да реши, че в момента изучаваш този език, и да те видим как ще успееш да разгадаеш магиите, които ще получиш в този случай. Така хората се оказват задавени от заклинания: получаваш дузина едно след друго, които не успяваш да усвоиш достатъчно добре, та да ги изпълняваш, и изведнъж ти става невъзможно да ги пропускаш и да минеш на следващите, дори да ги търгуваш. Вече научените магии са всичко, с което ще разполагаш до края на живота си. Не е кой знае каква утеха, че остатъкът от живота ти няма да е особено дълъг, ако имаш на разположение само магии от втори курс. Отгоре на това пътеката минава под един от пасажите, свързващи зоните на мецанина, така че сериозен участък от нея е тъмен.

И именно на това място аз открих своето бюро. Миналата година рискувах с краткия маршрут, защото си набелязах специален проект лично за мен: анализ на общото между заклинания за обвързване и принуда на санскрит, хинди, марати, староанглийски и средноанглийски. Очарователна тема, знам, но

пасва идеално на наклонностите ми и ме освободи напълно от финалния изпит по езици. В противен случай трябваше да понеса пет часа в класна стая, пълна с други апетитни второкурсници, които щяха да се погрижат да седя на супер лошо място. Също така темата почти ми гарантира участието в Прото-индо-европейски семинар следващата година, в който винаги се включват поне десет ученици, чудесна бройка за такова мероприятие. Но за да получиш нужната оценка на такъв проект, трябва да направиш някоя и друга справка, или по-точно около петдесет. Само събирането на книгите от съответния език би отнело към половин час от всеки от сеансите ми за работа.

Не можех просто да ги задържа — или по-скоро можех; вариантът бе да ги скрия в някой тъмен ъгъл или да ги отнеса в стаята си; тук няма кой да те спре на вратата или пък да те глоби заради закъснение. Но ако си дори мъничко небрежен към книга от библиотеката, следващия път, като ти потрябва, няма да е там и едва ли някога ще я откриеш по рафтовете отново. Така че всеки път ги връщам по рафтовете и имам джобен бележник, който нося със себе си още от първата година. Вътре фигурират заглавието и каталожният номер на всяка използвана книга, бележка на кой ред се намира, на колко секции от края, на кой рафт от пода нагоре и заглавията на непосредствените съседи. Дори скицирам с цветни моливи гърба на особено ценните. Благодарение на това съм в състояние да се докопам до почти всяка от тях и точно преди дипломирането догодина сигурно ще успея да продам бележника на по-млад ученик от академичната пътека по езици срещу известно количество мана. Това е ценното да се товариш с купища работа.

Но преди да си намеря това бюро, когато имах проект, всеки ден след съкратен обяд тичах тук горе, вземах нужните ми книги, влачех ги до някоя празна класна стая долу, работех четиресет минути, затътрях ги обратно горе, връщах ги по рафтовете и после повтарях всичко наново, за да поработя още два часа след вечеря. Не можех да си осигуря място в читалнята и животът ми да зависеше от това, дори на някоя от противните маси в тъмните ъгли, където трябва да използваш собствената си мана, та да имаш светлина.

Беше тежък процес дори за по-проста тема, когато всички книги са на един ред, ако не на един рафт. Да се бъхтя в секция за санскрит обаче, а после по целия път до модерните индийски езици в основната зона и след това до секцията по староанглийски всеки път, когато имах да свърша нещо, би било прекалено голямо усилие. Вместо това поех риска и отидох отзад. Наградата ми беше, че си уредих бюро. Да, намираше се под

пасажа, но си имаше осветление, което се включваше само с мъничка капка мана, а освен това беше много удобно: изработен от масивно дърво голям плот, масивни извити крака и открити страни, без чекмеджета, без скривалища, където да се спотайват зловредни. Повече от достатъчно голямо е за двама. Просто никога не съм имала кого да поканя.

Орион винаги беше избягвал библиотеката като чума, как то се оказа, точно по противоположната причина: в мига щом влязохме в читалнята, половината глави се вдигнаха — на тези, седнали с лице към вратата, — и по лицата им цъфнаха приканващи усмивки. Човек можеше да види как всички се озъртат около себе си и избират наум най-големите слабаци, които да отворят две места. Той прегърби рамене. Не го винях, че не му допада, но го фраснах силно в гърба, задето беше такъв лигльо.

— Престани да се държиш, все едно някой ще те ухапе. Обещавам да те пазя — добавих, което беше предвидено като шега, само дето като тръгнахме между стелажите, трима души поотделно се пробваха да ни последват нехайно, а на мен наистина ми се наложи да ги скастря здраво. Той лично не предприе нищо.

— Не се каня да ти бъда личен бодигард — уведомих го, когато най-сетне се отървахме от третата, момиче, което само дето не изтъкна директно как Орион ще се забавлява повече в тъмните недра на библиотеката с две момичета, вместо само с едно, очевидно единствената възможна причина Орион да е тук с мен, но не го направи само защото я срязах, преди да е стигнала толкова далече. — Можеш сам да си груб с фенките си.

— Но теб толкова те бива — изтъкна той, а после добави: — Не, съжалявам, аз просто… — Това не го довърши, а подхвана нещо ново. — Луиза ми се предложи. Три дни преди… — Замълча.

— Преди Джак да й види сметката — довърших услужливо. Той кимна. — Оттогава ти реши, че имаш моралното задължение да даряваш величествените си услуги на всеки, който помоли? Дори не знам откъде намираш време.

— Не! — Изгледа ме сърдито. — Просто се ядосах и я отблъснах, а после тя беше мъртва и аз дори не знаех как точно е умряла. Мислех си, че като се е случило, тя е решила, че не съм се притекъл, защото още съм бил ядосан. Осъзнавам, че е глупаво — добави. И наистина беше глупаво, предимно защото винеше себе си за напълно погрешното нещо. Което беше доста очевидно за мен и той го забеляза. — Какво? — попита войнствено.

Бих могла да избера варианта да си премълча. Би било много

мило. Вместо това произнесох:

— Умряла е, защото като си отказал, тя е потърсила друг и Джак е приел. — Той се взря ужасено в мен. — Имал е нужда от съгласие под някаква форма, за да отнеме силата на друг маг. С повечето злодеи е така.

Орион придоби вид, сякаш леко му се догади. Не обели и дума по път към бюрото ми. Повече никой не ни обезпокои и разходката беше значително по-кратка от обичайното. В нормална ситуация ми се налага да спирам и да чета заглавията по гърбовете веднъж на три стелажа, та да съм сигурна, че се придвижвам в правилната посока и да проверявам осветлението. Това е друг любим трик на училището. Тъй като над главите ни няма къде да бъдат закачени лампи, редовете са осветявани от носещи се наоколо мътни светлинки с мана. Помагат ти, макар и с неохота, да разчетеш заглавията, дори подскачат, ако полетиш нагоре по рафтовете — или се покатериш за онези сред нас, които нямат мана за прахосване, та да се реят наоколо като гигантски глупци, — но ако не ги използваш активно, те избледняват така хитро, че не забелязваш, докато не са на ръба да угаснат. А после се налага да хвърляш своя собствена светлина, защото наистина угасват, ако продължаваш да вървиш, дори ако само завиеш зад ъгъл. Но с Орион редом с мен всички се задържаха достатъчно ярки, така че се налагаше да хвърлям само бегъл поглед, та да съм сигурна за вярната посока.

До бюрото ми дори чакаше втори стол за него. Орион просто седна, без да огледа дори веднъж, а какво остава за два пъти, и мигом започна да си разопакова нещата. Аз ритнах стола му и го накарах да ми помогне да проверим рафтовете зад гърба ни, да освети ярко нагоре и надолу стените на нишата и около краката на бюрото, да отдръпне бюрото и после да го върне на мястото му.

— Добре, стига вече, в библиотеката сме — заяви най-накрая малко раздразнено.

— Съжалявам, отегчавам ли те с най-общите си предпазни мерки? — троснах се. — Не всички сме неуязвими герои.

— Да, но това не значи, че е нужно да се държиш като побъркана параноичка — отвърна той. — Хайде сега, колко пъти са ти се нахвърляли изобщо?

— През изминалата седмица ли? Да спомена ли и злодея, който ми уреди лично ти? — поинтересувах се и скръстих ръце.

— Как иначе? — Той завъртя очи. — Колко пъти са ти се нахвърляли преди това? Пет! Шест?

Втренчих се в него.

— На *седмица* може би.

Той зяпна.

— Наистина?

— Ако съм внимателна, нападана съм два пъти седмично — поясних. — Не внимавам ли, случва се пет пъти или повече. Аз съм тирамисуто на класа. Неудачницата с порядъчно количество мана, на която се налага да прекарва времето си сама. А дори да не беше така, повечето хора са нападани поне веднъж месечно.

— Не са — заяви категорично той.

— Ама са — уверих го.

Той вдигна ръкава си, за да ми покаже загадъчен предмет на китката си, кръгъл медальон на кожена каишка, който приличаше на часовник достатъчно много, та да не обърнеш внимание, ако му хвърлиш само бегъл поглед. Би могъл да го изложи на показ на оживена улица, пълна с простосмъртни, и на никого дори не би му мигнало окото. Отвори го и дори беше часовник, само дето през няколко миниатюрни кръгли прозорчета на циферблата можеше да се надникне вътре, където се въртяха мънички зъбчати колелца на поне шест различни пласта. Всичките бяха от различни метали и се преливаха в нюанси на зелено, синьо и виолетово.

— Получавам сигнал, ако някой от анклава ни е в беда и в момента тук има единайсет души от Ню Йорк.

— О, хубаво, на тези от анклава ти не им се нахвърлят веднъж месечно — отбелязах. — Позициите и властта вървят със съответни привилегии. Шокирана съм. Това ли използвате всички за поделяне на сили? — Погледнах надолу, а той го затвори. Върху капака беше гравирана богато декорирана паркова порта от ковано желязо, със звезден залп отзад, а около нея бяха калиграфирани буквите „Н“ и „Й“.

— И според теб зловредните го знаят? — учуди се той. — Или пък ги интересува?

— Според мен се насочват към най-ниско висящия плод и това никога не е един от вас. Твоята приятелка Клои има приближени, които предлагат да опитват първи храната ѝ и да ѝ набавят нужни материали. Когато изпълнява задание, може да получи помощ от най-добрите тук, но не ѝ се налага тя да им помага в замяна. Сигурно вечер е изпращана до стаята си от двама души, когато най-сетне напусне перманентно резервираното ѝ място на диван тук. — Отметнах брадичка към читалнята. — Разполагате с приспособления за поделяне на енергия и вероятно… — Стиснах ръба на тениската му и повдигнах, за да разкрия токата на колана му, която — да, познахте — представляваше първокласна стойка за предпазен щит. Нещо сходно на изработваното от Аадхия, само дето в

сравнение нейните се явяваха еквивалентът на аматьорски занаятчийски проект, дело на петгодишно дете.

Той отскочи лекичко и изграчи, сграбчи ръката ми, все едно му се бях натиснала, но аз вече бях пуснала тениската. Изсумтях и насочих пръсти към лицето му, което го накара да подскочи още веднъж.

— Не си въобразявай нещо, богаташче. Не съм някоя от фенките ти.

— Да бе, не го бях забелязал — промърмори той, макар едновременно с това да се беше изчервил.

Седнах пред есето си по история и текстовете, които щях да преведа за Лиу. Когато работя, доста се вглъбявам, така че като започнах, вече не обръщах кой знае какво внимание на Орион. Особено при положение че нямаше как да си спестя обичайните периодически проверки на периметъра. *Той* не правеше такива. Спрях, като свърших с плана за есето си и първия превод, и станах да се раздвижа: да се оставиш да се схванеш на стола е поредната лоша идея. Именно тогава забелязах, че той седеше на мястото си и се взираше все в същата страница от лабораторното си задание.

— Какво?

— Наистина ли мислиш, че другите деца са атакувани много по-често? — произнесе рязко, сякаш през цялото време го беше глождила тази мисъл.

— Май не си толкова умен, а? — попитах, както бях в йога поза „куче, гледащо надолу“. — Как мислиш, защо хората искат да попадат в анклави?

— Това е навън — отговори той. — Тук вътре всички сме заедно. Всички имат еднакви шансове…

Той се обърна да ме изгледа по средата на изречението, при което обърнатият ми наопаки поглед го освести и осъзна какви глупотевини е надрънкал. Млъкна и отново придоби нещастен вид. Удостоих го с презрителното изсумтяване, което си беше заслужил, и подхвърлих саркастично:

— Така значи. Луиза е имала същите шансове като Клои.

— Луиза беше обречена — посочи Орион. — Не знаеше нищо, не беше подготвена. Затова се грижех толкова много за нея. Не е същото.

— Хубаво. Мислиш ли, че *аз* имам същите шансове като Клои?

Явно в това също нямаше как да убеди сам себе си и се подразни. Отклони очи и каза:

— Ти собственолично си съсипваш шансовете.

Изправих се и отговорих със стегнато гърло:

— Майната ти тогава, разкарай се от мен.

Той само изпухтя дори без да поглежда обратно към мен, все едно приемаше, че се шегувам.

— Ето, виж се. Едва ми обелваш по някоя дума, а пет пъти ти спасих живота.

— *Шест* пъти — поправих го.

— Колкото ще да са — отвърна. — Наясно ли си, че през изминалите три дни буквално всеки сред познатите ми ме предупреждава да се пазя от теб, защото си злодей? Държиш се като такъв.

— Не е вярно! — отрекох. — *Джак* се държеше като такъв. Злодеите са *мили към теб.*

— Добре, няма опасност да бъдеш обвинена в това. — Приведе се над книгите си с гримаса на лицето; дори не беше осъзнал, че се бях канила да го фрасна по главата. И все още имах желание да го направя и да му се разкрещя, че не е нужно да върша нищо, та хората да ме приемат за зло, никога не е било нужно — само дето *той* не го беше приел просто така. Сметна ме за черна вещица, когато му предоставих наистина солидна причина и по-важното, седеше тук, на моето бюро, и разговаряше с мен като с пълноценен човек, а аз не исках това да спира. Така че вместо да го фрасна, приключих с поздрава си към слънцето, върнах се при бюрото и продължих с работата си.

Когато би предупредителният звънец за вечерния час и най-накрая си събрахме нещата, той произнесе плахо:

— Искаш ли пак да дойдем тук утре след закуска?

— Някои от нас нямат възможност да прехвърлят смените си по поддръжката на други — отговорих, но гневът ми се беше изпарил. — Кой е поел твоята?

— Нямам такава — заяви той със стопроцентова невинност и придоби озадачен вид чак когато го изгледах. Всички получаваме смени за поддръжка веднъж седмично; дори да си бъдещият доминант на нюйоркския анклав, това пак не би те спасило от възложение. Само ти спестява необходимостта да го вършиш лично. Членовете на анклави обикновено се събират в групи по десет и прехвърлят всичките си смени на един човек, а в замяна му обещават да се присъедини към съюза им, като дойде време за дипломиране. Наричаме го академична пътека по поддръжката, макар да е строго неофициално, и това е един от най-надеждните начини да попаднеш в анклав след завършването. С радост допускат в редиците си всеки склонен да изпълнява буквално всевъзможни гадости, а и тези от поддръжката излизат с практически опит в ремонта точно на типа инфраструктура, използвана от анклавите.

Но също така това е един от най-добрите начини да умреш. На учениците от поддръжката им се налага да пропускат приблизително половината си часове, така че винаги се намират на ръба на бръснача да се провалят, а и по този начин се лишават от усвояването на много теория и заклинания за напреднали. И по-важното, те са тези, на които се налага да влизат в стаи с мистериозни дупки по стените, течащи тръби, изгоряло осветление; с други думи, на места, където предпазните прегради са нестабилни и е по-вероятно да се вмъкнат зловредни. И няма как да поемеш смяна и после да я пропуснеш. Ако не изпълниш адекватно задачите си в рамките на посочената седмица, не си допускан в столовата, докато работата не бъде свършена. Ако си обещал на някого да поемеш смяната му и не изпълниш, *той* губи достъп до столовата, така че представителите на анклави държат стриктно под око своите малки помощници. Или поне повечето от тях.

— Някой друг от Ню Йорк е уредил нещата вместо теб, нали? А ти дори не си наясно — заключих. — Това е долно, Лейк. Поне от време на време благодари на бедното хлапе. — Бедното хлапе друг път. Бих поела чужди смени по поддръжка, без да се замисля: и бездруго вече имах гигантска мишена на гърба си. Но всъщност конкуренцията е доста сериозна и аз се отказах още през първите седмици, защото никой от анклавите не пожела да ме наеме. Дори не разговаряха с мен, та не разполагах с кой знае какви възможности да им се докарам някак. Честно казано, липсата на възможност не беше единствената ми пречка в случая.

Той се изчерви.

— Каква е задачата ти за тази смяна?

— Почистване на лабораториите — отговорих. — Чистенето на алхимичните лаборатории е противно по начина, по който са противни всички задачи от поддръжката, но не е като да се мъчиш да запълниш дупка в стена или да коригираш предпазно заклинание. Веднъж ми се наложи да поправя излиняла защита над въздуховод в една от семинарните зали близо до работилницата. Предпазната преграда беше толкова изтъняла, че буквално цяла тайфа пробивани чакаха да се вмъкнат. Тези най-отпред бяха плътно притиснати към нея: пет или шест чифта лемурски очи се взираха в мен с лаком копнеж, а от пълните им с остри като игли зъби се стичаше слюнка. Накрая взе, че ми писна от тях и прахосах малко мана, та физически да ги натикам достатъчно дълбоко обратно във въздухопровода, за да изпълня преградно заклинание.

Чистенето, дори в лабораториите, далеч не е така опасно. Беше възможно да попаднеш на киселина, контактна отрова или

съмнителна алхимична субстанция, но те не са трудни за улавяне. Повечето ученици не си правят голям труд, просто напълват кофа със сапунена вода, хвърлят съживително заклинание върху няколко парцала и дълга дръжка, вкарват ги вътре и наблюдават процеса от вратата. Но освен ако не съм напълно скапана, аз върша всичко на ръка. В комуната се редувахме да чистим и мама не ми позволяваше да си служа с магия, така че парцалът и кофата са мои добри познайници. Тогава се чувствах ужасно огорчена. Сега това значи, че излизам от сделката с малко допълнителна мана, вместо обратното, а и понякога се натъквам на използваеми материали сред останките. Все пак не е някакво вълшебно преживяване, де.

— Ще дойда с теб — заяви Орион.

— Какво ще направиш? — попитах и се засмях, като установих, че не се шегува. Всички биха си помислили, че наистина е влюбен. — Не ме оставяй да те спирам.

С негова помощ отметнах задълженията си много по-бързо и двамата прекарахме остатъка от уикенда заедно в библиотеката. Налага се да призная, че тревожните погледи от нюйоркската банда всеки път, като минавахме покрай техния кът в читалнята по път към столовата и обратно, ми донесоха голяма доза дребнаво и откровено глупаво удовлетворение. А бях достатъчно умна да съм над тези неща. Беше редно да се сдружа с всички. Не се срещах с Орион, но той наистина ми беше приятел; не беше някаква временна илюзия. Имах реален пробив в Ню Йорк. Ако ме приберяха, нямаше да се налага да се тревожа да търся други съюзници. Можех да стана част от поделянето на енергия и да се устремя право към портите, все едно се пързалях на лед. Подозирах, че дори нямаше да се наложи да им пълзя в краката, просто трябваше да се покажа порядъчно вежлива.

Но не го правех. Не окуражавах никое от другите деца от анклава, макар те да се опитваха да установят контакт; аз просто ги отблъсквах. При това никак не прикрито. Като отивахме да си измием зъбите в събота, Аадхия попита предпазливо:

— Ел, някакъв план ли си съставила?

Мигом схванах какво имаше предвид. Но не отговорих нищо; не желаех да бъда раздумана с разум от глупавото си поведение.

— Така стоят нещата — отбеляза Аадхия след кратка пауза. — В училището ми навън бях наистина популярна. Тренирах футбол и гимнастика. Имах милион приятели. Но през годината преди въвеждането мама седна на разговор с мен и ми заяви как тук вътре ще бъда от неудачниците. Не го каза в смисъл бъди подготвена, че е възможно да се случи. Обяви го директно.

— Ти не си неудачница — възпротивих се.

— Напротив, точно такава съм. Неудачница съм, защото ми се налага да го обмислям през цялото време: как ще изляза оттук? Остава ни една година, Ел. Наясно си какво ще представлява дипломирането. Децата от анклавите ще изберат най-добрите сред нас. Ще раздават предпазни щитове и ще поделят енергия, ще използват магия за бремето или ще опънат защитен чадър и ще изхвърчат през портите навън, а зловредните ще погнат всички останали. В този сценарий ние не желаем да бъдем сред *всички останали.* А и какво ще правиш после? Ще живееш в колиба в Скалистите планини?

— В шатра в Уелс — промърморих, но тя очевидно беше права. В действителност бях планирала всичко с едно супер важно изключение. — Те не искат мен, Аадхия. Искат Орион.

— Е, и какво? Възползвай се, докато можеш — посъветва ме Аадхия. — Чуй, казвам ти всичко това, защото ми правиш огромни услуги и защото си достатъчно умна да го чуеш, така че недей да беснееш. Сигурно ти е ясно, че отблъскваш хората.

— Но не и теб? — попитах и се опитах да прозвуча хладнокръвно, макар да не се чувствах така.

— Не съм имунизирана или нещо — обясни тя. — Но мама също така ми поръча да се държа добре с отхвърлените, защото е глупаво да затварящ врати, и да съм подозрителна към прекалено милите, защото искат от теб повече, отколкото показват. И явно е била права. Излезе, че Джак Уестинг е същински Ханибал Лектър, а ти се оказа толкова точна, че обърна гръб на Ню Йорк и Лондон заради мен, само защото не те прекарах *напълно* в сделките ни. — Повдигна рамене.

Вече бяхме стигнали в банята и повече не можехме да говорим. През цялото време, докато си миех зъбите и лицето, и после, докато пазех и Аадхия да го свърши, кипях вътрешно. По път обратно обаче избухнах.

— И защо? Какво съм сторила, та да отблъсквам хората?

Зачаках да излезе с обичайните неща: *груба си, държиш се студено, жестока си, вечно си ядосана,* всичко, което посочваш другите, та да изкарат, че вината е моя. Тя обаче ме изгледа и се намръщи, сякаш наистина го обмисляше.

— Чувството, което създаваш, е сякаш предстои да завали заяви с решителност.

— Какво?

Но Аадхия вече ръкомахаше готова да поясни.

— Нали знаеш това усещане, когато си някъде далече и не си взела чадър, защото е греело слънце, като си излизала. Обула си хубавите си велурени ботуши, а изведнъж притъмнява и е повече от ясно, че ще рукне порой. Казваш си „О, върхът“. — Тя закима

сама на себе си, доволна от гениалната си аналогия. — Като се появиш някъде, внушаваш точно това чувство. — Направи пауза и хвърли поглед зад нас, та да се увери, че никой не слуша, а после добави рязко: — Да знаеш, че ако хитруваш малко в повече, това може да повлияе зле на вибрациите ти. Познавам ученик от академичната пътека по алхимия, който има много добра рецепта за пречистване…

— Аз *не* хитрувам — процедих през зъби. — Никога не съм хитрувала.

Тя ме изгледа невярващо.

— Сериозно ли?

Това беше наистина полезно. Разбира се, че би трябвало да е такова. Аадхия беше сто процента права и беше редно да я послушам и да обърна едноседмичните си нелюбовни отношения с Орион в инструмент за директна покана още на момента да се присъединя в най-малко три различни анклава, с готовност да последват още дузини през всяка следваща седмица, през която имаме нелюбовни отношения. Защото *създавам усещането, че предстои да завали.*

Но вместо това първата ми стъпка на следващата сутрин беше да отговоря на Сара с неописуема студенина:

— Съжалявам, заета съм.

Тя ме канеше да разменя заклинания с нейната уелска група, която се събираше да преговаря в неделя. Беше пълно с деца от анклава на Великобритания, всяко с наследствен сборник, претъпкан с първокласни и надлежно изпробвани магии, още по-ценни, заради факта че езикът е напълно фонетичен. Общо взето, всеки, способен да се справи с името Ланвайрпулгуингил — което дори не е пълното, — би могъл да използва повечето заклинания, дори без да знае какво означават всички думи, така че човек се радва на облагата от по-рядък език и по-обширна група за размяна. Благодарение на доброто старо „Исгол Улкрад Абъртрайви“ или казано на прост език, гимназията в Кардиган, моят уелски е доста приличен, макар никога да не съм го използвала извън часовете. Всеки път, когато влезех в магазин или пъб, хората превключваха на английски дори без да се замислят и понякога продължаваха на английски, нищо че аз отговарях на уелски.

В тона на самата Сара се долови известно съмнение.

— Чух, че си израснала в Уелс и помислих, че може би… — беше начинът, по който го формулира. О, и искаше да го осъществим след закуска на тяхната маса в библиотеката. И то се знае, бях добре дошла да *доведа приятел.*

— Аз нямам нищо против — заяви ми Орион, когато

седнахме с подносите си. Беше дочул предложението.

— Аз пък *имам* — изръмжах му свирепо и ако беше изрекъл още една покровителствена дума, щях да изсипя овесената си каша на главата му. Той обаче се изчерви и видимо преглътна. Външно изглеждаше приблизително както се чувствах аз вътрешно, когато Аадхия беше седнала при мен. Все едно за него беше съвсем ново изживяване да срещне човек, който няма желание да го употреби до последната капка. Така или иначе, просто проскърцах със зъби и поделих полупълната каничка със сметана, която бях отмъкнала тази сутрин.

Крайният резултат беше, че бях нагазила в тази бъркотия до колене, точно както стояха нещата и предишната седмица, когато той влетя в стаята ми в ролята си на бял рицар, ако не и повече. Както ставаше ясно, нямаше да използвам приятелството си с него, за да напредна, а междувременно се справях доста успешно да накарам всички от анклавите да ме мразят ожесточено вместо просто умерено. Както я бях подкарала, щях да съм го постигнала още преди края на срока. И макар Аадхия, Лиу и Нкойо вече да не ме отбягваха активно, нямаше да ме изберат пред гаранцията да оцелеят. Следващата година щеше да започне сериозното сформиране на съюзи и те трите бързо щяха да бъдат придърпани от една или друга група. Колкото и на Аадхия да ѝ се нравеше да говори, че е неудачница, разполагаше с добре лъсната репутация, точно както и останалите две. Моята стартира мътна и в момента беше в процес да бъде окъпана от помията на собствената ми гордост.

Но хубаво: при положение че не бях в състояние да проявя самоконтрол да я преглътна и просто да се направя на подмазвачка за достатъчно дълго, та да си спася живота, очевидният отговор беше, че се налага да издиря начин да демонстрирам пред всички колко сила притежавам. Тогава все някой щеше да ме поиска заради самата мен и може би щях да престана да саботирам всяка възможна оферта за съюзяване, която получа.

И бездруго планът ми беше такъв, да пожертвам няколко кристала и някак да установя репутацията си. И времето за това беше сега, тъй като активността на зловредните спада значително след дипломирането. Много от тях биват убивани долу от спасили се дипломанти или пък се изяждат взаимно насред яростното лапане. Останалите пък са добре заситени и са заети да си търсят тихо ъгълче, където да пръкнат множество зловредни бебета. А тук, горе, от борба с вредителите са изтребили зловредните, живеещи сред нас. Строителите знаеха, че известен брой от тях си проправят път догоре, та два пъти в

годината помещенията са добре обгаряни. Включва се силен предупредителен звънец, ние всички се втурваме към стаичките си в общежитието, затваряме се вътре и барикадираме вратите си стабилно, колкото можем. После огромна стена от пламъка на простосмъртните е призовавана и запращана на весела обиколка из сградата да изпепелява цели орди от бягащи отчаяно зловредни от последния до най-долния етаж.

Ако се чудите защо не прилагат тази отлична система долу в залата за дипломиране, та да разчистят зловредните, преди да вкарат вътре дипломантите, така е било замислено, но механизмът се е повредил около пет минути след като училището е отворило врати. Никой не слиза за поддръжка в залата за дипломиране.

Както и да е, заради това въвеждането се случва буквално вечерта след дипломирането: това е най-безопасният ден от годината в Магьосническата академия и после мястото остава относително спокойно за месец или два. Така че ако дотогава не издиря прилично извинение да издухам много сила — като например душеядец, не че тая остатъчна горчивина или нещо от сорта, — няма да ми падне такова до края на първата четвъртина от учебната година, а дотогава вече ще са сформирани голям брой от съюзите.

За цялата сутрин не свърших почти никаква работа. На темата за анклавите Чжоу, унищожили се взаимно преди около три хиляди години, ѝ беше трудно да се пребори с въртящия се в главата ми въпрос какво да сторя, та да изпъкна. Бих могла някоя сутрин просто да устроя сцена в столовата и да накарам ред маси да се разпаднат, но ме втрисаше от идеята да пилея мана по подобен начин, а и да я хабя така би ме накарало да изглеждам доста тъпа. Или пък по-лошо, при положение че я пилея лекомислено, хората можеха да придобият впечатлението, че притежавам абсурдни количества сила, а това би било истина, ако бях… познахте, черна вещица. Те и бездруго имаха желание да вярват именно в това.

Вдигнах ръце от собственото си есе и се залових с преводите, които дължах на Лиу. Единственият речник на санскрит на рафта днес беше чудовищна шесткилограмова тухла, но поне прехвърлянето на страниците му беше механично и това позволи на значителната част от мозъка ми да се тревожи за наличния проблем. Реших да си поставя краен срок да измисля сценарий до края на следващата седмица. В противен случай щях да се престоря, че нещо ме е стреснало, може би в работилницата, където Аадхия да стане свидетел…

В този момент мисловният ми поток беше накърнен, защото

Орион обърна глава да погледне зад нас и аз осъзнах, че го правеше за трети път. Преди не го бях забелязала, защото поначало си е напълно нормално. Аз надзъртам над рамо може би веднъж на пет минути и е напълно автоматизиран акт. За него обаче не беше нормално и преди да съм успяла да попитам какво е набелязал, той вече беше станал от бюрото, просто заряза книгите си и всичко останало и затича между стелажите към читалнята.

— Лейк, какво става, по дяволите? — креснах след него, но той вече се отдалечаваше.

Можех да затичам след него достатъчно бързо, та да го догоня, само дето в такъв случай бих се движила с максимална скорост към каквото и да се намираше напред, а то несъмнено беше нещо наистина опасно. Ако той се отдалечеше прекалено, редовете щяха да се разтегнат, та да ми попречат да го настигна, а това би значело да тичам с всички сили съвсем сама по тъмните коридори, което беше също толкова гениална идея, колкото звучи.

Също така можех да остана паркирана на бюрото, само дето в такъв случай не бих разбрала какво преследва той. А ако в библиотеката се беше вмъкнало нещо наистина свирепо, като нищо би могло да се изплъзне на Орион и да дойде за мен. Така или иначе бях търсила начин да се изтъкна: какво повече бих могла да поискам? Да извадя от строя нещо голямо в читалнята би било отлично, стига Орион да не го убиеше, преди да стигна. Може би дори щях да спася *него.*

Подвластна на шеметно ликуване от това видение, аз станах и тръгнах по петите му, само че с порядъчно предпазливо темпо. Като поех покрай реда на книгите на санскрит, дочух примамливата песен, която го беше призовала: от читалнята долитаха приглушени крясъци. Не можех да преценя какво провокираше виковете, но броят на гласовете даваше да се разбере, че е нещо впечатляващо. Постъпих мъдро да се движа бавно обаче: намирах се едва в секцията, посветена на Ведическата цивилизация, а Орион вече завиваше към основната зона с чародействата далече напред.

Аз се държах фокусирана върху надписите на гърбовете на отминаваните книги и спазвах определената си скорост, най-добрия начин да попреча на библиотеката да ми играе номера. Но пътеката вече се показваше неоснователно бавна и неподатлива и после нещата се влошиха: търсех познати книги и отправни точки и зърнах две заглавия от малкия ми каталог, писани от същия автор и през същото десетилетие, с цял стелаж помежду им. Трябваше да започна да чета целенасочено на висок

глас последното заглавие на всеки ред и да първам с пръсти ръба на всеки стелаж, та да принудя мястото да ми позволи някакъв реален напредък.

Което беше изключително странно, защото чувах крясъците от читалнята да се усилват. В далечния край на реда пробляснаха червена и виолетова светлина: вълшебството на Орион в действие, което вече започвах да разпознавам само от ритъма на изричаните заклинания. Явно вече се вихреше сериозна битка. Обичайно училището е повече от доволно да те пусне насред подобна бъркотия, ако си достатъчно глупав да се втурнеш *в нейна посока.* Освен ако, хрумна ми, въпросният зловреден не притежава реални шансове да надвие Орион. Все пак се движех към читалнята с намерение да му помогна, а в магията намеренията са от значение. То се знае, че училището би се радвало да се отърве от него, като го вижда как вилнее и причинява гладуване на мястото.

Тази идея никак не ми се хареса, а още по-малко ми допадна колко много не ми се хареса. Освен ако не е от практически съображения, да се привържеш към някого тук вътре е като да пратиш специална покана за злочестини, дори да не си избрал идиот, който прекарва цялото си време да се подлага на опасност. Но беше прекалено късно. Вече се дразнех достатъчно, че полагах изрични усилия да не затичам. Наложих си да забавя крачка дори повече и внимателно оглеждах абсолютно всяко нещо по рафтовете. Противно на всякакви инстинкти е, но е най-добрият начин да накараш библиотеката да ти позволи да преминеш. Ако ти отнема прекалено дълго да изминеш един ред, трябва да са налични повече секции за дадената тема и съответно библиотеката трябва да измъкне повече книги от празнотата, за да ги запълни. Ако се движиш достатъчно бавно, та да преглеждаш всички заглавия, почти сигурно е, че ще откриеш наистина ценно и рядко издание със заклинания. По тази причина е сигурно, че вместо това училището ще те остави да пробиеш напред.

Само дето по рафтовете започнаха да изникват купища непознати книги и ръкописи. Училището *наистина* не искаше да стигна до края. Присвих очи и се вгледах още по-настойчиво. През три секции по-нататък зърнах да проблясва златният гръб на тънък том, почти напълно скрит между две камари папируси от палмови листа. Беше на висок рафт, почти на границата на обхвата ми и нямаше етикет.

Отсъствието на етикет значи, че книгата е била прясно изтеглена от празнотата и преди никога не е била на рафта, което от своя страна говори, че е достатъчно ценна, та да се укрива

агресивно. А книга, свряна сред ръкописи от палмови листа, подсказваше за достатъчно ценни заклинания, които някой е копирал векове по-късно и дори си е направил труда да позлати гърба. Първо забелязах книгата да наднича, когато бях на две крачки, не откъснах очи дори за секунда, докато доближавах, сграбчих ръба с една ръка, подскочих и я дръпнах. На практика усетих как целият стелаж се разлюлява от негодувание. Не бях толкова глупава, та да се опитам да надникна в книгата, което би я направило обект на подбор. Продължих да гледам право напред и я натъпках в чантата си дори без да нарушавам крачка. Но само по начина, по който пръстите ми се плъзгаха по нея, знаех, че е наистина супер добра. Не само гърбът й беше позлатен, по целите й корици имаше някаква шарка, плюс прихлупваща лента, която да я държи затворена.

След това нещата се задвижиха по-бързо. Позволих си за момент да изпитам самодоволство, защото бях победила библиотеката. Накарах я да ми даде нещо добро и сега щеше да й се наложи да ме пусне, тъй като нямаше да пожелае да ми позволи да отмъкна още някой трофей. И не пожела, но все пак аз бях идиотка. Никога не вземаш нищо оттук, без да платиш. Ама никога.

Придвижих се скоростно през по-модерните езици, а при следващия залп от магията на Орион библиотеката вече не успя да ме спре да зърна колко е разстоянието между мен и основния ред със заклинания. Затичах бързо и това ме отведе достатъчно близо, че да мога да виждам края на реда дори след като заревото от заклинанието избледня. Отне ми най-малко два пъти повече време да се добера, отколкото на Орион. Виковете бяха по-силни, а също и останалите шумове: като завих към главната пътека, чух тънко пищене, бегло напомнящо птича песен и после по-глухо ръмжене. След няколко предпазливи крачки долетя и трети звук, наподобяващ свистене на вятър сред сухите листа в началото на зимата.

Беше възможно първите два да са произведени заедно. В звероподобната и хибридната категория се срещат какви ли не нелепи кръстоски, зловредни, създадени, когато някой крайно умен алхимик е съчетал за смях и печалба две несъвместими същества — ако под печалба разбираш в крайна сметка да бъдеш изяден от собствените си творения, както май се случва с почти всеки злодей, отклони ли се по тази конкретна тангента. Да кръстосаш вълк с ято врабчета може да звучи като глупава идея, но никак не е невероятно. Третият звук обаче беше нещо друго. Не беше точно като материализацията, с която се пребори мама на Бардси Айлънд през онова лято, когато ме влачи пеша през

цял Уелс по някакъв стар поклоннически маршрут, това прозвуча по-скоро като звъненето на камбана, но беше достатъчно сходно, та да не може да се сбърка.

Ако в училището някак се беше формирала материализация, мястото й беше точно в библиотеката. Но се изненадах, че се беше отбила в читалнята. Защо не се е задържала в тъмното между стелажите, където би се хранила с изгубили се ученици? И защо в същия момент с нещо друго — с *две* други неща, поправих се наум, защото сега беше ясно, че пищенето и ръмженето идват от различни части на читалнята, прекалено раздалечени една от друга, та да са двете глави на едно същество. В това нямаше никаква логика, а тя съвсем се изгуби, когато чух Орион да изкрещява:

— Магнъс, постави хлъзгав щит!

Тези са използвани само срещу тинести, а те не издават друг звук освен джвакане. Това правеше зловредните в библиотеката *четири* наведнъж. Щеше да се получи същинско преддипломантско парти.

И ако Магнъс беше още тук и изпълняваше защитни магии, вместо да побегне, това значеше, че поне едно зловредно държеше под контрол изхода и много от учениците не можеха да излязат. Беше поднесена на тепсия възможност да се представя точно както бях искала. Основната алея дори беше цялата осветена, също като писта на летище.

Не се втурнах по нея, та да се включа в идеално видимата битка. Малко се бях позабавила покрай прибирането на книгата, но никога не съм чак толкова бавна. Библиотеката бе желала да ме задържи на реда за санскрит, а сега ме искаше в читалнята. Това значеше, че не се опитваше да ми попречи да спася Орион. Просто не ме искаше на *тази* пътека. И така отчаяно целеше да се махна, че предлагаше неща, за които бях мечтала, седнала на бюрото си в нишата, такива, за които бях копняла.

Така че спрях на място, обърнах се и се вгледах в тъмното.

Отворите на вентилацията тук са стари потъмнели пиринчени решетки, монтирани на пода. Ръбовете им улавят светлината, като се движиш през библиотеката, тънки искрящи линии, които отразяват дори бледото осветление. Не можех да видя онази, която трябваше да се намира зад мен. Нито пък чувах вбесяващото стържене на старите и мърляви вентилатори или дори вездесъщото шумолене от помръдването на страниците: сякаш книгите по рафтовете бяха застинали подобно на врабчета, когато отгоре кръжи ястреб, фоновият шум не беше просто погълнат от трясъците на битката зад мен. Сдържах дъха си и се вслушах. Дочух едва-едва звука от дишането на множество други

хора, притаено и мъчително. Лампите бяха напълно угаснали, но със следващия магически залп на Орион щеше да дойде нова светлина. Цялото ми тяло се беше напрегнало в очакване и при поредното яркочервено проискряване срещнах половин дузина човешки очи, които ме наблюдаваха. Бяха разпръснати по дебелите гънки на прозрачната лъскава маса, процеждаща се от вентилационния отвор. Много усти се отваряха жадни за въздух.

Тъй като в часовете по зловредни науки ми се налага да седя на предните редове, имам особено добър изглед към стенописа с дипломирането, на който са изобразени две гигантски зловредни пасти, гордо стоящи от двете страни на училищната порта. Те са единствените зловредни с имена: много отдавна ученици от нюйоркския анклав започнали да им казват Търпение и Кураж и имената се запазили. Предназначението им обаче е чисто декоративно; тук не изучаваме зловредните пасти. Няма смисъл. Не съществува начин да попречиш на зловредна паст да те убие. Ако излезеш достатъчно бързо през портите, не те докопват. Или ако първо не те усмърти нещо друго. Съществува само един практически съвет, предлаган от учебниците: ако можеш да избираш, предпочети другото. Но щом те заловят, дори да е пипало, обвито веднъж около глезена ти, няма измъкване. Не и ако си сам.

Светлината зад мен от заклинанието на Орион угасна и аз останах на място, устремила взор към непрогледната тъмнина, докато стане време за следващата — издължено зарево в яркозелено и синьо. Зловредната паст още беше там. Примигна към мен с някои от взетите си назаем очи: кафяви очи с много различни нюанси и форми и тук-там сини и зелени, плъзгаха се бавно по повърхността в противоположни посоки или редом, докато зловредното продължаваше да изпълзява от вентилацията, някои от тях потъваха и други се показваха на светлината, а зениците им се свиваха заради яркостта. Част от очите се взираха широко разтворени, други мигаха учестено, а трети изглеждаха оцъклени или мътни. Половинката страница на тема зловредни пасти в учебника за втори курс също така ни информираше в цинична проза, че никой не знае какво се случва с консумираните от зловредна паст и че съществува сериозна школа, която вярва как съзнанието им всъщност продължава да съществува и просто се изтощават в мълчанието. За допълнително четиво ни насочваха към литература от Абернати, Кордин и Ли в „Журнала за зловредни учения“, които бяха установили, че е възможно да бъде насочено комуникационно заклинание дори към отдавна погълнати жертви на зловредна паст и да се получи отговор, пък макар и под формата на нечленоразделни крясъци.

Като бях на девет, накарах мама да ми разкаже как е умрял татко. Тя не искаше. Преди това все казваше:

— Съжалявам, мила, не мога да говоря за това.

Но на сутринта след дращещия аз седях на леглото с ръце, обвити около трепересщите ми колене, взирах се в металната пътека, получила се от първото гладно нещо, изскочило от тъмнината за мен, и промълвих:

— Не ми казвай как не можеш да говориш за това. Искам да науча.

Така че мама разкри историята пред мен, а после прекара остатъка от деня да хлипа силно, докато боса, както почти винаги, обикаляше наоколо, изпълняваше ритуалите си, разтребваше и готвеше. Виждах белега на глезена й, представляващ пръстен от миниатюрни точки, така познатия пръстен. Преди го бях харесвала, запленяваше ме. Когато бях малка, все се опитвах да го докосна. И разпитвах за него далеч повече, отколкото за татко. Отговора на този въпрос също го отбягваше, но аз не бях осъзнала, че въпросът всъщност е един и същ.

Единственият начин да спреш зловредна паст е да предизвикаш лошо храносмилане. Ако сам се втурнеш в зловредната паст с достатъчно могъщ щит, имаш шанса да влетиш вътре, преди да е започнала да те яде. На теория, ако успееш да достигнеш вътрешността, оттам би могъл да я накараш да се пръсне. Но обикновено хората не стигат толкова далече; съществуват само три известни случая някога да е изпълнявано, и то от кръг от магове. Единствената реалистична цел за сам маг е да я разсее. Това е всичко, което е сторил татко. Сграбчил пипалото и го дръпнал настрани от мама и обратно в масата, съставяща зловредната паст. Имал време да се обърне и да й каже, че обича нея и мен, бебето, за което тъкмо били осъзнали, че е на път. После зловредната паст пробила предпазния му щит и го погълнала.

Може да е била точно тази. Знаех, че не са били Търпение и Кураж. Те са толкова големи, че вече не шават много наоколо, а и рядко ядат ученици, освен ако не се случи по грешка. Прекарват деня на дипломирането да поглъщат всяка друга зловредна паст, попаднала в обхвата на пипалата им, както и всевъзможни други едри зловредни. Тази тук очевидно е по-енергична. Преди никога не е имало зловредна паст в помещенията на училището. Разбира се, доколкото ми е известно на мен, но те не са от типа зловредни, на които някой се изплъзва, та да разкаже. Получаваш доста предупреждения от хората, които крещят и се мятат, докато биват преглъщани. Но подвизаващите се в училището чудовища

винаги са били склонни да чакат долу за годишното си пиршество.

От читалнята дойде следващото проблясване точно когато зловредната паст измъкна последната си част от вентилацията, масата вещество за кратко запази ъгловатата форма, в която е била сплескана, и после се превърна отново в буца. Просто седеше там, а безмълвните усти по нея се движеха и поемаха дълбоко въздух, все едно се възстановяваше от сериозни усилия, положени да се изкачи тук и да ловува. Не побегнах, нямаше нужда. Дори по-дребна паст не яде само един наведнъж. Ако ме излапа, ще й се наложи да остане тук и да храносмила, преди да може да помръдне наново, а през това време всички ще са се разбягали. Заради това библиотеката се беше опитвала да ме задържи настрана: та да не отправя предупреждение. Искала е да предостави на зловредната паст добри шансове да изяде не само Орион, но и всички в читалнята. А да не споменавам четирите мощни зловредни, които вероятно са дошли, самите те бягайки от зловредната паст.

Направих заднешком първата си бавна и предпазлива стъпка към тъмната читалня. И после още една, когато зад мен се задейства следващото заклинание на Орион. Зловредната паст издаде дълбока въздишка от всичките си усти и се задвижи — *в другата посока.* Замръзнах и се зачудих дали бях видяла погрешно, но явно Орион си беше послужил с някаква вариация на магия за спускане на затворнически купол и бях обгръщана от неоново розова светлина, отразявана от лъскавите гънки на зловредната паст, която се придвижваше с изумителна скорост, а очите и шепнещите усти се показваха и потъваха сред вълните.

Не се беше насочила към читалнята, а в другата посока, директно към стълбището в далечния край на коридора, отвеждащо от библиотеката към общежитието на първокурсниците. В момента най-малките ученици бяха по стаите си, всички онези, които нямаха анклав да ги прибере на някоя от масите в читалнята, подготвяха домашните си по двойки или дори тройки. Зловредната паст щеше да се разстеле по коридора и да блокира възможно най-много врати, а после щеше да започне да вмъква пипала вътре и да вади крехките стриди от черупките им.

И нямаше какво да сторя, за да ги спася. Най-бързият друг начин да се достигне до общежитията, беше да притичам през читалнята и по другата половина от коридора до стълбището там, така бих се озовала в противоположния край на общежитията. Докато заобиколя, вече нямаше да е необходимо предупреждение. Учениците от другия край щяха да крещят достатъчно силно.

Но това беше единственото, което можех да сторя, единственото, което изобщо някой можете да стори, защото няма как да убиеш зловредна паст. Когато зловредна паст погне анклав, дори тяхната единствена цел е отбрана: укриват се, затварят входове, прогонват останалите зловредни, та пастта да избере да ловува другаде. Дори най-великите магове на земята не са в състояние да погубят зловредна паст. И изобщо не би им минало през ум да се пробват, защото ако опиташ и не успееш, тя те изяжда и продължава да те яде вечно. По-лошо е, отколкото да бъдеш убит от душеядец, по-лошо е, отколкото да бъдеш заловен от харпия и отнесен в гнездото ѝ, та малките ѝ да те изядат жив, по-лошо е, отколкото да бъдеш разкъсан от гигантски стоножки. И никой с мозък в главата не би се опитал, абсолютно никой, освен ако момичето, с което си започнал да се срещаш преди няколко месеца, не е напът да умре, и тя, и мъниче, което дори не познаваш, още дори не истински човек, ами група клетки, едва започнали да се делят. Но ти глупаво държиш на тях прекалено много, та да спасиш живота им с цената на милиони години агония за себе си.

Тази зловредна паст не се канеше да погне обичан от мен човек. Дори не познавах някого от първокурсниците. След като се нахранеше с няколко дузини от тях, щеше да кротне, та да храносмила и да се възстановява от усилията. Вероятно щеше да се задържи в техния коридор и да се придвижва надолу година след година, чак до дипломирането. Когато огладнееше отново, просто щеше да се примъкне малко по-нататък и да излапа още няколко първокурсници, които не е имало къде да избягат. Поне щяха да са предупредени. Учениците, които погълнеше днес, щяха да продължават да умоляват, да плачат и да шептят още дълго време или поне устите им щяха да го правят.

И после противно на волята ми осъзнах нещо — ако някак *успеех* да спра зловредната паст, никой дори нямаше да узнае. Сред стелажите вече не беше останал нито един човек, не и при цялото това крещене и зарево в читалнята. А първокурсниците не биха излезли от стаите си, ако чуеха нещо в коридора. Беше краят на учебната година и досега вече са се научили, че просто трябва да барикадират вратите си като всеки разумен човек. Никой освен мен няма да знае, че тук горе е имало зловредна паст, и абсолютно никой не би ми повярвал, ако заявях, че съм се справила с някоя от тях. И щеше да се наложи да пропилея кой знае колко трудно набавена мана. После нямаше да има как да се изтъкна. Репутацията щеше да ми е последна грижа. Щях да прекарам цялата си последна година да кътам отчаяно всяка капка мана, която ми попадне, та да се опитам да преживея

дипломирането.

Не желаех да осъзнавам нищо от това. Не желаех да го осъзнавам, защото значеше прекалено много за мен. Тук никога не получаваш нищо безплатно. Но на мен току-що ми беше връчена изключително ценна книга и в читалнята зад гърба ми се случваше точно онова, на което се бях надявала, това беше най-добрият ми шанс за оцеляване и бъдеще. Вече ми беше ясно, че училището не ми предоставяше всичко това срещу нищо — а пред мен се намираше точно обратното. Вече два пъти ми беше предлаган подкуп. Но защо ще подкупваш някого, ако не ти е нужно? Училището не би си давало труда да ме пази от зловредната паст, освен ако не намираше, че имах *шансове.* Ако не смяташе, че магьосница, сътворена за кръвопролития и разрушения, може да съумее да погуби чудовище, което никой друг не може да убие.

Озърнах се точно навреме, та да видя Орион да профучава покрай вратата към коридора, а първокласната му стойка за предпазен шит произведе бял пламък, когато той се блъсна в намиращото се насреща му. Последваха го ято хвъркати, а крилете им издадоха оня цвърчащ птичи звук. От тях валеше кървав дъжд. Можех да затичам и да ги втечня с мана от един кристал, както се случи с дращещия. Да се изправя там героично пред зяпналия Орион и тълпата от анклава. И никой нямаше да подложи на съмнение вестта за зловредната паст. Дори нямаше да се налага да се преструвам, че не съм я видяла. Можех да разкажа за нея на всички и пак да си остана герой. Дори героите не се пробват да спрат зловредна паст.

Обърнах се и тръгнах след зловредната паст. Исках да се чувствам ядосана, но вместо това ми се гадеше. Мама дори нямаше да узнае какво ми се е случило. Никой нямаше да ме види да умирам. Може би някои от тях щяха да чуят през вратите си приглушените ми крясъци, но нямаше да знаят, че съм аз. И всички, които ме чуеха да крещя, много скоро също щяха да крещят. Мама нямаше да узнае, само дето всъщност щеше да знае по начина, по който би разбрала, ако си служа с малия. Вероятно в този момент водеше кръг по медитация в хубава лятна вечер насред гората, със затворени очи и мисли за мен, както прави винаги, и ще знае какво ми се е случило, какво ми се случва в момента. Ще й се наложи да живее с това у себе си до края на живота й, редом със смъртта на баща ми.

Плачех по единствения начин, по който някога си позволявах тук, вътре: с очите ми широко разтворени, мигах учестено и оставях сълзите да се стичат по лицето ми и да капят от брадичката ми, та да не замъгляват зрението ми. При входа към

стълбището имаше ярка светлина. Успявах да зърна лъскавата повърхност на зловредната паст, по нея личаха искрящи отражения, докато се изливаше навън. Не оставяше нищо след себе си, нямаше слузеста диря или друго. Не оставяше дори прах: вместо това последвах гладката и чиста пътека надолу по стълбите и на етажа на първокурсниците. Тук осветлението беше по-добро. Виждах ясно зловредната паст, вече разгръщаше крайниците си пред вратите като пародия на разтворени за прегръдка ръце. Разпростря се на обширна повърхност и ме погледна с дузина от очите си, някои усти издаваха хленчещи звуци, а други просто дишаха тежко. Една от тях произнесе нещо като „Нйег“, все едно беше дума.

Стиснах кристала си в ръка и го свързах с всички други кристали, които чакаха в сандъчето в стаята ми, а после тръгнах към зловредната паст. Не бяха сигурна, че наистина ще успея да се накарам да я докосна, но не се наложи. Като стигнах достатъчно близо, тя най-накрая протегна едно пипало специално за мен, обви го около китката ми и ме придърпа, ужасно усещане, дори през щита: страшно едър и потен мъж ме беше сграбчил здраво и ме притискаше към тялото си. Устите близо до мен започнаха да шепнат неразбираеми думи, които излизаха с фъфлене и влага, сякаш пияница дишаше в ухото ми, само дето и от двете страни едновременно. Не можех да се отделя от него, това нещо ме *искаше*, настояваше да се вмъкне в мен и да ме отвори. Опитах се. Не можех да си попреча да не се опитам. Не беше въпрос на избор. Не бях в състояние да си попреча да пробвам да се изтръгна от него, да се извъртам и да се боря, но не подейства. Бях напълно безпомощна в хватката му.

Единственото, което постигаше щитът ми, беше да попречи на зловредното да проникне в мен, поне засега. Също като език, който се опитваше да се вмъкне между устните ми, но аз успявах да ги задържа здраво стиснати, не успяваше да разтвори и краката ми. Но в крайна сметка се уморих и се наложи да се предам. Не можах да издържа повече от него. Ужасът и гневът от осъзнаването, че няма как да устоявам вечно, ме направиха способна да предприема нещо друго. Напреднах малко навътре и вълна от масата на зловредната паст се спусна върху главата ми. Усещането престана да бъде като че съм държана от човек, пък бил той и отвратителен. Вече не бях обгръщана от усти, очи и ръце, а от *вътрешности,* органи, и нещото още се опитваше да проникне в мен без всякакви граници помежду ни. Искаше да ме разтвори и да ме превърне в част от себе си, да ме примеси в себе си. Вътре беше отвратително, противна пихтия от умиращи неща, които така и не бяха успели да умрат напълно, гниещи и все още

с бълбукаща кръв. Започнах да крещя, само заради това че го усещах около себе си.

Знаех, че колкото и да крещя, никой няма да дойде, така че в началото просто продължих. Нахлух по-навътре, сграбчвах шепа след шепа от него, подобно на някакво въже, което се изплъзваше от ръцете ми почти веднага, след като го хванех. Все едно се опитвах да плувам в месо. Усещах маната ми да струи през мен като поток, поддържащ защитното ми заклинание, та да пази гладното нещо навън от мен, но нямах представа колко използвам, колко ми оставаше, дали изобщо разполагах с достатъчно, та да унищожа зловредната паст, когато стигнех накъдето се бях запътила. Крещях, хлипах и се придвижвах слепешката, без всъщност да се добирам доникъде, но осъзнавах, че не съм в състояние да понеса повече от това.

Учебникът се оказваше прав, *избери какво да е друго,* всяка друга възможна смърт, защото наистина бих предпочела да съм мъртва, отколкото да продължавам с онова, с което се бях захванала, дори пазена от щита ми.

Така че не продължих нататък. Спрях и си послужих с най-добрата от деветнайсетте магии за изтребването на стая, пълна с хора, които знам, най-кратката; само три думи на френски са, à la mort, но трябва да бъде изпълнена безгрижно, с отмятане на ръката, което повечето хора грешат, а ако сбъркаш дори мъничко, вместо това убива теб. Това прави трудно да си безгрижен. Аз обаче не давах пет пари. Дали тук вътре бих могла да отметна ръка както трябва? Не знаех. Нямаше значение. Просто изпълнявах нещо, което ми дойде естествено, заклинание, което се откъсна от устните ми леко, колкото издихание, и отметнах ръка или пък само си въобразих, че го правя. Ужасията около мен *се вложи* дори повече, превърна се в гниеща тиня, но този един момент на хвърляне на магията ми донесе усещане на така приятна лекота, че я повторих, а после отново и отново, само заради изпитваното облекчение. Направих и други убийствени заклинания, всяко от дузините, които владеех, за в случай че някое би подействало и би прекратило всичко това. Не се случи обаче. Гнилочта и разложенията просто продължиха да се стелят около мен, органи се носеха в тресящата се маса, очи изскачаха от орбитите си, за да се притиснат към щита ми и се взираха в мен, но като ги прокълнях, поне се замъгляваха и съсухряха, така че продължавах. Убивах и убивах, докато внезапно от един момент до следващия зловредната паст се разпадна върху главата ми и се стече в локва около мен, беше просто празен чувал в краката ми, който продължи да се разлага, последните няколко очи също вече бяха мъртви и празни, преди да се спаружат и да се

разпаднат.

Мислех си, че съм пълзяла вътре с километри, но се намирах едва на две крачи от мястото, където ме сграбчи зловредната паст. На пода на около метър от мен се валяше нещо, гротескна буца, която изглеждаше като обезкостено пиле, само дето беше човек, тяло свито в ембрионална поза. После то също се разпадна до буци и тиня и остави коридора покрит с кръв и последни късове гниеща плът.

Вече всичко се стичаше в подовите сифони, поставени съобразително на леко наклонения под, замислен така именно заради подобни ситуации, та ефективно да бъдат източени всякакви доказателства за неприятни случки, евентуално изпоцапали пода. Започваха да се давят просто заради количеството и реших, че е възможно тръбите да върнат, но пръскачките на тавана се задействаха автоматично със стържещ звук и ти да видиш, оказа се, че са в състояние да се справят със задачата да разчистят следите от убийството дори на зловредна паст. Не знаех колко души бях избила вътре в нея. Бях загубила бройката на убийствените заклинания. Убедена съм, разбира се, че всички са ми били признателни.

Трябваше да сваля заклинателния щит, който все още носех. Вече не ми беше необходим и щях отчаяно да се нуждая от всяка капка мана, която изразходваше в момента. Но не успявах да се накарам да го сторя. Външната му повърхност беше подгънала от гнусна тиня. Пръскачките бяха спрели и кръвта и другите течности се оттичаха, като оформяха червени и жълтеникави вадички около обувките ми на десет сантиметра дистанция от щита ми. Не исках да протягам ръце извън него.

Просто стоях на мястото си и треперех, все още ронех сълзи, така и не бях спряла, а когато на лицето ми капна слуз, исках да повърна; стомахът ми се стегна на възел. И после чух някой да крещи от стълбите.

— Ел! Галадриел! Долу ли си?

Това ме освободи. Пробих с ръце горната част на щита си и го разтворих чак до долу. По този начин прахосах още няколко секунди мана, но мръсотията се стече на пода.

Орион се показа от стълбите в коридора, беше задъхан и опърлен, косата му беше изгоряла от едната страна и сега беше къса. Спря и въздъхна дълбоко, както прави човек, когато се е тревожил, че си се забавил навън, а като види, че си добре, хваща го яд на теб.

— Радвам се, че си в безопасност — заяви ми натъртено. — Между другото, свърши се.

Аз избухнах в ридания и зарових лице в ръцете си.

Глава 7
Страдания

На Орион кажи-речи му се наложи да ме носи до стаята ми. Не изцяло, предвид че му беше трудно да се справи с тежестта ми чак дотам, и на няколко пъти му се налагаше да спира и да ме пуска долу, аз повървявах малко, а после спирах и заплаквах и той отново ме вдигаше, изпаднал в паника. Някъде по път му стана ясно, че се беше случило нещо повече от това да избягам от бандата зловредни в читалнята и като стигнахме в стаята ми, се опита да ме придума да му разкажа. Предполагам, би ми повярвал, а ако той повярваше и споделеше с други хора, това не би ли свършило работа? Вероятно не. Всички приемаха, че той е сляпо хлътнал по мен и щяха да попитат дали е видял с очите си, а той не беше.

Не научих отговора. Не желаех да приказвам на тази тема. Не отговорих на никой от въпросите му, с изключение на последния. Когато най-накрая попита дали искам да остана сама, отговорих:

— Не.

Той седна колебливо на леглото ми и няколко минути след това още по-колебливо обгърна с ръка раменете ми. Това ме накара да се почувствам по-добре, което беше ужасно по свой си собствен начин.

На някакъв етап заспах. Той остана с мен през целия следобед, дори през часа за обяд, и ме събуди точно навреме за вечеря. Очите ми бяха подути и ме болеше гърлото. Влачех се апатично и не вземах никакви предпазни мерки. Добре че Орион не се отделяше от мен. От сифона под масата, на която седнах, се подаде стъблоок. Масата беше от лошите, но аз все пак я избрах. Воднистото зелено око погледна към глезените на Орион, а после се прибра обратно, без да излиза напълно. Не го споменах.

— Да не е станала жертва на рикошират заклинание? — зачуди се Аадхия.

— Не знам! — отговори Орион и прозвуча малко безпомощно. — Не мисля така.

— Чух, че си убил материализация в библиотеката — отбеляза Лиу. — Понякога те се раздвояват. Ел може да е частично изцедена.

Орион закачи с пръст верижката около шията ми и измъкна кристала изпод тениската ми: беше потъмнял, напукан и празен. Причината бе, че не го защитих както трябва, когато най-накрая свалих щита, но би изглеждал точно по същия начин, ако се бях

предпазвала от материализация и тя го беше пробила. Не му казах обаче, че допускането на Лиу е погрешно, изобщо не казах нищо. Чувствах разговора като течаща по телевизията програма, която дори не гледах, с актьори, които не разпознавах.

— Така, стойте тук с нея, нали? — произнесе мрачно Орион, свали приспособлението за поделяне на енергия от китката си и стана.

Отиде и хвана един от моповете с дълги дръжки, които стояха до стената и чакаха да дойде смяната по поддръжката. Тръгна из помещението, като блъскаше с всичка сила панелите на тавана. Хората зароптаха недоволно, когато зловредните буквално заваляха отгоре им, но бяха предимно ларвовидни и чакаха за остатъци; Орион не им обърна внимание и най-накрая нацели в ъгъла гнездо на плюначи. След като уби девет от тях, се върна до масата, опря длан в гърдите ми и вкара в далеч не толкова изцеденото ми тяло количество мана като за цяла година, както ми се стори.

Капацитетът ми за мана е сериозен, но беше прекалено много дори за мен. Нямах у себе си работни кристали, та да отцедя малко. Ако функционирах нормално, можех да я изразходя за драматичното изпълнение, което планирах. В случай че функционирах по-слабо от това, инстинктивно бих направила най-естествено идващото ми заклинание, което на този етап беше убийственото заклинание, изпълнявано доста често напоследък. Аз обаче функционирах точно толкова, та да ми е ясно, че не искам да върша такова нещо, но все пак щях да се натровя с мана, ако не сторех нещо със силата. Така че вместо това я вложих в напълно необмислено заклинание, за което знаех, че не убива. Беше кратко медитиране, което мама ме караше да изпълнявам сутрин и вечер, веднага след миенето на зъбите. Научи ме на него още като бях малка, като ме караше да пея Химна на простите дарове, който е близо до чародейството като идея, но не е чародейство и всъщност не са ти нужни думи. Просто правиш избор да се вкараш в ред, каквото и да означава това за теб. При няколкото случая, когато я бях питала дали наистина съм чудовище и какво не ми е наред, тя ми отговори, че няма нищо ненаред у мен, което да не ми е наред, и ме накара да медитирам, докато отново не се почувствам както трябва. Ако не ви звучи логично, добре дошли сте да посетите комуната и да го обсъдите с нея.

Обикновено заклинанието не изисква мана; достатъчно е да седнеш с намерението да го изпълниш. Бях толкова далече от това да се усещам както трябва, та дори не бях в състояние да формулирам въпросното намерение, но влагането на толкова

много енергия в заклинанието беше достатъчно, та да ме окопити, нещо сходно на това да се дръпнеш нагоре за яката и да раздрусаш яко сам себе си, плюс няколко шамара по двете бузи в добавка. Скочих, нададох кратък вой и няколко минути вършах с ръце във въздуха. Това изразходи мана само колкото за месец, но онази за още единайсет се опитваше да ме пръсне по шевовете и аз, като все още действах инстинктивно, изтиках заклинанието навън от себе си, а това накара всички други без Орион да скочат от масата също като мен. По този начин се справих с количество за още девет месеца; двама минаващи наблизо ученици се препънаха и изпуснаха подносите си и излишната енергия най-сетне се изчерпа.

Тръшнах се тежко обратно на пейката. Със сигурност вече се чувствах като старата аз и по-точно свирепо раздразнена. Всички останали около масата изглеждаха смущаващо щастливи, лицата им светеха, без да се брои Лиу в другия край на масата, която трепереше неудържимо и се взираше в ръцете си: ноктите й се бяха върнали към нормалния си вид. Тя се втренчи в Орион.

— Какво *направи*? — промърмори немощно.

— Не знам! — отговори Орион. — Преди никога не се е получавало така!

— Следващия път *първо питай* изръмжах. Той ме изгледа тревожно и аз добавих: — *Добре* съм. — Както и бях, противно на волята ми. Още не исках да бъда добре. Никога не съм приемала смехорията на мама как е най-хубаво да оставим процеса да се развие по естествен път, чак сега започвах да я разбирам. Магьосническата академия обаче не прощава естествения и постепенен ход на нещата, така че след момент се почувствах донякъде признателна. — Стига ми стърча над главата — промърморих и отклоних очи от Орион, за да направя бърза проверка за отрова на храната върху подноса ми, която не бях инспектирала, преди да си сервирам. Наложи се да изхвърля повече от половината и умирах от глад, тъй като бях пропуснала обяда.

Аадхия ми даде половината от шоколадовия си десерт и напомни:

— Отплати ми се, когато ти се отвори възможност.

Кора пък, след побутване от страна на Нкойо, малко неохотно ми подаде ябълка, която възнамеряваше да запази за по-късно. Орион бавно се беше отпуснал на мястото до мен и изглеждаше една идея по-малко шашнат. Лиу продължаваше да се взира в ръцете си, а по бузите й се стичаха две успоредни вадички сълзи. Очевидно се оказвах права за грижливо отмерената й употреба на малия; ако беше използвала повече от абсолютния минимум,

заклинанието не би успяло да й подейства. Във всеки случай не изпитваше задоволството, обладало мен. Сега й беше напълно ясно къде ще свърши, ако продължеше да си служи с малия, а щеше да й се наложи да го прави пак или трябваше напълно да смени стратегията си.

Орион не спря да пърха около мен. След вечеря ме изпрати до стаята ми и очевидно имаше желание да влезе. Загубенякът сигурно пак бе готов да остане за през нощта.

— И още веднъж, *добре* съм — заявих. — Не се ли притесняваш, че някъде някой може да се нуждае от герой? Ако си толкова отегчен, винаги можеш да навестиш секцията на дипломантите.

Това поне ми спечели сърдит поглед.

— Моля, не ми благодари — отвърна Орион. — Наистина не е кой знае какво, вече станаха седем пъти.

— *Шест* — процедих през зъби.

— Тази сутрин? — натърти той.

Днес не си ме спасявал от нищо, едва не възразих, но не бях напълно сигурна, че е вярно, а и все така не ми се говореше за случилото се, затова просто му обърнах гръб, влязох в стаята си и затворих вратата.

И при положение че вече не се намирах в комфортен унес, беше време да оценя щетите, а те бяха потресаващи. Кристалът, който бях използвала, за да се свържа с останалите си запаси, също беше пукнат. Цели деветнайсет броя бяха напълно празни. Бяха ми останали само осем пълни. И бях *жива* след погубването на зловредна паст, а това поставяше нещата в различна перспектива. Седнах на леглото с пукнатите кристали в ръце и се втренчих в тях. Едно е да имаш окриляващото усещане как си *способен* да запращаш наистина могъщи убийствени заклинания. Съвсем друго е да си го доказал по толкова драматичен начин, пък било и само пред себе си.

Което очевидно беше също толкова добре. От дълго време фантазирах с подробности за драматични публични избавления — честно казано, напоследък няколко от тях с участието на благодарния и възхитен от мен Орион — и съответно си представях реакцията на съучениците ми, които, свели глави, съжаляваха, задето преди не са успявали да съзрат истинската ми същност. Но *истинската аз* току-що еднолично бях ликвидирала зловредна паст с щедрата употреба на най-могъщите и неудържими пагубни магии в книгите, така че ако съучениците ми опознаеха съкровената ми същност, в крайна сметка нямаше да погледнат на мен като на прекрасната личност, към която е било редно да са мили през годините. Не, ще започнат да си

мислят, че съм жестоко опасна особа, към която е било редно да са мили през годините. Ще се боят от мен. Разбира се, че ще се боят. Независимо от нелепите ми блянове през цялото това време, вече го виждах със съвършена яснота, защото аз самата се боях от себе си.

Станах и свалих от горния рафт учебника си по зловреднология от втори курс — проверих долната част на рафта, както и този отгоре, а после плъзнах опакото на ръката си по всички книги, преди да го взема — и открих страницата за зловредни пасти. Посочваше се информация за статията в журнала. Вгледах се от бюрото си към непрогледната тъмнина и произнесох:

— Искам ясен и четим екземпляр на английски език на издание номер седемстотин и шестнайсет на „Журнал по зловреднология“.

Можех да си позволя да съм конкретна, защото той е обратното на труден за достъп. „Журнал по зловреднология“ може да звучи като високо академичен и покрит с прах том, но това е само претенция. Налице е публика, много жадна за нова информация по темата „неща, които искат да ни изядат“. Всеки анклав в света подкрепя проучванията в замяна на кашон с копия всеки месец и независимите магове, които могат да си го позволят, имат абонамент; а повечето, които не могат, се комбинират с други и делят копие.

Това издание беше сравнително ново, от няма и двайсет години. Майката на Орион вече присъстваше в редколегията: Офелия Рис-Лейк, Ню Йорк, стоеше на осмо място в списъка с имена. Сега е по-нагоре. Статията за пастите заемаше половината от съдържанието и историческата ѝ част описваше в подробности единственото доказано ликвидиране на такава в съвременната епоха.

Цяла сюрия магове от шанхайския анклав в Китай били подбрани и прокудени от властите по време на Културната революция — не защото били магове, просто изглеждали подозрително богати — и отбраната на анклава се влошила значително след внезапната загуба на толкова много първокласни магове. Зловредна паст се вмъкнала през портите и за един ден погълнала половината от останалите там обитатели; другите избягали като разумни хора.

Дотук историята е доста стандартна. Именно така биват разрушавани анклави, когато се случи. Невинаги е паст, но един отслабен анклав неизменно се явява опасно изкусителна мишена за страшни зловредни. Около десет години по-късно първокласните магове се върнали, подбрали оцелелите и живите

деца и решили да се опитат да възстановят анклава.

Това било твърде неразумно, при положение че по онова време единствените други случаи на унищожаването на паст не били достоверно регистрирани, но от друга страна, залогът е бил висок. Да имаш анклав не е нещо незначително и не е като да можеш да създадеш такъв, когато ти скимне, а още по-малко с хилядолетна история и добра защита.

Четейки между редовете, разбирах, че целият процес е бил пришпорван и от амбиция, тъй като „бъдещият доминант на анклава, нашият съавтор Ли Фън“ е бил този, организирал връщането им. Цялата група посветила една година да трупа мана, вероятно еквивалент на хиляда от моите кристали. Ли въвел кръг от осем могъщи независими мага, на които били обещани важни позиции в анклава, ако се получи нещо, а той самият бил доброволец да проникне в зловредната паст. Свързал се с кръга магове и го осъществил под слоевете на техните предпазни щитове, зареждани с енергия от цялата тази мана. Отнело му три дни най-накрая да унищожи зловредната паст. В процеса двама магове от кръга умрели, а два дни по-късно ги последвали още двама.

Търсех някакво успокоение, но статията само влоши нещата. Аз бях на шестнайсет и разполагах с двайсет и девет кристала мана, които бях напълнила предимно с аеробика. Беше очевидно, че не ми е работа да видя сметката на зловредна паст по време на неделна разходка. Може би Магьоническата академия е знаела, че имам шансове, но че не бива да е така. Метнах журнала обратно в тъмното, седнах на леглото, като обгърнах коленете си с ръце и се замислих за пророчеството на прабаба ми. Ако някога наистина станех черна вещица, ако започнех да извличам малия от хората, все едно е карамел, и да правя убийствени заклинания наляво и надясно, щях да съм неудържима. Може би в буквалния смисъл. Ще сея смърт и разрушения в анклавите по света, самата аз като някоя зловредна паст, като най-голямата паст, съществувала някога, ще унищожавам другите, защото са ми *конкуренция.*

И всички останали явно също просто чакаха да се случи. Всички, с изключение на мама, която не определя дори Хитлер като лош човек. Не че си мисли как той е плод на неустоими исторически сили или нещо такова. Твърди, че е прекалено лесно да наричаш пагубен човека вместо неговите решения, и че това позволява на хората да оправдаят неприемливия си избор, защото в себе си са убедени как все така си остават добри.

Хубаво, обаче аз си мисля, че след няколко на брой пагубни решения е относително нормално даден човек да бъде приет за

лош и не бива да има шанс за още решения. И колкото повече власт притежава някой, толкова по-малко свобода трябва да му се дава. Та колко шанса бях имала аз? Колко бях използвала? Дали щях да получа точки, задето погнах зловредната паст днес, или пък просто си бях позволила да вкуся силата, което щеше да ме тласне директно към чудовищна съдба, така неминуема, че бе предугадена още преди десетилетие от някой, имал предварителната нагласа да ме *обича*?

Нося това пророчеството в главата си през целия си живот. Това е един от първите ми спомени. Беше горещ ден. В Уелс трябва да е било зима, студена и влажна. Аз не помня зимата, само слънцето. Във вътрешния двор имаше квадратен басейн с шадраван, който изстрелваше малка струя нагоре, а през нея прозираше дъгата. Беше обграден от ниски дървета и лилави и розови цветя. Цялото семейство се струпа около нас, хора, изглеждащи като *мен,* точно като лицето в огледалото, за което децата в училище бяха започнали да ми втълпяват, че излиза от правилата, а тук беше така на място. Майката на баща ми коленичи, за да ме прегърне, а после ме задържа на една ръка разстояние и със стичащи се по лицето сълзи продума:

— О, тя толкова прилича на Аржун.

Прабаба ми седеше на сянка: аз исках само да прекарам ръце през дъгата и да ги натопя във водата, но те ме отведоха при нея, а тя ми се усмихна и посегна да поеме дланите ми. Аз отвърнах на усмивката ѝ, а нейното лице се промени напълно, ъгълчетата на устата ѝ увиснаха надолу, очите ѝ помръкнаха и тя заговори нещо на маратхи. Упражнявах този език веднъж седмично и само с учителя ми, така че не разбрах думите ѝ, но не ми убягна как всички наоколо започнаха да ахкат, да спорят и да плачат. Мама ме дръпна от нея и ме отнесе в друга част на вътрешния двор, предпази ме с тялото и гласа си от страха, който беше погълнал цялата радост от посрещането ни.

Баба ми дойде и ни отведе забързано в къщата, в една малка, хладна и тиха стая, където ни поръча да останем, хвърли ми поглед, изпълнен с мъка, и излезе обратно навън. Това беше последният път, когато я видях. Някой ни донесе вечеря, а аз забравих за собствените си страх и объркване и поисках да се върна при фонтана, но мама ме приспа с песен. Дядо ми беше един от мъжете, дошли да ме отнемат от майка ми по тъмно тази вечер. Знам какво гласи пророчеството, защото той го преведе за мама, повтори го дузина пъти в опити да я убеди, защото не я познаваше достатъчно, та да му е ясно, че тя никога не би избрала по-малкото зло. Вместо това тя отведе по-голямото зло обратно у дома и ме отгледа, обичаше ме и ме предпазваше с

всички сили, тъй че ето ме сега, готова да се впусна в предречената ми кариера всеки ден, когато пожелая.

Сигурно щях да посветя часове да размишлявам над това, но имах прекалено много порядъчно депресираща слугинска работа за вършене. Надигнах се с мъка от леглото и се залових с настройването на нов кристал, който да играе ролята на връзка с останалите. Това изискваше да натрупам мана посредством пеенето на дълги песни за отворени врати, течащи реки и така нататък, като през цялото време тикам вътре тънка нишка мана и я изтеглям от другата страна. Когато гърлото започна да ме боли прекалено силно, оставих този кристал настрана, взех един от изпразнените и започнах да го пълня. Заради раната в корема не можех обаче да изпълнявам коремни преси или подскоци от приклекнала позиция, та вместо това се залових с плетиво.

Думите не стигат да опиша колко мразя плетенето на една кука. С радост бих направила хиляда лицеви опори пред това да изплета един ширит. Насилих се да усвоя това умение, защото е класически вариант за трупане на мана в училището: необходимо е единствено да внесеш една миниатюрна лека кука. Стандартно полагащите се одеяла са изработени от вълнена прежда, можеш просто да ги разплиташ и да ги плетеш наново, други материали не се изискват. Аз обаче съм фатална. Забравям докъде съм в модела, колко бримки съм изплела, на кой тип бримка съм, какво се опитвам да изработя, защо още не съм забила куката в окото си. Перфектен начин да се докарам до състояние на кипяща ярост, след като разплетох последните сто бримки за девети път. Но в резултат наистина се сдобивам с прилична доза мана.

Отне ми близо час разливане на мана, преди кристалът най-сетне отново да я задържа. Дотогава вече скърцах със зъби от яд с новопоявила се добавка от прокрадващо се безпокойство: дали започвах да се чувствам зла? Да, сега се тревожех, че ще премина към страната на мрака поради прекалено много плетене на една кука. Би било толкова глупаво, че изглеждаше почти вероятно. Но се налагаше да продължа и да складирам поне забележимо количество мана, защото в противен случай бях сигурна, че до утре кристалът пак ще се е заключил. И абсолютно всеки от опразнените ми кристали трябваше да бъде напълнен по този начин. Трябваше да реша дали да вложа нужните усилия да ги спася, или да съкратя загубите и просто да напълня останалите ми кристали. Не можех да оставя опразнените за последно; ако го сторех, щяха съвсем да умрат и да са напълно невъзможни за пълнене.

Не успявах да прогоня мисълта, че бих могла да помоля Орион да напълни няколко. Само дето ако превърнеше в рутина

поделянето на енергия с мен, рано или късно другите от нюйоркския анклав щяха да го блокират. И дори нямаше да е необосновано. Той можеше да разчита на тях, когато имаше нужда. Именно това му позволяваше да обикаля наоколо и да спасява хора на воля, вместо като мен и другите неудачници да се тревожи дали днес си е набавил достатъчно мана. Налагаше се да плати за това право. То се знае, бих могла просто да се включа към анклава на Ню Йорк. След показното геройство на Орион в столовата по-рано днес, последвало уикенд, за който всички приемаха, че е минал в натискане из библиотеката, Магнъс, Клои и останалите сигурно щяха да изпитат облекчение да ме приберат. И от моя гледна точка би било още по-разумна стъпка, отколкото изглеждаше вчера.

Така че очевидно нямаше да сторя това. Просто щях да прекарам следващия месец да плета одеялото си с прелестен и така унищожаваш душата десен на цветя и листа. Ако не внимавах, като нищо можех да втъка гнева си и наистина да направя завивката буквално унищожаваща душата. Предполагам, тогава поне би имала търговска стойност.

Звънецът за вечерния час биеше, но аз не спирах. Благодарение на дългата ми дрямка можех да си позволя да остана до по-късно. След още час най-накрая спрях, оставих куката настрана — всъщност ми се щеше да я запратя с все сила в тъмнината, но ако го сторех, вече никога нямаше да си я получа, така че само проскърцах със зъби и я закрепих внимателно на капака на сандъка си — и се възнаградих, като седнах на леглото с единственото наистина хубаво нещо, случило ми се през целия ден: книгата, която получих от библиотеката в секцията за санскрит.

Още щом я стиснах в ръка, бях убедена, че е нещо специално, но когато я вадех, се понапрегнах заради начина, по който вървеше денят ми, седмицата ми, годината ми, животът ми. Със сигурност би прилягало повече да се окаже, че съдържанието е подменено с това на обикновена готварска книга, или пък страниците да са слепени, повредени от вода или проядени от червеи. Но корицата беше в прекрасно състояние, ръчно изработена от тъмнозелена кожа, красиво щампована със сложни златни шарки, имаше ги дори по дългата ивица, която се подгъваше навътре, за да предпази страниците. Задържах я в скута си и я отворих бавно. Първата страница — последна от моята перспектива, тъй като вървеше от ляво надясно, — беше изписана, както ми се стори, на арабски и сърцето ми заблъска.

Много от най-старите и могъщи заклинания на санскрит в циркулация, такива чиито оригинални ръкописи са изгубени

преди векове, идваха от екземпляри, изработени в багдадския анклав преди хиляда години. Книгата не изглеждаше като хилядагодишна и не създаваше такова усещане, но това не значеше нищо. Дори в анклавите сборниците със заклинания си тръгват от рафтовете, ако каталогизацията не е извънредно добра и някой могъщ библиотекар не ги следи. Не знам къде отиват, когато изчезнат, дали в нещо като празнотата около стаите ни, или на друго място, но докато ги няма, не остаряват. Колкото по-ценни са, толкова по-вероятно е да се скатаят: пропити са от желание да се предпазят. Тази изглежда толкова нова, че сигурно се е изпарила от библиотеката в Багдад едва няколко години след написването ѝ.

Сдържах дъха си и я разлистих, а в следващия момент гледах първата страница от превод на санскрит — с внушително количество обяснителни записки в полетата. Вероятно щях да бъда принудена да започна да уча арабски и щеше да си струва, защото на първата страница в общи линии се казваше „Вижте Шедьовъра на Мъдреца от Гандхара“ и аз издадох гласно ужасен вреслив звук и притиснах книгата към гърдите си, все едно имаше опасност да отлети от само себе си.

Сутрите на Златния камък са прочути, защото са първите познати заклинания за съзнателно изграждане на анклави. Преди това анклавите са възниквали само по случайност. Ако дадена общност от магове живеят и работят заедно на едно и също място за дълго време, например десет поколения, мястото започва да се отделя от света и да се разраства по чудати начини. Ако маговете системно влизат и излизат само през няколко определени места, те се превръщат в порти на анклава, а останалата част може да бъде придумана да се откъсне от света и да навлезе в празнотата по същия начин, както Магьосническата академия се носи в нея. На който етап зловредните не могат да те докопат, освен ако не се вмъкнат през входовете; това прави живота далеч по-безопасен, а и магиите са по-лесни за изпълнение, което пък води до далеч по-приятно ежедневие.

Не е имало много естествени анклави обаче. Небивал късмет е да имате десет поколения с достатъчна стабилност в историята, та да ви се отвори възможност да създадеше такъв. Само защото си маг, това не те спасява, когато градът ти бъде опожарен или пък те наръгат със сабя. В действителност няма пълна сигурност дори в анклав. Ако се укриваш вътре и входът е бомбардиран, с анклава ти също е свършено. Не съм убедена, че някой знае дали ти всъщност се взривяваш, или цялото място просто пропада в празнотата с теб вътре, но въпросът е твърде академичен.

От друга страна, все пак предпочиташ да имаш анклав пред

това да се свираш в мазе. Лондонският анклав е оцелял при германските бомбардировки, защото са отворили много входове из целия град и бързо са заменили разрушените. Сега това им създава други проблеми; в Лондон се подвизават нелегални пънк магьосници, които оцеляват, като издирват изгубените стари входове. Открехват ги достатъчно, та да се сгъчкат един вид в периферията на анклава — не разбирам техническите подробности и те също не ги разбират, но им се получава, — след което си устройват дейността там, докато административният съвет на анклава не ги набележи, прогонват ги и зазиждат отвора наново. Познавам няколко от тях, тъй като всичките идват при мама, ако нещо не им е наред, а това се случва често, защото се намърдват в полуреални пространства, точат маната на анклава посредством стари и мрачни канали и консумират храни и напитки, набавени с магия.

Мама ги оправя и не им взема нищо, освен ако не се брои фактът, че ги принуждава да участват в много медитации и им чете лекции как не е редно да се мотаят в анклава, а трябва да последват примера ѝ и да заживеят в гората. Понякога дори я слушат.

Но Лондон не е естествено възникнал анклав; никой от големите анклави не е. Конструирани са. И доколкото ни е известно, най-първите някога „изградени“ анклави, датиращи отпреди близо пет хиляди години, са тези на Златния камък. В рамките на един век са били сътворени десет на брой из Пакистан и Северна Индия; три още съществуват дори след всичкото това време. За тях се твърди, че създателят им е авторът на сутрите на Златния камък, мъж на име Пурочана, за когото магьосници историци вярват, че се появява в „Махабхарата“ повече или по-малко в служба на принца на Гандхара. В средновековни източници често е наричан Мъдреца на Гандхара. В „Махабхарата“ е злодей, който гради къща от восък, за да се опита да изгори враговете на принца си живи, та не ми е ясно как се съчетава това с ролята му на героичен конструктор на анклави, но светските източници невинаги са справедливи към маговете. Или пък е възможно да се е опитвал да построи точно възпламеняемата къща и случайно да се е натъкнал на метод да получи анклав.

Така или иначе, почти сигурна съм, че десетте анклава не са основани от същия човек. Веднъж щом си устроиш спретнат анклав, където да живееш, не би се преместил и да започнеш отново, нали така? Но съществуваше специфичен набор от заклинания, които бяха изгубени от векове.

Очевидно това не беше попречило да се строят анклави. Щом

маговете осъзнали, че *можеш* да строиш анклави, това се превърнало в предмет на огромен и последователен интерес Майсторите изнамерили методи, които да ти позволят да изградиш по-големи и по-добри анклави, а заклинанията на Златния камък били изгубени поради излизане от употреба. Аз не знам много за модерното строителство на анклави, това са строго пазени тайни, но ми е известно, че описанието на процеса може да се побере в един том с дебелина от два сантиметра, дори с бележките в полето. Опира до разликата между сковаването на дървена хижа и строежа на небостъргача „Бурдж Халифа“.

Но въпреки петте хиляди години усъвършенстване някои от строителните заклинания на Златния камък още са широко използвани, защото са много добри, особено боравенето с елементи, и най-популярното, фаза на материята, което е много по-важно, отколкото звучи. Ако искаш пара, можеш да я получиш, като подложиш на достатъчно висока температура тенджера с вода. Доста разточително е обаче от гледна точка на изразходваната мана. Но ако си достатъчно голям късметлия да се докопаш до заклинанието на Пурочана за контрол над материята, няма да ти се налага да предприемаш междинните стъпки за генериране на топлина, загряване на цялата вода, тенджерата и въздуха около нея и така нататък. Просто вземаш тенджера с вода и превръщаш точно необходимото ти количество в пара, изразхождайки само нужната мана. Подобен похват за контрол на маната е нещо грандиозно; благодарение на него строенето на анклави е станало осъществимо.

И сега аз държах в ръцете си заклинанието за контрол на фазата на материята. Намираше се на шестнайсета страница. Като го открих, ръцете ми трепереха. Наложи се да спра да чета и отново да притисна книгата към гърдите си. Едва се сдържах да не се разплача, защото това значеше, че в крайна сметка може би щях да изляза жива, а бях започнала да се съмнявам, като видях колко голяма част от складираната си мана бях заличила. Освен че щях да съм в състояние да използвам заклинанието лично, можех да го изтъргувам срещу нещо *голямо*.

Извън Магьосническата академия да купиш заклинание за контрол на фазата на Златния камък отнема еквивалента на цялата мана, събрана от двайсет целеустремени магове за период от пет години. И е далеч по-трудно, отколкото звучи. Не можеш просто да трупаш в банката мана за пет години, а после да отидеш да си напазаруваш в уютна книжарничка. Единственият начин да се сдобиеш с магия с толкова висока стойност е да си послужиш с бартер: намираш анклав, склонен да търгува с теб, договаряш сделка за нещо искано от тях, което няма как да

получат по-лесно — в общи линии, защото е неприятно за вършене, болезнено или опасно, — и после посвещаваш пет противни години, та да го изработиш и да им го връчиш. И през цялото време се надяваш, че няма да се отметнат от сделката или пък да добавят още няколко искания, което далеч не е нечувано.

Не продължих да чета заклинанието. Вместо това внимателно навлажних най-чистата си кърпа и грижливо избърсках всяка прашинка от абсолютно всяка гънка от десена, щампован на корицата. През цялото време говорех на книгата, уверявах я колко съм щастлива да я притежавам, колко изумителен е този факт и как нямам търпение да я покажа на всички, а после някой ден да я отнеса у дома при мама, където да си послужа със специално масло за кожа, приготвяно от някого в комуната, та да я изчистя подобаващо. Дори не се чувствах глупаво. Мама къта така и седемте си книги с магии и никога не е губила и едничка, макар да е независима и те всички да притежават много сила. Държи ги заедно в сандъче с по малко допълнително пространство помежду: ако някога открие нова там вътре, което се случва съвсем непринудено — само на мама, — обяснява как това значи, че една от другите иска да си тръгне. Подрежда ги в кръг върху одеяло, разстлано под дупката в шатрата ни, и ги благославя, благодари на всички им за помощта, обяснява как онази, почувствала потребност, може да си тръгне, а когато се залови да ги прибира, те пак са си седем.

— Ще се наложи да изработя специално ковчеже само за теб — обещах й. — Планирах да пропусна занятията в работилницата за този срок, вече съм приключила там, но ще продължа да ходя, та да го стъкмя. Трябва да е нещо специално и сигурно ще отнеме време. — Спах, прегърнала здраво книгата. Не възнамерявах да поемам рискове.

— Мили боже, Ел — ахна Аадхия, когато на следващата сутрин почуках на вратата още преди първия звънец, за да й я покажа. — Какво изпълни за нея?

Трудех се наистина усилено тази част да я забравя.

— Вчера библиотеката се постара да ме задържи блокирана при зловредните. Когато започнах да чета един след друг етикетите, постави книгата на един висок рафт, а аз извадих късмет и я забелязах.

— Направо не е за вярване. — Аадхия я заоглежда с копнеж. — Аз не знам санскрит. Но ако искаш, ще ти помогна да устроиш аукцион за магията за контрол на фазата.

— Аукцион ли? — изненадах се. Бях планирала просто да помогне за изтъргуването ѝ.

— Да — потвърди. — Нещо гигантско е. Не бива да я

разменишза какво да е. Ще устроя тайно наддаване и петте най-големи ще я получат срещу каквото са вложили. И трябва да обещаят после те самите да не я търгуват. Можеш ли да я прокълнеш срещу копиране?

— Не — отвърнах равно. Действителният отговор беше „да“ с едно мигване, при това би било качествено проклятие, но не се канех да го изпълня.

— Искаш ли да помоля Лиу да го направи?

— Без проклятия — заявих. — Никой няма да я копира. Това е извънредно важно тайно познание на ведически санскрит. При това ще ми отнеме само седмица да създам пет чисти копия.

— Вече си я изучила? — Аадхия присви очи към мен. — Кога? Вчера беше абсолютен парцал.

— След вечеря — отговорих намусено. *Очевидно* благодарение на зареждането от страна на Орион.

— Добре. Можеш ли да организираш демонстрация? — попита тя след момент. — В работилницата, може би в сряда. Това ще ми даде два дни да разпространя новината. — После можем да устроим аукцион през уикенда. При положение че имат достатъчно време до завършването, та да усвоят заклинанието, дипломантите също ще искат да участват. Хей, ако сме късметлии, и петимата печеливши ще са дипломанти, така че догодина можем да повторим аукциона.

— Звучи чудесно — заявих. — Благодаря, Аадхия. Ти какъв дял искаш?

Тя задъвка устната си, загледана в мен, а после изведнъж произнесе:

— Имаш ли нещо против да го уговорим след аукциона? Да видим как ще се получи и да решим какво е справедливо. Може да има достатъчно за поделяне и да не е нужно нещо специално.

Едва се удържах да не притисна книгата още по-плътно към себе си.

— Не възразявам, ако ти си сигурна — отговорих нехайно въпреки буцата в гърлото ми.

Глава 8
Пълзящ

Отидохме заедно до банята и се приготвихме, а по път за закуска срещнахме Нкойо и Орион.

— О, прелест — възкликна Нкойо, когато ѝ показах книгата. Държах я плътно до тялото си, както вероятно щях да правя до края на живота си. Бях стъкмила калъфче от плат, което преметнах върху гърдите си, та да я нося отделно от другите си книги. — Склонна ли си на сделка? Познавам няколко сомалийки, които владеят санскрит.

Бях толкова щастлива, че когато Клои се изстреля от банята на момичетата с недооправена коса — явно беше бързала да ни догони — и извика: „Изчакайте ме, идвам след секунда“, отговорих: „Разбира се“ като нормален цивилизован човек. Чувствах се великодушна и показах книгата и на нея, докато вървяхме. Тя ѝ се възхити подобаващо, макар да съсипа петте ми секунди на дружелюбност, като стрелна Орион с поглед, лесен за разтълкувана. Мислеше, че той ми я е набавил. На този етап вече не можех да я изритам от масата ни, както и тя не би могла да ме избута, когато вървях редом с Орион, просто не стоеше на дневен ред, много бих се радвала да го сторя обаче.

Все така очаквах закуската с нетърпение. Веднъж щом с Аадхия разпространяхме сред опашката за храна мълвата, че имам да предложа нещо наистина добро, хората щяха да започнат да се отбиват на масата ни, та да хвърлят поглед. Щеше да е добър начин да осъществя повече връзки, особено с други ученици, които учат санскрит; можех да си осигуря дори нови сделки за в бъдеще. Само дето като стигнахме в столовата, мигом ми стана ясно, че книгата ми няма да е голямата новина за сутринта: един дипломант седеше сам на първокласна маса, *съвсем* сам и прегърбен над подноса си.

Дипломантите не седят сами, без значение колко са мразени. Първокурсници и дори второкурсници запълват масите им, просто за да им покрият гърбовете. Дипломантите имат достъп до много по-сложни магии и като наближи дипломирането, обикновено вече се пръскат по шевовете от енергия, особено пък в сравнение със средностатистическия четиринайсетгодишен ученик. Типът зловредни, които се стремят да докопат първокурсници и второкурсници, тях ги избягват. Този дипломант обаче беше изолиран така настойчиво, че дори на съседни маси нямаше други дипломанти: те бяха запълвани от

прегърбени и отчаяни първокурсници неудачници.

Не го познавах, но Орион и Клои бяха застинали и се взираха.

— Той не е ли… от Ню Йорк? — попита тихо Аадхия.

— Това е Тод. Тод Куейл — отговори с равен тон Клои. Така нещата ставаха още по-необясними. Ученик от анклав да е отбягван така? И Тод видимо не беше станал отявлен злодей или нещо такова; изглеждаше си съвсем нормален.

Един първокурсник тъкмо дотича обратно от станцията за транспортиране, след като беше успял да тръсне подноса си на конвейера без проблеми. Орион се пресегна и го хвана.

— Какво е направил? — попита го настойчиво.

— Бракониерствал е — обясни хлапето, без да повдига глава; стрелна с тревожен поглед Орион и Клои изпод неподрязания си бретон и забърза нанякъде. Орион беше отдръпнал ръката си и имаше вид сякаш му се гади. Клои клатеше глава в знак на отрицание.

— Няма начин — отсече. — Просто няма начин. — Но това беше почти единственото достатъчно сериозно провинение, та да обясни ситуацията.

Стаите ни са раздавани в деня, когато ни спуснат в тях, и няма как да ги сменим дори някой да умре. Празните стаи са почиствани в края на годината, когато отделните секции се прехвърлят надолу, но Магьосническата академия решава как да размести стените, та да разпредели допълнителното пространство. Единственият начин преднамерено да се прехвърлиш в друга стая е, ако я *отнемеш,* при това не като убиеш някого. Трябва да влезеш в неговата стая и да го бутнеш в празнотата.

Никой няма представа какво всъщност значи това. Празнотата не е вакуум, внезапна смърт или нещо такова. От време на време някой откача и се пробва да иде сам в празнотата — всъщност е възможно да *влезеш* в нея. Също така не изглежда да е от значение, че би могъл да изпуснеш нещо отвъд ръба. Като онзи материал от полимери, дето можеш да го сплескаш между пръстите си или да оформиш солидна топка: зависи как притискаш, само че в този случай го правиш с волята си вместо с ръце.

Такива хора обаче никога не стигат особено далече. Изпадат в паника и дотичват обратно, само дето никой досега не е бил в състояние да опише какво е там. Ако някой е наистина твърдо решен и си послужи с летящ старт, засилката му помага да стигне малко по-далече, преди да се обърне кръгом. Като излязат оттам, тези хора вече не могат да говорят, поне не членоразделно. Издават звуци, все едно изричат нещо, но не е език, който друг да

знае. Повечето умират по една или друга причина, но неколцина са напуснали училището живи. Все още владеят магия, но никой не схваща заклинанията им. Ако са майстори или алхимици, нещата, които създават, не работят за никого другиго. Все едно някак си са били отместени от линията на реалността.

Това е дълбочината, на която може да навлезе някой сам. Би могъл да блъснеш друг човек обаче — посредством магия, та да го вкараш достатъчно навътре, че да изчезне напълно, макар той да не го иска. И ако сториш това, ако влезеш в нечия стая след вечерния час и го изблъскаш в тъмното, подобно на книга със заклинания, която не искаш вече, след изчезването му можеш да прекараш нощта в стаята му и няма да те погнат, защото ще си сам. После стаята си остава за теб.

Естествено, това не те прави популярен сред останалите, които си имат стаи. И не е, като да можеш да го скриеш. В мига щом хората те забележат да излизаш от новата си стая на следващата сутрин, им е ясно какви си ги свършил. Повече от разбираемо Орион имаше желание да потърси сметка на Тод на мига, затова ми се наложи да го побутна към опашката за храна.

— Вече пропуснахме обяда вчера. Ако имаш желание да научиш повече, можем да седнем при него, след като си вземем храна. Не е като да няма място на масата му.

— Няма да седя с бракониер — отсече Орион.

— Тогава удръж любопитството си — отвърнах. — До обед вече всички ще са способни да ти разкажат историята с пикантни подробности.

— Трябва да е *грешка* настояваше Клои, а гласът ѝ беше изтънял и немощен. — Няма начин Тод да е бракониерствал. Не му е нужно! Той се движи с Анабел, Ривър и Джесами, все кандидати за дипломиране с отличие. Защо ще бракониерства?

— Няма да се наложи да седим с него задълго. Звънецът за дипломантите ще бие съвсем скоро — вметна практично Аадхия, а Орион стисна дланите си в юмруци и се втурна скоростно към опашката.

Бях подценила силата на клюкарската верига: узнахме грозните подробности още преди да излезем с подносите си. Тод беше видял сметката на момче на име Мика: един от последните останали единаци, самотник, който така и не се беше съюзил с други дипломанти. Ако единаците не са злодеи, в общи линии не излизат живи, а Мика не беше злодей. Беше просто особняк и неудачник без социални умения, а освен това не беше особено талантлив, та останалите неудачници да затворят очи за този му недостатък. Ако намирате, че това не звучи като престъпление, заслужаващо смъртна присъда, бих се съгласила с вас, тъй като

догодина ще съм в същата позиция, ако не се уредя с нещо навреме. Но, в общи линии, нещата стояха така. Което значеше, че той е бил идеална мишена.

Орион излезе пръв от опашката, насочи се право към масата на Тод и тръсна подноса си на нея, но не седна.

— Защо? — попита с равен тон. — Имаш си екип, стойка за предпазен щит на колана, устройство за поделяне на енергия, предостатъчно мана. Миналият учебен срок изработи духовен аналог на ятаган! Не ти ли стигаше това? Беше ли ти притрябвала по-хубава стая?

Аз оставих подноса си до този на Орион, седнах и започнах да се храня, докато имах тази възможност. Аадхия се настани до мен и последва примера ми. В крайна сметка Клои не се присъедини към нас. След като чу какво се говори на опашката, се отклони и избра друга маса с хора от Ню Йорк. Всички други ученици от Ню Йорк седяха възможно най-далече от Тод. Беше взела правилно решение. Вече ми беше ясно, че Орион нямаше да получи отговор, който да му се понрави особено. Тод дори не беше реагирал на въпросите му. Седеше прегърбен над подноса си и поглъщаше систематично храната, но ръцете му трепереха и личеше, че се тъпче насила. Той също не беше злодей; дори не беше чак такъв социопат, та да не го вълнува, че е убил някого. Не знаех защо го беше сторил, но не беше заради малия. Беше го направил от отчаяние.

— Къде е старата му стая? — поинтересувах се.

— До стълбите — отговори Орион, все така втренчен надолу в Тод, все едно беше способен да пробие дупка в черепа му и да измъкне навън някакво обяснение. Стаята си беше калпава, няма спор. Стълбището служи за придвижване из училището и зловредните са в състояние да го използват по същия начин като нас, така че да си до стълбите на нивото на дипломантите е като да си първото блюдо на линията с храна.

Заплахата обаче не е непреодолима. Тод принадлежеше към анклав и притежаваше повече от достатъчно мана, та всяка вечер да си позволява добър щит. И в знак на солидарност другите от анклава също биха се въздържали да наемат за услуги свои съседи. Не си струваше да си съсипе отношенията с анклава и вероятно целия си живот — анклавите не приютяват *открито* убийци и злодеи, а буквално всеки в училището беше научил за постъпката му.

— *Отговори ми* — настоя Орион и посегна към подноса му, защото явно възнамеряваше да го дръпне или да го шляпне в лицето на Тод, но Тод го сграбчи пръв, заедно с това хвана и този на Орион и запрати всичко към него, а после се пресегна през

масата и го блъсна здраво. Тук вътре обикновено не се боричкаме физически, всички го смятат за нещо твърде банално и долно, но не са ти нужни много тренировки, като си над метър и осемдесет и не си се свенил да приемаш допълнителни порции от околните през последните четири години, а насреща ти е дребно момче от по-долен клас. Орион залитна назад и едва не се сгромоляса на съседната маса, а от него се стичаха мляко и бъркани яйца.

— Майната ти, Орион — изръмжа Тод, но в тона му се долови пискливост, която подкопа позицията му на бабаит. — Имаш желание да ме провокираш ли? Големият герой, който е готов да унищожи зловредно в защита на всеки. Познай какво обаче, резултатите ти в изтребването са близки до нула. Те все така са там долу и благодарение на теб са умрели от глад. Няма дребосъци, та да ги хапват като лека закуска. Така че тази година няма да чакат сервирането на вечерята. От цяла седмица всяка вечер ги слушам да вилнеят на стълбите. Толкова са шумни, че не мога да спя. И някой от тях вече проникват. — Опря стегнатите си юмруци в слепоочията си и цялото му лице се сгърчи, все едно беше разстроено дете. По бузите му потекоха сълзи. — Вчера покрай стаята ми мина *зловредна паст.* Насочи се нагоре. С нея не се справи, нали, геройче?

Около нас се разнесоха мърморене и стъписани ахвания, тъй като всички от околните маси бяха чули. Всички в столовата бяха възбудени и наблюдаваха вихрещата се драма, някои дори се бяха качили на пейките, та да надзърнат по-добре. Тод се изсмя малко истерично.

— Да, чудя се къде ли ще се установи. Препоръчвам на всички да внимават в хранилището за материали! — провикна се, обърна се към цялата столова и разпери широко вирнатите си ръце към навелите се надолу ученици на мецанина. Пародия на приятелско предупреждение. — Но да, Орион, такива сме късметлии, че ти ни пазиш. Какво ли бихме правили без теб?

Казаното се припокриваше почти дословно с моите разсъждения на тема героичната кампания на Орион. И след изминалата седмица беше дори по-очевидно основателно: душеядец на нивото на първокурсниците, мимикриращи и паякосирена в работилницата, материализация и зловредна паст в библиотеката. Тод беше прав: някъде трябва да имаше дупка, през която нахлуваха обезумели от глад гадории.

Орион не отговори нищо. Просто стоеше на мястото си буквално с яйца, размазани по лицето, и бучки овесена каша, полепнали по косата, пребледнял и объркан. Всички наоколо го стрелкаха несигурно с погледи. Изправих се и заговорих към Тод:

— Ти ще напуснеш без проблем, връзкарче. И ще оставиш

зловредните да изядат момчето от съседната стая вместо теб. Точно така би постъпил. Но да, отправяй нападки към Орион. Извинявай, пропуснах ли да чуя защо ти имаш повече право да живееш, отколкото спасените от него? Повече право от Мика? Колко време продължи да крещи, след като го изтика в тъмното? Знаеш ли изобщо, или си използвал тапи за уши и си гледал в другата посока, дока то се свърши?

В помещението беше настъпило гробно мълчание и чух Тод да преглъща, докато се взираше в мен с кръвясали очи. Сигурно всички сдържаха дъха си, та да не пропуснат и едничък нюанс от ескалиращите с бясна скорост събития. Хванах подноса си и се обърнах към Орион, който гледаше към мен, все още занемял.

— Хайде. Ще си вземем друга маса. — Кимнах в знак и към Аадхия. Тя също беше зяпнала към мен, но бързо се надигна на крака и тръгна редом с мен, отправяйки ми коси погледи. Орион ни последва с леко забавени движения.

Празните маси бяха все от лошите, по периферията, в близост с вратите или под вентилационните отвори — очевидно никой не би напуснал трапезарията и секунда по-рано, при положение че се случваше нещо толкова вълнуващо, — но като го отминавахме, Ибрахим избъбри във все още пълната тишина:

— Ел, при нас има място.

Махна на насядалите около масата да се сместят и да отворят места за нас. В този момент би звънецът за горния курс и ние се настанихме, заобикаляни от внезапно настъпилата активност и вдигналия се шум заради всички дипломанти, задействали се вкупом да доядат храната си и да съберат вещите си, преди да се втурнат навън. Тод си тръгна с тях, но видимо изолиран, около него се беше оформил пръстен празно пространство.

Орион седеше в края на пейката без нищо пред себе си. Намиращият се точно насреща му Яков хвана салфетката си, поколеба се и я тикна в ръката на Орион.

— Целият си оклепан, Лейк — обадих се аз и Орион започна да се бърше. — Някой може ли да услужи с част от храната си? — Поставих пред него едно от своите хлебчета, а после един след друг всички останали на масата започнаха да му подават по нещо, дори да беше половин мини мъфин или резенче портокал. Дори един ученик от съседната маса се протегна, побутна ме и ми подаде кутийка мляко.

В началото разговорът на нашата маса беше съвсем замрял. В присъствието на Орион никой не смееше да заговори за единственото, което имаше желание да обсъжда. Аадхия беше тази, която отприщи нещата; допи млякото от дъното на купата си със зърнена закуска — тук това е стандарт, а не проява на

лоши маниери, — обърса уста и попита:

— Някой от вас работи ли със санскрит? Няма да повярвате с какво се е сдобила Ел.

Почувствах се още по-доволна, задето се погрижих да поглезя книгата си и да я привържа към тялото си, защото в рамките на няколко секунди бях забравила напълно за нея. Ако беше в раницата ми, досега да беше изчезнала.

— Багдадският анклав! — надигнаха глас Ибрахим и двама други в мига щом я извадих. Всички, говорещи арабски, умееха да набелязват книги от багдадския анклав от няколко стелажа разстояние и при положение че нямаше как да обсъждат истинската новина, моята щеше да свърши работа като заместител.

След закуска имах семинар по езици, а Орион по алхимия. Той остави остатъците от сборната си закуска на моя поднос и го транспортира вместо мен, а после, като тръгнахме да си ходим, промълви едва чуто:

— Благодаря, но знам, че не го мислиш.

— Само че го мислех — отвърнах раздразнено, защото сега щеше да се наложи да си разясня причината. — Винаги някой плаща, но защо пагубният Тод да е нещо повече от останалите? Глупаво е от твоя страна да ощетяваш своите, но пък ти си този, който преследва справедливост. Върви в часовете си и престани да си просиш прегръдка. — Раздразних се още повече от признателния поглед, който ми отправи, преди да се насочи към стълбите.

Напълно предсказуемо в мига щом седнах тази сутрин, на чина ми се появи задание на арабски. В него не се съдържаше и една дума на английски; училището дори не ми даде речник. И ако се съдеше по жизнерадостната, почти карикатурна илюстрация — по-специално мъж в автомобил на път да помете няколко злочести пешеходци, — таях сериозно подозрение, че става дума за съвременен арабски. Преди да дойда за часа, трябваше да взема от библиотеката книга на класически арабски. Когато си бил изложен на език, който не си възнамерявал да учиш, най-добре е да се примириш и поне да установиш някакви граници. Просто вчера бях малко заета.

Вече се бях примирила с участта си обаче, а едно момиче от Саудитска Арабия, което беше седяло на масата на Ибрахим същата сутрин, беше в близка кабина, така че заех речника й срещу обещание да редактирам финалното й есе по английски. Първо копирах азбуката в тетрадката си, а после започнах да се бъхтя със заданието дума по дума. И за още повече лукс също така не различавах и една дума от жлъчната тирада, изливаща се

в ушите ми между даваните с неохота указания как да произнеса. Представях си, че са описвани особено пикантни ужасии.

През остатъка от деня бях заобикаляна от доста много немагическо шептене, идещо от останалите ученици. Със сериозно закъснение ми хрумна, че днес сутринта от патологично груба кучка бях произведена в такава, мразеща анклавите. Не че на всички не ни е известно как не е честно, просто никой не го изрича гласно, защото дадеш ли му словесен израз, от анклавите няма да те поканят да се присъединиш към по-добрата страна на нечестното. Блясъкът на Орион също можеше да помръкне, ако достатъчно хора бяха преценили, че Тод има право. Може би двамата щяхме да свършим сами и отхвърлени. Това би било нещо епично. Непопулярността ми да е тъй мащабна, та да успея да завлека със себе си самия Орион Лейк.

Когато на обед отидох в столовата, нещата не изглеждаха добре. Никой от членовете на анклави, които ми се бяха докарвали по-рано, не каза и дума; днес нямаше покана в групата им за учене от страна на Сара. Но тъкмо излязох от опашката за храна, когато Аадхия пристигна от работилницата заедно с трима други ученици от нейната академична пътека. Помаха ми, докато се нареждаше и се провикна:

— Ел, запази ни места.

Нкойо и приятелите й, които бяха през няколко души зад мен, я чуха. Не знам дали това внесе някаква разлика, или не, но тя каза:

— Ако се погрижиш за периметъра, аз ще донеса водата.

И макар Джовани и Кора да си размениха леко тревожни погледи, последваха примера й.

Докато обезопася периметъра и седнем, Аадхия и нейните хора също се появиха и дори ми бяха взели допълнителен десерт, за да ми се отблагодарят, точно както постъпваш, когато помолиш някой да ти запази място. Не че имах личен опит, защото като съм молила преди, хората все си намираха извинения. Пиу също дойде и седна мълчаливо от другата ми страна. По лицето й все още личеше леко шокирано изражение, несъвместимо с цвета на кожата й, който се беше променил с поне десет градуса по скалата, и от немъртва на вид сега беше станала просто бледа, дори в косата й се забелязваше намек за кестеняво под кварцовата лампа.

— Ултравиолетова отвара ли си ползвала, Пиу? — поинтересува се една от приятелките на Аадхия. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря — отвърна глухо тя и сведе глава над храната си.

Когато Орион и Ибрахим дойдоха от лабораторията, почти нямаше място. Няколко души се поразместиха без коментари, за да му позволят да седне до мен. До голяма степен се бях примирила със ситуацията. След изпълнението ми от сутринта хората щяха да мислят, че сме двойка, дори да излея супата си на главата му. Ако наистина започнеше да се вижда с някоя, всички щяха да ни броят за част от любовен триъгълник.

Тод също беше в столовата. Вече не беше напълно изолиран: група неудачници от първи курс бяха заели местата в края на неговата маса. Вероятно щеше да разполага с нови съюзници навреме за дипломирането, ако старите му просто не преглътнеха злодеянието и не го приберяха обратно, та възрастните да се разправят с него, щом излязат. Може би нямаше да го направят. Родителите му бяха могъщи и значими, след като му бе гарантирано място в групата на кандидатстващите да завършат с отличие. Щеше да им се оправдава как зловредната паст е минала покрай стаята му и те щяха да проявят разбиране, то се знае, че е трябвало да се предпази, а не беше извършил убийство в действителния смисъл на думата. И бездруго до седмица Мика щеше да умре. Имаше логика да бъде заменен за някого от анклав, за човек с реални шансове и бъдеще пред себе си. Само като мислех за това, ме обземаше достатъчно силен гняв, та да поискам да изтикам самия Тод в празнотата.

Нямах конкретен план за работния си период, но без дори да го казвам, до голяма степен бях приела как с Орион ще отидем в библиотеката. Докато транспортирахме подносите си обаче, той произнесе рязко:

— Върви напред, аз ще те намеря.

— Както искаш — отговорих кратко. Не беше нужно да си гений, та да разгадаеш какво е намислил, но не го уведомих, че няма да открие зловредна паст да се спотайва из училището или че е идиот, задето изобщо се пробва да я открие. Просто закрачих сама към библиотеката.

Възнамерявах да отида при моето бюро, но като минах през читалнята, тя беше полупразна. Повечето от масите и меките кресла бяха зле обгорели и във въздуха още се носеше воня на дим, примесена с нещо, което миришеше малко като брюкселското зеле, сервирано в столовата. То е единствената храна, дето никога не бива отровена. Но дори предвид общата ситуация мястото пак беше необичайно пусто. Дори някои от първокурсниците се бяха сдобили с истински места, вместо да седят на пода. След момент осъзнах, че масово се приемаше — и както се оказа, много правилно — че ако си гладна зловредна паст, библиотеката би била идеален терен за ловуване. Сигурно

всички, които не бяха достатъчно отчаяни, биха отбягвали и хранилището за материали точно както препоръча Тод.

Нямаше как да пропусна подобна възможност.

— Мръдни — наредих на един по-амбициозен първокурсник, който се беше осмелил да се намести на едно от така желаните кресла в комбинация с бюра в ъгъла, обикновено заемани от представители на дубайския анклав. В момента обаче никой от тях не беше наоколо.

Хлапето се даде без битка; беше му ясно, че се е разпрострял прекалено.

— Може ли да седя до теб? — попита. Това беше нещо ново. Сигурно се надяваше Орион да се появи.

— Щом искаш — отговорих и той се премести на пода до креслото.

Тапицерията на облегалката беше разпорена от единия до другия ъгъл, но точно заради това поисках това кресло. Изрових останките от полуизгоряло одеяло изпод един диван и се залових за работа с малката си кука за плетене. Отне по-голяма част от работния период и няколко слоя от емайла на кътниците ми, но успях да разплета края на одеялото. Сгънах го няколко пъти, привързах го към облегалката с излишни парчета конец и пожертвах събраната мана, за да използвам заклинание за поправка върху креслото. Не пропуснах да надраскам „Ел“ върху ремонтираната част. Неписаното правило гласи, че ако поправиш повредена училищна мебел, имаш права върху нея до края на срока. Ако срещу теб се изправи някой по-влиятелен, правилата отиват на кино, но подозирах, че дори представителите на анклав не биха подхванали разправия с приятелката на Орион Лейк, пък била тя и мразеща анклавите откачалка, и нищо че той спасяваше неудачници за тяхна сметка.

След това извадих сутрите на Златния камък, дарих книгата с няколко ласкави думи и прекарах остатъка от времето да търся речник на класически арабски, за да мога да се захвана с превода на първите няколко страници. Те се оказаха обичаен предговор, който цитираше имената на важни покровители и им отправяше благодарности — в този случай старши магове от анклава, — а освен това описваше колко трудно е било да се създаде прецизно копие. Не бих определила заниманието си като свръх продуктивно, но поне се поупражнявах на арабски, а това не беше никак зле, тъй като бях убедена, че поне четвърт от финалното ми задание по езици ще е на арабски.

Орион така и не се появи. Този следобед дори пропусна лабораторните упражнения. Не го видях отново, докато не отидох в столовата за вечеря. Седеше сам на една маса и лапаше като

вълк от претрупания си поднос: явно се беше наредил пръв на опашката, което беше отличен начин да си осигуриш много храна и също така самият ти да бъдеш изяден. За повечето хора де.

Не го питах къде е бил, но не се налагаше. Ибрахим дори не беше в нашата лаборатория и пак беше научил, че Орион е пропуснал часовете; поинтересува се защо още преди да е седнал.

— Не я намерих — произнесе глухо Орион, след като всички приключиха да издават подобаващи възклицания на шок, когато той призна, че е ходил на лов за зловредна паст. Такъв ход беше отявлено откачен дори за нашия герой. Той просто повдигна рамене.

— Проверих хранилището за канцеларски материали, работилницата, цялата библиотека…

Аз се хранех и упорито пренебрегвах чутото, но Лиу, която седеше вдървено до мен и ядеше почти толкова механично, вдигна бавно глава и когато той свърши да говори, вече повече звучаща като себе си произнесе:

— Няма да я намериш. — Орион я изгледа. — Една зловредна паст не би се укривала. Ако се намираше в училището, щеше да нагъва. Досега вече на всички щеше да ни е известно къде е. Което значи, че в училището няма зловредна паст. Тод си го е измислил или е халюцинирал.

То се знае, идеята допадна на всички.

— Той каза, че не бил спал — изтъкна една от приятелките на Нкойо и до края на вечерята за всеобщо облекчение всички в столовата бяха отрекли категорично съществуването на зловредната паст и бяха приписали на Тод временно умопомрачение.

Дори за мое лично облекчение: поне сега щяха да спрат да говорят за това. И след като тази тема бе захвърлена, най-сетна моята находка прерасна в истинска сензация. Докато приключим с вечерята, четиринайсет ученици — осем от тях дипломанти и владеещи санскрит — бяха дошли да погледнат сутрите. Толкова се въодушевиха, че други дипломанти *без* знания по санскрит също проявиха интерес: предимно хора от магьоснически групировки приблизително като семейството на Лиу, но по-големи, които започваха да трупат ресурси за строителството на анклав. Да се сдобиеш със заклинание за контрол на фазата на относително ниска цена би могло да се яви сериозна икономия.

След вечеря отидох в библиотеката, доволна въпреки камарата работа на арабски, която имах да свърша. Ибрахим предложи помощта си за превода в замяна на помощ по английски, каквато беше наистина наложително да получи. Явно целта му бе да се реваншира, задето преди се беше държал като

мръсник. Приех, макар и малко неохотно; все пак бях седнала на неговата маса.

Той и приятелката му Надя, момичето, което ми зае речника си по-рано, дойдоха с мен в библиотеката. Читалнята пак се пълнеше и онези от дубайския анклав никак не останаха доволни, като приближих и казах: „Креслото е мое, благодаря“, на седналия на него. Очевидно това не ме направи първа любимка, най-меко казано. Но бях права, не спориха с мен, нито пък с Ибрахим и Надя, които се разположиха отстрани на пода. Просто се поразместиха съответстващо на йерархията, та онзи, изгубил мястото си, да заеме друго, и ни игнорираха напълно. Не възразявах: все така разговаряха много помежду си. На арабски. Още не успявах да отличавам отделни думи, но дори само да привикваш към ритъма на езика, пак е от помощ. Освен това бе доста по-приятно до ушите ми да достига бъбренето на голяма група хора, отколкото да се налага да слушам звуците, с които училището решеше да ми надува главата.

Поработих върху заданието си на арабски и си направих записки, свързани с граматиката, а после се заех да превеждам бележките под линия на заклинанието за контрол на фазата. Надявах се да попадна на нещо полезно, в идеалния случай насоки за техниката на изпълнението: колкото по-стара е една магия, толкова по-вероятно е подсъзнателното ти допускане за позата и интонацията да е погрешно, а колкото по-могъщо е заклинанието, толкова по-възможно е в резултат да се стигне до ужасни неща. Но вместо това се съдържаха все глупости как заклинанието за контрол на фазата е включено единствено заради цялостност на материала, тъй като тази конкретна магия вече била заменена от нова магия на арабски. Да бе. Доколкото ми беше известно, никой не е осъществявал заклинание за контрол на фазата, което да действа и наполовина така добре като заклинанието на Пурочана; именно заради това продължава да е в относително активна циркулация, макар да е на супер античен санскрит. Таях погрешното подозрение, че този нов арабски вариант е написан от старши багдадски маг, когото преводачът е прехвалил.

Преведох ласкателствата дума по дума с надеждата сред останалото да открия скрито нещо полезно, но не. Поне всички тези усилия помогнаха на книгата да се установи: не спирах да галя корицата и промърморвах всяка дума на глас, а накрая на този процес тя явно започна да се чувства удобно в ръцете ми, все едно беше *моя,* а не нещо, на което просто съм се натъкнала.

Приблизително по това време се появи Орион, който беше работил в лабораторията. Онези от дубайския анклав направиха

малко колебливи физиономии и си размениха погледи, които не успях да изтълкувам напълно. Дори ако в по-общата схема на нещата Орион отнема част от предимствата ти като член на анклав, в по-дребната схема на нещата ти като индивид все така го искаш в своя ъгъл, просто за всеки случай, ако например насред библиотеката пак вземе да се пръсне торба със зловредни. След миг една от дипломантките отметна рязко брадичка към второкурсник, който стана и произнесе нехайно:

— Лягам си. Орион, вземи моето място. Лека нощ на всички.

Останалите също мигом минаха на английски и подхванаха обичайната поредица от благодарности, задето вчера Орион им е спасил живота в библиотеката, докато аз най-сетне не се намесих и не казах:

— Достатъчно с това, той няма нужда от четкане по косъма. Лейк, днес свърши ли някаква работа, или се опитваш да се окажеш първият отпаднал от Магьосническата академия?

Той завъртя очи, тръшна се на креслото — дори не го отбеляза като нещо специално, явно му се случваше редовно — и отговори:

— Благодаря за загрижеността, справих се чудесно. Този път никой не се опита да изгори лицето ми в лабораторията.

Всички, до чиито уши беше стигнало това — включително Ибрахим и Надя, — ме изгледаха някак раздразнено и едновременно изумено. Две дубайки си казаха нещо на арабски, което на практика не се нуждаеше от превод. Да, очевидно Орион беше някакъв вид мазохистичен чудак, щом се срещаше с мен. Наложи ми се да се въздържа сериозно, та да не изръмжа към всички им как не сме заедно, много благодаря, и той всъщност е извадил късмет.

Задържах се още час, предимно напук. Бях натъпкала в главата си толкова арабски, колкото беше възможно да възприема този ден, и повечето от работата ми изискваше приспособления, които се намираха в стаята ми, а да не споменавам, че беше нужно да изработя малко мана. Аз обаче се помайвах, любувах се на красивата си книга и отправях дребни нападки към Орион. Бих искала да твърдя, че не успявах да се накарам да си тръгна, но като опира до вършенето на задължения, имах доста силна воля. Волята ми е недостатъчна само като се отдам на дребнава неприязън: исках да се задържа, докато достатъчно ученици от дубайския анклав си отидат по леглата, та да се освободи друго кресло, а не аз да им правя отстъпки.

По-засрамена съм да призная обаче, че дори не ми мина през ума в колко удобна ситуация изглеждах отстрани, например от ъгъла на Ню Йорк в другия край на читалнята. От тяхна гледна

точка явно най-накрая бях приела една от размахваните под носа ми покани за анклав, а Орион беше дотичал подире ми и двамата седяхме сгушени на сигурно място в ъгъла на Дубай заедно с неудачниците, привлечени от мен.

Като стана дума, Дубай не би бил толкова лош избор. Анклавът е относително нов и до голяма степен интернационален. Има първокласна репутация за заклинания на английски и хинди и плюс това приемат много майстори и алхимици. Също така Ибрахим беше изключително логично свързващо звено: по-големият му полубрат вече се намираше в Обединените арабски емирства и работеше за анклава, а самият Ибрахим сигурно също щеше да бъде поканен, ако им помогнеше да придърпат Орион. Беше напълно очевидно заключение, което да си извадят представителите на нюйоркския анклав, и ако се бях замислила над това, реакцията им би била също толкова очевидна. Но тъй като не се бях замислила, просто седях на мястото си, все едно съм в пъб с няколко другарчета. Не обърнах и най-бегло внимание на Магнъс, когато мина покрай нас, та да отиде на реда за алхимия, макар да не му се налагаше, при положение че около него се въртяха шест услужливци, готови да му набавят всяка желана книга.

Съмнявах се, че инициативата беше лично негова. Със сигурност бяха разглеждали варианти: *как да се справим с проблем като Галадриел?* И се обзалагам, че онова с Тод също бе оказало влияние. Едно е нюйоркчаните да му обърнат гръб, но съвсем друго отхвърлена като мен да го напада така пред всички. И отгоре на всичко да отведа Орион в дубайския анклав в деня, след като е делил енергия с мен, и — както Клои очевидно си въобразяваше — ми е набавил супер могъща книга със заклинания.

Налага се да призная на Магнъс, че пълзящият беше наистина добър. И като нищо щеше да ме спипа; дори не мога да се преструвам за обратното. Беше от хартия, малка намачкана топка, покрита с нещо, на пръв поглед приличащо на математически уравнения вместо оживели заклинания. Поначало библиотеката беше пълна с намачкана хартия, а какво остава след такава грандиозна атака, при която бяха унищожени дузини книги и тетрадките на учениците бяха разпилени във всички посоки, а много от останките си шаваха сами така или иначе. Всъщност го забелязах мимоходом да се движи към мен и дори не се замислих за него. Дори не бях използвала обичайната си основна защита, защото седях в читалнята на място с добра видимост и много хора около мен си отваряха очите, а аз имах нужда да пестя всяка възможна капка мана. Ако седях на обикновен стол или работех

усилено, с крака, стъпили здраво на земята, пълзящият би се докопал до голата кожа на глезените ми и секунда по-късно би вкарал като с тирбушон безброй магически фибри в плътта ми. И нямаше да има какво да сторя, та да му попреча да изсмуче живота от мен.

Но тъй като демонстративно се бях сгушила на новото ми удобно кресло със стъпала, прибрани под мен, му се наложи да се изкатери по креслото и да достигне подлакътника. Оказа се, че Орион е гледал към мен в нужния момент, та да ме дръпне здраво и да ме просне на пода пред всичките дубайци. После унищожи пълзящия, но за съжаление, заедно с това си отидоха и три четвърти от прелестното ми поправено кресло.

Почти мигновено си обясних какво се е случило, особено предвид обстоятелството, че Магнъс тъкмо сядаше на мястото си в техния ъгъл. Всички гледаха към нас с Орион по начина, по който го правиш, когато най-неочаквано нещо избухне в пламъци, но той и още неколцина около него малко *се позабавиха с* поглеждането. И придобиха доста мрачни изражения, заради факта че безспорно бях оцеляла. Не че разполагах с някакви доказателства, разбира се, а и Орион ме наблюдаваше самодоволно и с преднамерено дразнещо оживление.

— Станаха осем, нали? — попита и си изпроси да чуе как това не се брои, защото собствените му противни приятели се опитваха да ме убият.

— Много благодаря — процедих през стиснати зъби. — И като стана дума, всъщност отивам да си лягам. Поставих сутрите до гърдите си. — За щастие, бях държала книгата в скута си, — хванах раницата за единствената оцеляла презрамка и напуснах читалнята.

При всички случаи това не беше начин да се отблагодаря или да се покажа груба. Просто трябваше да се махна от библиотеката. Бях бясна на себе си, че се показах толкова глупава и се наложи да бъда спасявана. Също така бях ядосана на дубайците и на всички останали, задето смятаха Орион за извратен глупак, след като харесваше смущаваща особа като мен. Повече от всичко обаче се гневях на Магнъс, Тод и останалите от нюйоркския анклав, задето ми предоставиха основание, оправдание на златна тепсия, че да им причиня зло. Преднамерено се опитаха да ме убият. Според правилата на Магьосническата академия това ми предоставяше *право* да им сторя нещо. Ако не го направех, те щяха да приемат, че се боя от тях. Щяха да си мислят, че съм съгласна с тях, че им давам правото да гледат на мен като на боклук, който да подритнат от пътя си. Че струвам по-малко от тях.

Като стигнах до стълбите, лицето ми вече беше мокро от сълзи. Извадих късмет, че други ученици също се бяха отправили към стаите си, та успявах да държа пред замъгления си поглед поне един човек, вървящ в моята посока, докато най-сетне стигнах и хлопнах вратата след себе си. Започнах да кръстосвам из стаята, като още притисках сутрите към гърдите си. Беше широка само пет крачки, а после се обръщах в другата посока и поемах обратно, отново и отново. Не можех да медитирам и не бях в състояние дори да се пробвам да свърша нещо. Ако в този момент имах в ръцете си хартия и химикалка, знаех какво би се случило: щеше да се появи заклинание от порядъка на зов за супервулкан.

Резултатът от това точно мама да ми е майка е, че знам как да сложа спирачка на яростта си. Обучена съм на всевъзможни способи за контрол на гнева и те действат. Онова, на което така и не успя да ме научи, е как да *искам* да го контролирам. Така че се пеня и кипя вътрешно с ясното съзнание, че вината си е моя, защото ми е известно как да сложа край.

И този път е по-лошо, защото не мога да им намеря извинение. През всички тези години, когато някой се възползваше от мен, изтикваше ме от пътя си, оставяше ме изложена на опасност за своя лична облага, поне можех да сторя това. Да убедя себе си как е действал, както би действал всеки друг. Всички искахме да живеем и полагахме максимални усилия да се измъкнем навън, стремяхме се към безопасност, без значение колко жестоки и ужасни се налагаше да се покажем. Аз вършех същото. Изритах първокурсник от креслото и изразходих мана да го поправя, та да се натрапя на хора, които не ме искаха. И защото седях там и се показвах груба и жестока, стреснах онези от нюйоркския анклав. Те се нуждаеха от Орион, от малката джаджа на китката му, която го привиква на помощ, ако загазят, от енергията, която влага в поделяните им енергийни контейнери. Какво право имах аз да си го присвоявам? Вече осем пъти ме беше спасявал. Защо аз заслужавах повече от другите да живея?

Но сега разполагах с отговор: не прибегнах до малия дори с нож в корема и хукнах след зловредна паст, за да спася половината първокурсници, а не се завтекох в друга посока. Междувременно Магнъс се опита да ме убие, защото Орион ме харесва, а Тод беше унищожил Мика, защото е бил уплашен. И тъй като разполагах с този отговор, не можех да си попреча да мисля, че всъщност заслужавах повече от тях да живея. Ясно ми е, че никой не запазва или губи живота си, защото го *заслужава*, заслугите не се броят за нищо. Ала сега знаех дълбоко в сърцето

си, че съм по-добър човек от Магнъс и Тод. Ура за мен, но това не беше от помощ, когато всъщност се нуждаех от добра причина да не ги залича от лицето на земята.

Продължих да кръстосвам сигурно половин час. Раната на корема ме болеше и пилеех време и сили, които можеха да бъдат вложени в нещо полезно, като училищни задания за завършване или мана за натрупване. Вместо това се бях отдала на обстоятелствени фантазии как Магнъс ми иска прошка пред всички останали, хленчи и умолява да не го одера жив, особено пък след като вече съм съдрала малък участък, колкото като за начало. Орион стои отстрани с гневно и разочаровано изражение, скръстил е ръце и не предприема нищо да му помогне, отхвърля всичките си приятели и дома си заради мен. На всеки няколко минути отклонявах мислите си в напълно противоположна посока, възмущавах се от себе си и произнасях на глас:

— Добре, ще крача в едната и в другата посока още три пъти и после ще медитирам.

Мъчех се да извикам посветеност у себе си, но след втория път подхващах фантазиите си отначало и превъртах всичко наново в главата си. Дори произнасях под нос някои от репликите.

Не съм малоумна, знаех, че е опасно: намирах се на ръба да осъществя заклинание. Все пак магията се изразява именно в това. Стартираш с изяснено намерение, уточняваш посоката си; натрупваш енергия; после запращаш тази енергия по курса ѝ с възможно най-точни наставления, независимо дали под формата на думи, слуз или метал. Колкото по-качествени са наставленията, толкова по-отъпкан е пътят и за енергията е по-лесно да достигне където я искаш. Именно заради това повечето магьосници не могат да създадат свои заклинания и рецепти. Аз обаче бях в състояние да прогоря диря до Мордор и още разполагах с девет пълни кристала, но какво ставаше, ако се свършеха? Имаше за придобиване много енергия. Ако Магнъс трябваше да умре, защо да не се възползвам добре от живота му?

Именно тази мисъл ми даваше да разбера, че се налага да спра, осъзнавах, че трябва да прекратя всичко това, или в противен случай ще се превърна в някой по-лош от Магнъс, Тод и Джак, взети накуп. Но го осъзнавах точно както знаеш, че шестата поредна бисквитка не е добра за теб и ще съжаляваш, а на всичко отгоре тези бисквити дори не са особено хубави, но все пак продължаваш да ги нагъваш.

Именно заради това отворих, когато Аадхия почука. Проверих, че със сигурност е тя, и останах назад, нямаше да се дам два пъти по един и същ начин. Пуснах я, макар да не исках

компания. Поне присъствието й щеше да ме затрудни да тъпча в устата си бисквитките на моите отмъстителни фантазии.

— Да? — произнесох кратко, но не отявлено грубо, което в момента бе моята представа за самоконтрол.

Аадхия влезе и ме остави да затворя, но не отговори веднага, което е странно за нея; обикновено не си поплюваше. Озърна се из стаята ми: това беше първият път, когато влизаше. В действителност това беше първият път — като се изключат Орион и Джак, — когато някой се отбиваше тук. Няколко души бяха идвали да разменят неща с мен, но при тези случаи не достигнаха достатъчно навътре, та вратата да бъде затворена зад тях. Стаята ми е доста спартанска. През първата ми година преработих скрина в рафтове, окачени на стената, което е далеч по-сигурно от мебел със затворени тъмни пространства; получих отлична оценка по майсторски занимания за това. По същата причина се отървах и от чекмеджетата на бюрото си, изтъргувах ги за метал и така подсилих краката и плота на бюрото, което е причината да оцелее при визитата на въплъщението на пламък. На него имам паянтова и ръждива поставка за листове хартия, която също си направих сама от лесен за обработка метал. В стаята ми не се съдържа друго освен леглото ми и сандъчето в основата му, където пазя всичко достатъчно ценно, та най-вероятно да изчезне, оставя ли го просто така. Повечето хора имат поне няколко декоративни елемента, снимка или картичка на показ, за Нова година си разменят рисунки или керамични съдове. Аз никога не съм получавала нещо такова, а не си губя времето да ги изработвам сама.

На мен не ми стои голо, но съм израснала в едностайна шатра с няколко кашона под леглото и работната маса на мама под едничкия ни кръгъл прозорец. Само дето там разполагах с целия зелен свят, щом излезех през вратата, а тук това очевидно бе местообитанието на нещастен самотник, някой като Мика, който не може да си позволи да рискува дори с прост скрин. Гневя се ужасно, като гледам стаята си през очите на друг. Магнъс сигурно си имаше юрган и допълнителна възглавница, изработени в някакъв момент през последните трийсет години от друг нюйоркски ученик, предал ги надолу в деня на дипломирането си. Стените му вероятно бяха покрити с подарени му весели картички и рисунки или пък като нищо с истински тапети, стига да го беше искал достатъчно. Мебелировката му несъмнено беше от полирано дърво с подсилени ключалки на чекмеджетата и шкафовете. Бас хващах, че притежаваше хладилна кутия за пресни продукти и със сигурност имаше настолна лампа, а химикалките му никога не изчезваха.

Бих могла да отида и да установя. Досега вече Магнъс трябва да си беше в стаята: вечерният час наближаваше. Можех да нахлуя там и да му заявя, че ми е известно какво се опита да ми причини, а после да го изтикам в празнотата — не както Тод беше сторил с Мика, не изцяло, а само колкото да му дам да разбере, че е във възможностите ми, че всеки път, когато си пожелая, бих могла да го бутна и да си присвоя луксозната му стая, при положение че приятелчетата му от анклава намираха това за приемливо поведение спрямо друго човешко същество.

Пак бях стиснала дланите си в юмруци и почти бях забравила за присъствието на Аадхия, но после тя внезапно каза:

— Ти… Ел, *ти* ли погуби зловредната паст?

Все едно отгоре ми се изля кофа с тъкмо започнал да се разтопява лед. Зрението ми се размъгли леко, позамъгли се и за момент сякаш се озовах обратно в пастта, бях обгръщана от ужасяващия й пулсиращ глад. Хвърлих се към центъра на стаята си и повърнах в сифона на пода, избълвах навън влажни късове от недосмляната си вечеря и стомашни сокове. Усещането за тях в устата ми предизвика нови позиви на гадене, а помежду им хлипах. Не спрях, докато стомахът ми не се опразни и още малко след това. Бях смътно наясно, че Аадхия държеше косата ми назад от лицето: плитката ми се беше разплела. Като свърших, тя ми подаде чаша вода, а аз си изплакнах устата и после плюх ли, плюх. В някакъв момент тя заяви:

— Това беше последната вода в каната.

Аз се насилих да преглътна малко, та да отмия жлъчката.

Отстъпих няколко крачки назад от сифона, плъзнах се надолу по стената и прегърнах коленете си, като се постарах да не подушвам собствения си дъх.

— Извинявай — промълви Аадхия, а аз вдигнах глава и се взрях в нея. Тя седеше с кръстосани крака на пода не много далече от мен и държеше каната в ръце. Вече беше по пижама или онова, което минаваше за такова тук — дрипави омалели шорти и небрежно закърпена фланела с дълги ръкави, все едно се беше приготвила за сън и тъкмо се беше канила да си легне, но вместо това беше дошла да ми зададе този въпрос. — Направила си го, нали? — настоя.

Не бях в състояние да тръгна да обмислям кой е верният отговор или какво би означавало да й призная истината. Просто кимнах. Поседяхме така известно време, без да казваме нищо. Стори ми се дълго, но звънецът за вечерния час още не беше бил, така че нямаше как да е било толкова много. Все още не бях в състояние да разсъждавам ясно. Просто съществувах.

Най-накрая Аадхия заговори:

— Започнах огледалото за следващото тримесечие. Попитах Орион кое прави изливането толкова гладко, а той отвърна, че нищо специално. Той и бездруго не е велик алхимик. Просто се справя. После си спомних, че ти си послужи с някакво заклинание след чародейството. Опитах се да го издиря, само че открих раздел в наръчника ми за метали, където се твърдеше, че е глупаво да прилагаш заклинания за гладкост на метала, защото така се опитваш да наложиш волята си на материала по неестествен начин, и това не е по силите на никого, освен ако не е супер могъщ, та най-добре дори да не се пробваш. Така или иначе, в цялата работа имаше нещо нелогично. Академичната ти пътека са заклинанията, а си получила задание за вълшебно огледало. Това не се случва.

Изсумтях или по-скоро заподсмърчах: течеше ми носът. На *мен* се случва.

Аадхия продължаваше да говори бързо, звучеше почти гневна.

— Каза, че си минала през заклинанието за контрол на фазата за два часа след вечеря. В същото време дипломантите, които възнамеряват да наддават за него, обсъждат дали ще успеят да го усвоят навреме за дипломирането. Освен това цялата тази работа с книгата е нещо наистина грандиозно. На никого не му излиза такъв късмет. Трябва да сториш нещо ужасно, за да се сдобиеш с подобно нещо, или пък наистина изумително. В неделя ти беше така смазана и изобщо няма начин Тод да е халюцинирал. Зловредна паст е единственото, което би го стреснало така. От всичко друго би *оцелял*. Откъде си набави маната? — попита накрая.

Не ми се говореше. Гърлото ме болеше ужасно. Посегнах към малката си кутия, отворих я и й показах кристалите си — двата пропукани, мътните опразнени, първокачествените, чакащи пълнене, и последните ми девет пълни до тях.

— Лицеви опори — съобщих лаконично, затворих кутията и я сложих настрана.

— Лицеви опори — повтори Аадхия. — Разбира се, защо не, лицеви опори. — Изсмя се и погледна встрани. — Защо криеш? На всеки анклав по света ще му потекат лигите да те има.

Намекът за обвинение в думите ме ядоса и заедно с това ми докара желание да се разплача. Станах и взех от рафта полупълния си буркан с мед. Всеки уикенд го нося със себе си в столовата с надеждата да го напълня, но медът е труден за набавяне, така че го използвам пестеливо. Прошепнах над малка лъжичка магията на мама за успокояване на пресипнало гърло и преглътнах заедно с последните капки хладка вода от чашата.

После се обърнах към Аадхия и протегнах на шега ръката си към нея.

— Здравей, аз съм Ел. Способна съм буквално да поместваm планини — обявих. — Вярваш ли ми?

Аадхия се изправи.

— В такъв случай направи демонстрация! Трябваше да го сториш още първата година, просто да позволиш на някой анклав да те забележи. Биха воювали кой да те включи в отбора си.

— Не искам да бъда в техните отбори! — креснах дрезгаво. — Изобщо не го искам!

Глава 9
Неизвестно

Обожавам екзистенциалните кризи преди лягане, толкова са умиротворяващи. Лежах будна поне час след последния звънец и се взирах настоятелно в синьото пламъче на газената лампа до вратата. На всеки пет минути си нареждах да отпусна длани и да заспя, но не се получаваше нищо. Станах да пийна малко вода — предполагам на Аадхия й дожаля, че съм толкова побъркана, та ме придружи до тоалетната да си напълня каната, — и пробвах с домашното по математика, но пак не можех да заспя.

Опявам пред мама на тема включването ни в анклав, откакто пораснах достатъчно, та да си изясня как ако магове от анклав, далечен, колкото японския например, идват в шатрата ти за съвет, това вероятно значи, че са склонни да те приемат. След нападението от дращещия дори отиде да посети един. Не би погледнала лондонския, но пробва едно древно място в Бретан, което специализираше в лечение. Същия следобед ме взе от училище и промълви:

— Съжалявам, мила, просто не мога. — Като настоях да науча защо, само поклати глава. Заявих й директно, че след като се дипломирам, аз ще отида в анклав, стига да бъда приета, а тя само ме погледна и отвърна: — Ще постъпиш, както е редно за теб, скъпа.

Веднъж, като бях на дванайсет — още ми се гади, като си го спомня, — дори й се разкрещях през сълзи, че ако ме обича, ще ни включи в анклав, но тя просто иска нещо да ме докопа, та никой да не вини нея и да не бъде накърнена съвършената й репутация. Онзи следобед три зловредни се бяха пробвали с мен.

Тя запази изражението си спокойно, но после се скри сред дърветата, където да не я виждам, или поне не бих я видяла, ако не бях хукнала с крясъци след нея, и плака до изнемога. Като я заварих да ридае, се върнах в шатрата, хвърлих се на леглото и ревнах, твърдо решена да позволя на следващото зловредно да ме изяде, защото бях толкова ужасна дъщеря. Но не го изпълних. Исках да живея.

Още искам да живея. Искам и мама да живее. А ако се пробвам сама, няма да оживея. Така че е най-добре да се изтъкна и да дам на анклавите да разберат ясно, че съм на разположение да бъда спечелена: огромен приз за предложилия най-много ядрено оръжие, което всеки анклав може да използва, за да унищожава зловредни — да унищожи друг анклав — и да бъде

по-могъщ. Да се намира в безопасност.

Това беше всичко, което искаше Тод. Също и Магнъс. Стремяха се към безопасност. Не е чак толкова голямо желание, само създава усещане за такова. Но поначало не разполагаме с безопасност и с цел да си я осигурят и да я запазят, те бутат други ученици в празнотата, за такова нещо по същия начин един анклав би изтикал друг. И не се спират само до безопасността. Искат комфорт и лукс, а после искат излишък, но задължително и безопасност, нищо че сами се правят все по-изкусителна мишена. А единственият начин да са в безопасност, е да разполагат с достатъчно сила да държат настрани онези, които искат притежаваното от тях.

В началото, когато анклавите построили Магьоническата академия, заклинанието за въвеждане не привличало деца извън анклавите. Накарали го да звучи като огромен жест на щедрост, когато внесли промяната, та да приемат и нас, но то се знае, че нещата не стояли така. Ние сме пушечно месо, човешки щитове и полезна свежа кръв. Играем ролята на ласкатели, разсилни и прислужници; благодарение на цялата работа, вършена тук от неудачници, мъчещи се да влязат в съюз и после в анклав, онези от анклавите се радват на повече сън, повече храна и повече помощ, далеч повече, отколкото ако нас ни нямаше. Ние пък получаваме илюзията за някакъв шанс. В действителност ни дават единствено шанс да им бъдем полезни.

Но пък защо да е иначе? Няма абсолютно никаква причина да ги е грижа за нас. Не сме им деца. Ние сме другите газели и всички заедно бягаме от същия прайд лъвове. Ако се случи ние да сме по-бързи от техните деца, по-силни, техните деца ще бъдат изядени. Ако не докато сме тук, то тогава когато излезем и решим, че искаме част от лукса, който са си осигурили в своите анклави. Ако сме прекалено силни, като нищо бихме се явили заплаха дори за живота им. Така че не бива да ги е грижа за нас. Не и докато не се подпишем на реда с точките. Напълно разумно е да е така. Не можеш да виниш хората, задето искат собствените им деца да живеят. Разбирам го сто процента.

И исках да искам да бъда част от тях. Някой ден искам да имам дъщеря, дъщеря, която ще живее, такава, на която никога няма да се налага да крещи сама в нощта, когато я погнат чудовищата. Аз също не искам да съм сама нощем. Искам да бъда в безопасност и наистина не бих възразила на малко комфорт, пък дори от време на време да вкусвам по мъничко лукс. Това е всичко, за което съм жадувала през целия си живот. Имах желание да се престоря, че всичко това е честно и нормално, точно както Орион изтъкна, че всички сме с равни шансове.

Но не съм в състояние да се престоря, че е така, защото не съм израснала в тази лъжа, така че всъщност не искам да бъда част от тях. Не желая безопасност, комфорт и лукс за сметка на смъртта на някого тук вътре. Нещата обаче не стоят точно така, не е просто уравнение, в което присъствието ми в анклав би означавало тук вътре да умират хора. Ще си умират, независимо дали съм в анклав, или не. Но само защото става дума за диференциално уравнение от четиресет и шести ред или нещо от този род, това не значи, че не съм в състояние да реша коя страна от него е виновната.

И вероятно съм го знаела през цялото време, може би още преди да вляза тук, защото в противен случай Аадхия би имала право, просто щях да издухам вратите през първата си година и да се покажа на всички още тогава. Вместо това отлагах три години и чертаех заплетени планове как да организирам драматичното си разкриване, а междувременно при първата паднала ми възможност просто започнах да се държа грубиянски с всеки представител на анклав, пресякъл пътя ми. Със сигурност положих максимални усилия да пропъдя Орион. Ако не беше морално извисен чудак, на когото това да се харесва, досега отдавна щях да съм успяла. И когато Аадхия промълви „Няма да казвам“ все едно ми даде обещание, аз отговорих „Благодаря“, вместо да се развикам „Не, не, кажи на всички!“

Но в случай че няма да се присъединявам към анклав, в крайна сметка наистина не искам никой да научава. Ако хората тук разберат, че съм унищожила зловредна паст, някои от тях ще потърсят същата статия, която прочетох аз, и ще схванат какво представлявам, на какво съм способна. Тогава със сигурност ще мога да спра да се гневя на Магнъс, защото половината членове на анклави ще се пробват да ме извадят от строя. Особено пък ако до ушите им достигне приказка за пророчеството на прабаба ми. А аз все така искам да живея.

Осенявана от всички тези ободряващи и релаксиращи мисли, прекарах приятна нощ, през която спах може би три часа, накъсани от кошмари, че съм обратно в пастта. През останалото време бях съвсем будна и разяждана от тревоги, не спирах да разглеждам шансовете си да се измъкна жива с девет налични кристала, съвсем сама срещу пълна зала зловредни. На всичко отгоре ме мъчеше и глад, нали повърнах вечерята си. На следващата сутрин гърлото още ме болеше, а очите ми бяха подути.

Аадхия чукаше на вратата ми сутрин по път към тоалетната. Днес отчасти очаквах да не се появи, но тя все пак се отби, а после Лиу подаде глава и се провикна:

— Ще ме изчакате ли една секунда?

Спряхме пред нейната врата, та да си вземе четката за зъби, кърпата и гребена, така че дори не се налагаше да се притеснявам, че ще обсъждаме неща, които не исках да обсъждам. Вместо това с Лиу говорихме за есетата ни по история. С Аадхия поехме първия пост в банята, докато Лиу мрачно се бореше с мистериозно появилите се плетеници в дългата й до кръста коса. Налагаше й се да плати накуп за трите години прекрасна коса. Като опира до външния ти вид, малията е нещо чудесно, до момента когато реши да е точно обратното.

— Ще се наложи да я отрежа цялата! — обяви тя на висок глас и проскърца със зъби. Беше разумно решение, при това не само за да спестиш от времето за грижа за косата ти: не ти трябва да предоставяш на зловредните удобна ръкохватка. Най-модерната прическа тук е полупорасла коса, след като е била офъкана възможно най-късо и най-бързо последния път, когато ти е паднала възможност. Единствената причина моята да порасва под раменете е, че почти никога не успявам да се добера до читава ножица. Да приближиш лоши ножици толкова близо до жизненоважни части от тялото като очите и гърлото е крайно съмнително решение.

Ако искате да узнаете безусловното правило да се прецени дали даден чифт се е обърнал на страната на лошите, същото важи и за всички нас. Има един дипломант от Судан на име Окот, той е от учениците по поддръжката. Използвал е голяма част от разрешения багаж при въвеждането, за да внесе електрическа самобръсначка на батерии плюс зарядно устройство с ръчна манивела. През годините му идваше много добре да я заема на хората, а в началото на тази година я обеща на група от петима първокурсници, които пък прекарват цялото си свободно време да му трупат мана за дипломирането. Сега той е в съюз с трима ученици от анклава на Йоханесбург.

Не са много хората, които могат да си позволят да се обръснат гола глава, но дългата коса е също толкова скъпа по свой си начин. Само дето плащаш на една вноска, когато с всички сили бягаш да се спасяваш, а тя се закачи в нещо в най-неподходящия момент. Дори повечето членове на анклави не си пускат косите дълги. Косата на Лиу се явяваше красноречиво оповестяване от страна на семейство й за нарастващата им мощ. Но без малия сигурно би било прекалено голяма отговорност да я поддържа.

Аадхия ми хвърли бърз поглед да се увери, че още съм нащрек, а после наруши тишината в банята.

— Ти сериозно ли?

— Почти! — възкликна Лиу и свали задъхано ръце, за да починат.

— Ще я откупя от теб — заяви Аадхия. — Следващият срок мога да ти изработя нещо по твой избор.

— Наистина ли? — учуди се Лиу.

— Да — потвърди Аадхия. — Достатъчно е дълга да я използвам за паякосиреновата лютня, която изработвам.

— Ще си помисля — заяви Лиу и продължи да разресва бъзлите в косата си с малко повече ентусиазъм. Аадхия се зае отново да следи. Нямаше да бъде удостоена с отговор веднага: компанията в банята и на масата за хранене е важно нещо, но не е равносилна на съюз. И ако Аадхия искаше косата на Лиу, сигурно щяха да се намерят и други желаещи. Учениците от анклави в майсторската академична пътека си изработваха първокласни оръжия за дипломирането и някои от тях бяха в състояние да предложат доста, може би дори позиция в съюз.

Когато ми дойде редът под душа, се замислих задълбочено над това. На този етап беше повече от ясно, че Аадхия е най-сериозният ми вариант за съюз. Тя беше единствената, на която бе известно какво притежавам, и поне ме приемаше за компания в банята. Но все пак далеч не бях кой знае каква сделка. На нейно място аз със сигурност не бих се избрала: ако през първата половина на следващия срок се справеше с паякосиреновата лютня, със сигурност щеше да получи дузина оферти за съюзи от анклавите. Никой тук нямаше да разполага с паякосиренов инструмент: прекалено големи са, та да бъдат внасяни отвън, може би с изключение на някоя мъничка флейта, а духовите инструменти не са особено удачен вариант за дипломирането. Дъхът ти е нужен, та да правиш заклинания, да тичаш и евентуално да крещиш. С подобен трофей у себе си тя като нищо би могла да получи някое от онези гарантирани места, които Тод и неговите сподвижници бяха размахвали под носа на хората, та да получат позицията си на група за дипломиране с отличие. Анклавите са благосклонни към кандидатурите на онези, които са били в съюз с техните деца, но далеч не приемат всички.

Бях все по-убедена, че моите оферти за съюз ще са нула на брой и както ставаше ясно, дори да дойдеха такива, аз нямаше да ги приема. Дори не можех да предложа на Аадхия стратегията да сглобим солиден малък отбор, та някои от по-непопулярните членове на анклави да ни изберат да ги изведем. Ако исках тя изобщо да помисли над варианта да се спре на мен, щеше да се наложи да отбележа много точки преди Нова година.

Когато бяхме готови и чакахме на мястото на срещата появата на още двама души, та да тръгнем за закуска, аз

подхвърлих нехайно:

— Пиу, мислех си нещо. Имаш ли нужда от заклинанието за контрол на фазата?

И двете ме изгледаха.

— На семейството ми наистина би му дошла добре, но… — заговори бавно Лиу. Тук вътре беше почти толкова сама, колкото и ние; разполагаше с кашон вещи, оставени й от по-голяма братовчедка, дипломирала се преди шест години, но това беше всичко. И въпросният кашон дойде при нея от ученичка, дипломирала се през първата ни година, която се беше съгласила да е посредник, ако използва съдържанието му до идването на Лиу.

— Можеш да предложиш косата си — изтъкнах. — Аадхия организира аукциона за мен и ще получи дял.

Това значеше да изгубя един от петте залога и отгоре на това да превърна Аадхия в още по-привлекателна цел, която учениците от анклавите да придърпат за себе си. Паякосиренова лютня със струни от косата на магьосница би било нещо наистина могъщо. Но не можех да пропусна шанса си: Аадхия щеше да ми е длъжница заради това и…

— Или би могла да я дадеш на мен — заяви Аадхия на Лиу. — А Ел ще ти даде заклинанието. Така ще имаме лютия за дипломирането. Ти би могла да напишеш няколко заклинания, а Ел може да пее.

Просто стоях на мястото си и се взирах безмълвно в нея. Лиу придоби доста изненадан вид и имаше защо. Това *беше* съюз; имах предложение за съюз. Тук не даваш неща на други хора. Кога то заемеш на някого химикалка, това е изгубено мастило, за което после трябва да ходиш в хранилището. Трябва да ти се отплатят някак за него. Така знаеш, че си двойка с някого. Не ти се налага да му се отплащаш. Но можете да скъсате. Не можеш да скъсаш с хора, с които сте в съюз, освен ако не сторят нещо изключително ужасно, като например постъпката на Тод, или не се разделите по взаимно съгласие. Захвърлиш ли съюзник, пък било то странна неудачница, която всички мразят, никой друг няма да ти предложи позиция. Не можеш да се довериш на някого да ти пази гърба по време на дипломирането, ако не му вярваш през учебната година.

Лиу ме погледна въпросително: отправях ли и аз предложение? Не успях да се накарам дори да кимна. Бях на ръба да се разплача или вероятно да повърна, но в този момент до дясното ми ухо прозвуча безбожен писък и заглуши останалата част от света. Покрай мен прелетяха овъглените и усукани останки на някакъв вид зловредно, което явно е било напът да

нападне, описаха прелестна дъга и се свлякоха в неопределена купчина на пода.

— Вече *умишлено* ли не си отваряш очите? — попита Орион зад гърба ми. Пернах го с ръката, която не беше притисната към пострадалото ми ухо.

Всичко това остави офертата да виси във въздуха по време на закуската, нямаше как да я обсъждаме пред другите. Би било все едно двама души да се награбят и да се мляскат на масата: има такива, които го правят, но аз не съм от тях. Не бях в състояние да спра да мисля за това обаче, особено пък като виждах, че и Лиу го обмисля: гледаше с различни очи учениците, които приближаваха да погледнат заклинанието за контрол на фазата. Не просто с лениво любопитство или за да се ориентира на пазара, а все едно отчиташе какво биха означавали залозите им за нея, какво би могло да дойде, което да ѝ е от полза. В действителност беше хитро от страна на Аадхия да отправи предложението сега, преди да започне наддаването: ако се включим заедно и хората го знаят, някои от залозите ще са съобразени с нуждите и на тях двете, а не само с моите.

Или по-точно беше хитро да го направи сега, ако наистина беше сериозна с предложението си, което аз още не успявах да се накарам да възприема. Но Аадхия не показваше признаци да е размислила; изгълта юнашка закуска, бъбреше с хората за аукциона — далеч по-съдържателно от мен — и описваше изработения шит плюс резервните такива, а това накара Лиу да наостри уши още повече.

Не бях в състояние да предположа какво ще реши Лиу, а очевидно офертата беше за тристранен алианс. Но по средата на закуската стигнах до заключението, че ако не се съгласи, щях да попитам Аадхия дали е склонна да си потърсим друг трети човек или пък да се разберем да направим съюз, без да сключваме сделката мигом, с временни условия. Нямаше да е силен ход от моя страна, но тя вече беше наясно, че не разполагам с много други варианти, така че какво пък толкова?

Почувствах се странно, задето ми беше хрумнала подобна мисъл, все едно мястото ѝ не беше в моята глава. За мен винаги е било от огромно значение да поддържам висока стена около личното си достойнство, дори то да не струва пукната пара, ако чудовищата под леглото ти са реални. Вместо приятели аз си имах достойнство. Отказах се от опитите да завързвам приятелства след около месец от първата ми година. Никой, канен от мен за компания, не казваше „да“, освен ако не беше напълно отчаян, и никой не ме канеше. Същото ми се случваше във всяко посещавано от мен училище; във всеки клуб, курс или

извънкласна дейност.

Преди въвеждането таях някаква крехка надежда, че нещата тук ще са различни; може би сред магьосници щеше да е друго. Глупаво от моя страна да имам подобни надежди, тъй като аз далече не бях единствената магьосница, учила в обикновени училища — ако не си в анклав, най-мъдрото решение е да пратиш детето си в най-голямото обикновено училище, което успееш да откриеш, защото злите сили отбягват простосмъртните. Простосмъртните не са точно неуязвими за зловредните — дращещ може да забие трийсетсантиметровите си нокти в корема ти без значение дали имаш мана, или не, — но те притежават една много могъща защита: не вярват в магия.

Ще кажете, че купища хора вярват в какви ли не щуротии, от богинята змия до силно съмнителните от теологична гледна точка ангели и астрология, но като човек, прекарал формиращите си години сред категорично най-лековерните хора на света, мога да заявя, че далеч не е същото. Вълшебниците не се уповават на магиите. Ние *вярваме* в магиите по начина, по който простосмъртните вярват в автомобилите. Не се случва да седят около огъня, вглъбени в дискусии дали автомобилът е нещо реално, или не, освен ако не са взели повече наркотици от обичайното, а не е съвпадение, че именно това е състоянието, в което повечето простосмъртни се натъкват на зловредни.

Да правиш магии пред някого, който не вярва в тях, е значително по-трудно. И по-лошото е, че скептицизмът им засенчва твоята увереност или маната ти и сигурно ще срещнеш трудности *следващия* път, когато се пробваш с тази магия, без значение дали невярващият присъства, или не. Подложи се на това още няколко пъти и изобщо ще престанеш да си способен на магии. Всъщност напълно е възможно там навън да има множество несъзнателни потенциални магьосници. Хора като Луиза, които са в състояние да задържат достатъчно мана, та да изпълнят заклинание, само дето са отгледани като простосмъртни, не се справят със заклинанието. Не знаят, че магията действа, а това значи, че не действа.

Ако си зловредно и следователно поначало съществуваш заради магия, на практика трябва да убедиш един простосмъртен, че противно на неговите очаквания съществуваш и функционираш в света, с цел да можеш да го изядеш. Като стана дума, в края на моя престой в прогимназията едно крайно амбициозно зловредно от вида стрескачи се пробва с мен във физкултурния салон. Учителят го зърна и беше напълно убеден, че е плъх фрасна го триумфиращо с бухалка за крикет. В действителност като спря да го налага, не можеше да бъде

отличен от смазан плъх, нищо че аз не бих успяла да убия стрескач с бухалка, дори да удрях по него цял ден. Като се има предвид, че простосмъртните нямат вкус и никаква хранителна стойност за зловредните, далеч не си струват риска, и те се държат настрани от тях. И това е причината много деца магьосници да бъдат пращани в обикновени училища.

По магьоническите стандарти мама наистина живее на края на света — прекалено далече от някой анклав, та да е удобно да им сътрудничи или да търгува с тях, — така че наоколо нямаше друго дете магьосник освен мен. По онова време пробвах да се убедя сама, че простосмъртните не ме харесват, защото усещат маната ми или нещо особено у мен. Но не. Децата магьосници също не ме харесваха.

Добре де, вече от пет дни имах Орион, но той беше прекалено чудат, та да влиза в сметката. В общи линии бях сигурна, че единственият ми изпробван похват да се показвам агресивно груба, всъщност не е нормалният начин на хората да създават приятелства. Но май вече можех да броя за приятели също Аадхия и Лиу. Не бях сигурна, а и какво би значело, ако наистина бяха такива? Преживяването далеч не беше придружено от триумфалния блясък на постигнатото, който винаги си бях представяла. Предполагам, още чаках да получа кичозната гривна на приятелството, каквато така и не бях имала. Но някой да ти отправи предложение за съюз, да ти даде да разбереш, че е готов да ти пази гърба и да стори нужното, та да ти спаси живота, всичко това имаше толкова различни мащаби, че явно бях пропуснала няколко междинни стъпки.

Докато вървях към залата за езици заедно с Нкойо и нейните приятели, се замислих и за нея. Нямах съмнения на тема Кора и Джовани: не ме харесваха повече отпреди. Но самият контраст ме накара да заключа как бих могла да определя Нкойо поне за дружелюбна, ако не за приятелка. Реших да вложа целия си кураж и да я попитам нехайно, колкото ми беше възможно, сякаш отговорът изобщо не ме вълнуваше.

— Да знаеш някоя група да преговаря за финалния изпит по латински?

— Да — отговори тя, но истински безгрижно. Доколкото можех да преценя, дори не се замисли за отговора си. — Ще се събираме в четвъртък в лабораторията. Входящият билет е две копия на някоя свястна магия.

— Огнената стена, която изтъргувах с теб, ще свърши ли работа? — попитах, но ми беше трудно да пасна на лековатия й тон, когато обяви, че, разбира се, съм добре дошла, стига да мога да си позволя таксата…

— О, не ти трябва нещо грандиозно — поясни тя. — По-скоро някое практично заклинание. Аз ще занеса такова за възстановяване на папируси.

— Имам една средновековна магия за щавене на кожа — промълвих. Всъщност беше отрязък от по-голямо заклинание, чиято цел беше подвързването на прокълнат гримоар, който да изцежда малко мана от всеки маг, осъществяващ съдържащо се вътре заклинание: изключително находчива техника за създаване на абсолютно незабелязван крадец на мана. Но магията за щавене на кожа действаше отлично и сама по себе си.

Нкойо повдигна рамене и кимна в смисъл *разбира се, защо не* и вече бяхме стигнали до залата за езици. Четиримата се изредихме да пуснем домашните си от вчера в процепа за оценяване на тясната пощенска кутия, монтирана на металната стена до вратата. Бяхме уцелили момента съвсем точно: не е добра идея да пускаш домашното си, когато има навалица, защото можеш да се окажеш притиснат отвсякъде, ако нещо вземе да ти скочи от процепа. Също така не е хубаво да го предаваш прекалено рано, защото тогава е много по-вероятно от процепа наистина да изскочи нещо. Но пък ако предадеш нещо дори само десет секунди след началото на урока, вече е късно и оценката ти ще бъде намалена.

Да си с намалена оценка води до възлагането на поправителни задания, които повтарят вече вършеното в продължение на дни или понякога дори седмици. Може да не звучи като наказание, но тъй като всички ние учим езици, за да *усвояваме заклинания,* всъщност е брутално. Следващия път, като поискаш заклинание, ще получиш такова, съдържащо материал, с който на теория трябва да си в крачка, но в действителност не владееш, и няма да можеш да продължиш напред, докато не минеш цялото глупаво поправително задание, та да стигнеш където си бил преди.

След като предадох домашното си по арабски, седнах в една кабина и отворих чакаща ме папка, за да науча съдбата си. Оказаха се три задания на арабски плюс супер тежък тест на класически санскрит, за който беше посочено, че отнема двайсет минути, но всъщност запълни целия работен период. Едва бях отговорила на достатъчно въпроси, та да мина нужния праг, когато би предупредителният звънец. Трябваше да надраскам набързо името си, да натъпча вещите си в раницата и да я нося с ръка, обвита около нея, все едно е кошница, та да се вредя на опашката и да пусна теста в процепа, преди да е бил финалният звънец. Щеше да се наложи да изпълня трите задания днес вечерта, а това щеше да изяде от времето ми за трупане на мана,

каквато поначало нямах достатъчно.

Дори това не успя да съсипе настроението ми, а напоследък то се менеше така агресивно, че започвах да се чувствам като йо-йо. Бях привикнала към обичайното ми ниво на горчивина и злочестие, да навеждам глава и да преглъщам сполитащото ме. Да съм щастлива ме объркваше почти толкова, колкото да съм разярена. Но не бях ни най-малко изкушена да откажа, когато отидох на семинара по писане и заварих Лиу да се озърта наоколо: беше запазила съседния чин за *мен.* Отидох до нея и поставих раницата между столовете ни: с някой до мен, приемаш ме без възражения, щях да съм в състояние да откраднa няколко секунди да я подредя.

Седнах и извадих текущия си проект, супер тежка виланела, в която внимателно отбягвах думата *мор,* а тя се стараеше така усилено да се вмъкне във всяка строфа, та бях убедена как, ако всъщност я напиша, цялото писание ще прерасне в спретната провокация на нова епидемия от чума. Сигурно аз съм единствената ученичка, която се мъчи да попречи на заданието си по писане да се превърне в заклинание.

Трудих се върху него пет минути, преди със закъснение да се сетя, че ако бяхме приятелки с Лиу, бих могла да си поприказвам с нея.

— Върху какво работиш? — попитах я в досадния маниер на безцелното бъбрене, но за въпроса ми поне имаше ясен отговор.

Тя ми хвърли поглед изкосо и каза:

— Имам заклинание във формата на песен, наследено от прабаба ми. Опитвам се да напиша текст на английски.

Превеждането на заклинания, в общи линии, е невъзможно. Не е относително безопасно дори да вземеш например магия на хинди, да я пренапишеш на урду и да я предадеш на друг да я учи. Може да се получи в три от четири случая, но на четвъртия ти се пише зле. Заклинанията под формата на песни се явяват единственото изключение. Не правиш точно превод обаче, а по-скоро пишеш ново заклинание на избрания език, само дето се използва същата мелодия и темата е сходна. Често е по-трудно, отколкото да съставиш магия от нулата, и в повечето случаи не действа, точно както от голяма част от заданията по писане не излизат заклинания. Понякога се стига до бледо подобие на оригиналното заклинание. В редки случаи, ако новото заклинание е добро само по себе си, постигаш почти двоен ефект: съвкупност от новото заклинание и значителна част от въздействието на оригиналното. Тези могат да са наистина могъщи.

Но, което бе по-важното за мен, именно с това беше свързано

предложението за съюз от страна на Аадхия днес сутринта.

— Искаш ли да чуеш? — добави Лиу и ми подаде миниатюрен музикален плеър от онези без екран, които са в състояние да възпроизвеждат музика за милион часа само с едно зареждане. Дори така единственият начин да получиш захранване на батерии е с ръчна манивела, а подобни усилия могат да ти донесат мана, така че не ги пилееш за друго. Сложих слушалките и се вслушах в музиката — слава богу, нямаше текст, защото в момента *нямах* време да се впускам в мандарин. Затананиках под нос и почуквах с пръсти по крака си в опит да набия мелодията в главата си. Дори без думи все така създаваше усещане за заклинание, смътно, но градиращо. Не знам как да опиша песен заклинание в сравнение с обикновена песен; най-близкото сравнение е все едно държиш чаша в ръката си, а не предмет без никакъв отвор. Придобиваш усещане, че си в състояние да налееш сила в нея и знаеш точно колко. В случая не ставаше дума за чаша, а направо за дълбок кладенец, в който можеш да хвърлиш монета и да чуваш как отеква далеч надолу. Свалих слушалките и попитах Лиу:

— Усилвател на мана ли е?

Тя ме беше наблюдавала зорко.

— Не може да си я чувала — заяви.

Това значеше, че е семейно заклинание, с което още не търгуваха; сигурно го пазеха да го заменят за нещо, нужно им да построят свой анклав.

— Не съм го чувала — отвърнах. — Просто ми създаде такова усещане.

Тя кимна едва-едва, с очи, приковани в лицето ми.

После тръгнахме заедно за часа по история и седнахме една до друга на неудобните чинове. Класните стаи по история са разпръснати на етажа на столовата, сравнително високо в сградата. Най-лошото на историята е, че разпределените ни учебници са ужасно скучни и няма кабини като в залите по езици, така че си способен да чуваш абсолютно всеки звук, издаван от останалите, шепот, кашляне, пръцкане и безкрайното скърцане на чиновете и столовете. Горе в предната част винаги тече монотонна видеолекция, която се напрягаш да чуеш. С изключение на няколко случайни факта, които носят огромен брой точки на тестовете, деветдесет процента от нея са напълно безполезни и нямат никакво значение за обучението ни. Часовете се провеждат или точно преди обяд, когато умираш от глад, или веднага след обяд, когато си готов да заспиш. Аз винаги избирам тези преди обяда, защото са по-безопасни, но си е мъка.

Да имам някого до мен, всъщност *с* мен, направи часа сто

пъти по-поносим. Редувахме се да следим лекцията и да водим бележки за петнайсетминутни отрязъци, а през останалото време работехме върху есетата си за края на срока. Вече бяхме разменили преводите на изходните материали и виждах, че Лиу използва онова, което й дадох, а това значеше, че й върши работа. Преводите на Лиу също бяха добри. Не се насилвах да имам високо мнение за нея само защото може би беше склонна да ме търпи.

Лиу изучава история на английски, за да може да й се зачита като езиково упражнение и така да има повече гъвкавост при избора на дисциплини, така че често сме заедно. Но преди почти никога не бяхме сядали една до друга. Беше се случвало само няколко пъти, и то ако беше ходила за материали и беше позакъсняла. Това я оставяше да избира между мен и някой болен, който не спира да кашля, или пък момчето, което през целия час си бърка в гащите — то един-единствен път се пробва да седне до мен, но аз се втренчих в него със супер убийствен взор, та му се наложи да си извади ръката навън — и тя избираше мен. В повечето случаи обаче влизаше заедно с човека, с когото беше седяла в предишния час: има поне дузина други с мандарин, които изучават историята на английски, и до един не възразяват да седи до тях, дори да долавят беглия повей на малия.

Днес обаче такъв повей отсъстваше. Усещах, че не е започнала да я използва отново. Все така имаше цвят на лицето и блясък в очите, но към това се добавяше нещо повече: просто изглеждаше някак по-мека, по-сдържана, като охлюв, до голяма степен прибран в черупката си. Зачудих се дали това е последица, или си беше просто *тя:* вероятно беше тя, защото така действа заклинанието за медитация на мама. Наистина не приляга на употребата на малия. Възможно е семейството й да я е тласнало в тази посока: от стратегическа гледна точка имаше голяма логика, а веднъж щом е влязла с кошница, пълна със саможертви, сигурно е запълнила цялото си разрешено тегло багаж, била е здраво притисната да си изработи всичко друго.

Не я попитах какъв е новият й план, ако изобщо имаше такъв. Не беше използвала открито малия и още не бяхме съюзници, така че подобен въпрос би предизвикал тревожност, особено пък от предполагаемата приятелка на местния герой, чиято мисия е да покосява черни вещици. Ако не се върнеше към употребата й, можеше да се окаже в лоша позиция на дипломирането. В случай че поначало се е канила да извади голяма доза малия от останалите й саможертви, едва ли е складирала мана.

Това не я правеше добър избор за съюзник, но мен не ме беше грижа. Исках нея, исках и Аадхия, при това не защото не

разполагах с друг вариант. Желанието ми бе да имаме такива отношения, да ходим заедно на обяд, след като сме прекарали сутринта да се трудим усилено рамо до рамо, да изпитвам сгряващото усещане, че сме от един отбор. Не целях единствено те да ми помогнат да оживея. Исках и *те* да оживеят.

— Бих се радвала — произнесох изведнъж пред нея по път към столовата. — Стига и ти да си съгласна. — Нямаше нужда да уточнявам за какво говорех. Знаех, че и тя мисли за същото.

Лиу не отговори веднага, но след известно време промълви меко:

— Доста съм назад с маната.

Значи бях права: беше решила да не се връща към малията и сега до голяма степен беше загазила. Но поне си го каза. Не беше готова да ни остави да се съюзим с нея под фалшив претекст.

— Аз също, но с твоето заклинание и магията за контрол на фазата няма да се нуждаем от толкова голямо количество — изтъкнах. — Аз не възразявам, ако и Аадхия е съгласна.

— Още не мога да правя заклинанието — обясни Лиу. — Баба ми… Майка ми и баща ми се трудят усърдно. Приемат много работа от анклавите. Така че ме отгледа баба ми. Даде ми заклинанието да го донеса със себе си, макар да не беше съвсем редно. Сложно заклинание е, само няколко наистина могъщи магове от рода ни успяват да го накарат да действа. Но аз си мислех… Реших, че ако успея да го преведа, може пък да стане по-лесно.

— Ако не успееш да накараш превода да проработи до края на следващия срок, ще се откажа от някой от другите ми езици и ще започна да уча мандарин — заявих.

Тя ме изгледа.

— Известно ми е, че можеш да пееш, но е наистина трудно.

— Ще съумея да я изпълня — отсякох категорично. Магията за подсилване на маната в общи линии е предпоставка за всяко от чудовищните заклинания, които владеех дори при голямата сила, която изискват те. Така и не се бях добирала до нещо така полезно като чародейство, което да отделя в достатъчна степен стъпката по подсилването, та да успея да откача само тази част от заклинанието и да не се стига до писъци и смърт, но нещата бяха в процес на осъществяване.

Тя пое дълбоко въздух и кимна.

— В такъв случай… Ако Аадхия също не възразяваме продължи. Но аз кимнах и двете останахме вгледани една в друга за момент, както крачехме по коридора. Лиу ми се усмихна, а ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха колебливо. Аз също ѝ се усмихнах. Почувствах лицето си някак странно.

— Искаш ли след обяда да поработим върху есетата си по история? — попитах. — Имам ниша в библиотеката, в секцията за езици.

— Разбира се — съгласи се тя. — Но няма ли Орион да дойде с теб? — И с тези си думи *нямаше* предвид, че се чуди дали на нея ще ѝ се отвори възможност да е около Орион, а просто се интересуваше дали ще има достатъчно място.

— Чудовищно голямо бюро е — обясних. — Няма проблем, просто по път ще вземем сгъваем стол.

— Слизам долу, имам нещо за вършене — заяви ми забързано Орион след обяда обаче.

— Казваш го, защото наистина имаш работа за вършене или защото предпочиташ да се спотайваш долу, вместо да изтърпиш дори скромно количество комуникация с друго човешко същество? — поинтересувах се. — Лиу няма да се държи като досадница в твое присъствие. — Категорично отказвах да я разкарам заради него, той и аз дори не бяхме истинска двойка.

— Не, тя е свястна — отвърна Орион. — Харесвам я, свястна е. Просто имам да свърша нещо.

Не звучеше особено убедително, но не се канех да го изтъкна. Той не ми дължеше обяснения. Повдигнах рамене.

— Опитай да не се саморазтвориш в киселина или нещо такова.

С Лиу поработихме отлично: свършихме почти половината от есетата си.

— След вечеря ще участвам в групов проект в лабораторията, но утре бих поработила отново — заяви ми, като си тръгвахме. Кимнах възбудена от идеята, че след вечеря можех да повикам с мен Аадхия или дори Нкойо. Имах свои *хора,* в множествено число, които можех да поканя със себе си в библиотеката, а дори да кажеха „не“, това щеше да важи само за този път. Едва ли не се зарадвах повече, задето Аадхия проплака, че има да свърши нещо в стаята си. Повярвах ѝ, не беше просто извинение.

— Отбийте се преди лягане обаче — настоя. — Ако разполагате с кредит в снекбара, можем да похапнем.

Двете с Лиу кимнахме: всички бяхме имали шанса да го обмислим, сега беше време да го обсъдим, да решим дали ще осъществим плановете си.

През целия следобед държах това чувство близо до себе си и не позволих да бъде съсипано дори когато на вечеря зърнах Магнъс и Клои да говорят с Орион пред столовата. Канеха го след вечеря да отиде при нюйоркския анклав в библиотеката.

— Доведи и Ел — дори добави Клои в пореден опит да го накара да ме сервира на сребърен поднос.

— Не мога. Аз… ще ходя в лабораторията — отговори Орион.

— В лабораторията значи? — попита Магнъс — А не в стая?

Орион наистина звучеше, сякаш си търси извинение, но Магнъс ме стрелна с поглед, който даде ясно да се разбере какво му се въртеше в главата.

— А? Не, не в стая — отвърна Орион кажи-речи също толкова убедително като преди.

— Да, ясно — отбеляза Мангъс. — *Галадриел* ще бъде ли с теб в лабораторията?

— Боя се, че не — троснах се аз. След като разпитваше за мен, почувствах, че имам пълното право да се намеся в разговора. — Имам да работя върху есе.

— Искаш ли да се присъединиш към нас в библиотеката, Ел? — попита ме директно Клои. — Имаме място на нашата маса. — Това беше сигурен белег за мащабите на тяхното отчаяние, учениците от анклави не те канят просто така. В най-добрия случай ти разрешават да се включиш със снизхождение.

— Не — отговорих. Влязох в столовата, без да се сбогувам, а Орион ги заряза, та да ме догони.

— Не можеш да ме убедиш, че Клои се опитваше да те накара да й се кланяш — заяви ми.

— Не, беше чист и щедър жест, дошъл от сърце — отговорих. — Целящ да достигне право до моето. Пълзящият снощи не ме нападна по случайност.

— О, това. — Държат се мило, а ти мислиш, че се опитват да те убият без причина — повдигна вежди Орион и имаше нахалството да прозвучи раздразнено. — Искаш ли все пак да дойда и аз, та да те предпазвам от злодейските планове на Клои Расмусен?

— Искам да си топнеш цялата глава в пюрето — отговорих и отмъстително си сервирах последните две наденички от тавата. На масата обаче му дадох едната. Не беше негова вината, че е израснал в един кошер с облагодетелствани и готови на убийство търтеи.

Направо занемях, когато след всичко това Клои се пробва още веднъж в библиотеката: пресрещна ме в читалнята, преди да поема сред стелажите.

— Все така не проявявам интерес — процедих ледено.

— Не, Ел, изслушай ме — настоя тя. Аз поех по пътеката на книгите със заклинания, но тя взе, че ме последва и ме хвана за ръката. — Чуй, ще се откажеш ли да бъдеш кучка поне за *пет секунди*? — просъска, което си го биваше, излязло от нейната уста, а после добави: — Не е… Не отивай в твоята ниша.

Заковах се на място и се втренчих в нея. Тя не ме поглеждаше

в очите. Изражението й беше смътно измъчено и донякъде виновно, когато надникна над рамо назад към читалнята. Светлината беше приглушена, но все пак вероятно можехме да бъдем зърнати поне отчасти от ъгъла на Ню Йорк. Можех да видя седналия на дивана Магнъс.

— Просто… Ела при нас, става ли? — продължи Клои. — Или пък си иди в стаята.

— Колко дълго ще е безопасно в стаята ми? Със сигурност това ще е следващата гениална идея на Магнъс. — Сглобявах в главата си подробна фантазия как отивам и сплесквам лично носа на Магнъс: добро замахване от горе би свършило отлична работа и щеше да прозвучи удовлетворяващо хрущене. — Или може би не. Предполагам, ще се притеснява да не очисти и Орион заедно с мен. Би било страхотен резултат, лично да му видите сметката след всички тези усилия да ми попречите да ви го прибера.

Клои потрепна.

— Вече каза ли „да“ на Дубай?

— Дори не съм канена от Дубай! Поправих кресло в техния ъгъл, защото искам да науча някоя и друга дума на арабски. А и ако бях поканена и отговорех с „да“ това не би оправдало опитите ви да ме убиете с пълзящ! — добавих през зъби, защото Клои имаше наглостта да придобие облекчен вид.

— Какво? Не! Не сме… — По средата на изречението си Клои очевидно осъзна, че отричането няма да свърши работа и смени тактиката. — Чуй, Магнъс реши, че си черна вещица. На пълзящия беше направена магия за източване на малия. Стига да не си изцяло на малия, само щеше да ти стане малко лошо.

Караше го да звучи като възвишено извинение. Взрях се в нея.

— Стриктно на *мана* съм. — Клои замълча със зяпнала уста. Беше така шокирана, сякаш подобна вероятност дори не й беше хрумвала. Убедена съм, че това важи за всички им. Пълзящият беше напът да се превърне в чисто новичко зловредно. Когато сътвориш нещо със способността само да си набавя сила по какъвто и да било начин, сам си го просиш. Можеш да му размахаш пръст и да поръчаш да е добро, но ако се случи да не е в състояние да си набави сила от одобрени източници, шансовете са поне петдесет на петдесет да започне да си я взема откъдето може. И тъй като Магнъс беше създал пълзящия с тайната надежда в сърцето си да изцеди до дупка злата мен, до голяма степен бях убедена, че шансовете бяха дори по-големи.

И после би ме убил.

Клои беше съгласна с мен по този въпрос. Беше болезнено пребледняла по нейни си себични, но основателни съображения: когато дадено творение стане зловредно, един от първите, които

погва, е създателят си, както и всеки около него, който може да е имал принос. Предизвиквана е идеална уязвимост, която позволява на творението да изсмуче *тяхната* мана. Не че ми е особено жал за нея.

— Какъв подарък ме очаква на бюрото ми? Кутия дрънчащи кърлежи? — поисках да науча.

Тя преглътна и произнесе с малко трепереш глас:

— Не, заклинание за непробуден сън е. Той и Дженифър се канеха да направят хипнотична магия и да ти задават въпроси…

— Стига да приемем, че нищо няма да ме изяде, преди да стигнат до мен.

Клои демонстрира приличие и придоби засрамен вид.

— Толкова съжалявам, наистина съжалявам. Цяла седмица спорим на тази тема. Повечето от нас дори не го мислеха. Просто всички се тревожат… Но щом си стриктно на мана, това е чудесно, направо *изключително* — уведоми ме тържествено. Да, толкова е изключително как приятелят ѝ едва не ме уби. И после продължи: — Честна дума, че дори без да ни е известно, повечето от нас искахме да те присъединим. Като знаем, че си стриктно на мана, мога спокойно да заявя, че петимата ще гласуваме „За“. С Орион ставаме шест. Това е мнозинство. Можеш да получиш едно от гарантираните места и…

— Много благодаря! — произнесох невярващо. — След като два пъти се прицелвахте в мен?

Тя замълча и прехапа устна.

— Обещавам ти, че Магнъс ще се извини — продължи след момент, все едно си въобразяваше, че водим преговори, все едно си мислеше, че…

Ами, все едно си мислеше, че бих искала гарантирано място в анклава на Ню Йорк, което повече или по-малко беше всичко, за което бях чертала стратегии през последните шест години, а тя ми го връчваше, без да е обвързано с никакви условия.

И понеже съм си аз, онова, което почувствах, беше свирепо раздразнение, не към нея, а към майка ми, задето я нямаше тук, та лицето ѝ да се озари от широка усмивка, която се появяваше там изключително рядко, само когато я направех истински щастлива. Както онзи път, когато бях на дванайсет и двете имахме сериозна разправия на тема хитруване, защото аз не виждах причина да не отнема последната искрица живот от умираща птичка, намерена в гората. Изхвърчах сърдито навън, а след час се върнах намусена и още по-намусено ѝ съобщих как съм седяла до птичката, докато умре, и после съм я погребала. Мразех, задето се наложи да ѝ кажа, мразех колко щастлива се почувствах, като видях лицето ѝ да сияе. Това ми създаде

усещането, че *се давам*, а аз го ненавиждах повече от всичко.

В момента със същата сила ми бе ненавистно, задето майка ми я нямаше, но аз все пак съзирах лицето ѝ, радостта ѝ, задето няма да приема предложеното ми от Клои, нещо безценно и недостижимо, за което бях декларирала с твърда категоричност, че възнамерявам да имам. Само дето не можех да го приема. Това беше такава очевидна глупост, при положение че Лиу беше промълвила тихо „Доста съм назад с маната“. При това не защото тя и Аадхия искаха мен, а Клои я беше грижа единствено да е близо до Орион. Просто те бяха по-добрата сделка. Когато ми предлагаха съюз, предлагаха заедно с това и собствения си живот. Предлагаха да вложат всичко от себе си и молеха аз да сторя същото. В сравнение Клои нямаше нищо на масата.

— Не искам извинение — заявих с негодувание. — Няма да дойда в Ню Йорк.

Лицето на Клои придоби измъчен вид.

— Ако… В Лондон ли ще отидеш? — попита с треперещ глас — Това заради Тод ли е? Защото той очевидно ще бъде изритан. Никой в Ню Йорк не би…

— Не е заради Тод! — отвърнах дори по-раздразнено, защото тя нямаше и най-бегло право на отговор, но все пак звучеше, сякаш съм я наръгала с нож. — Няма да вляза в анклав.

Клои изглеждаше все по-объркана.

— Но… Вие с Орион просто… — Не успяваше да излезе с някакъв завършек на това изречение.

— *Ние с него* няма да правим нищо. Дори не разбирам защо изпадате в паника по този начин. Не че влиза в работата на някого от вас, но аз *не се* срещам с Орион, а дори да беше така, преди две седмици той не знаеше името ми. И ти си готова да предложиш гарантирана позиция? Ами ако след месец той се хване с момиче от Берлин?

Мислех, че това ще я накара да се дръпне, но Клои изобщо не изглеждаше утешена. Изражението ѝ беше несигурно и озадачено.

— Ти си единственият човек, с когото Орион изобщо някога прекарва време — произнесе изведнъж.

— Ясно, извинявай, забравих, че на вашия вид не им е разрешено да общуват с плебеи.

— Не това имах предвид! — възкликна тя. — С нас също не прекарва време. — Твърдението ѝ беше доста парадоксално, предвид че през последните три години ги виждах заедно почти нонстоп. Тя явно го разчете по лицето ми, защото поклати глава. — Познава ни и майка му е поръчала да се грижи за нас, но той не говори с никого. По време на хранене и в часовете трябва да седне все някъде, така че сяда при нас, но не говори, освен ако

не го попитаме нещо. Никога не идва просто да прекараме време заедно, нито тук, нито в стаите. Дори не учи с други. С изключение на теб.

Взирах се в нея.

— Ами Луиза?

— Луиза постоянно му се молеше да я остави да го следва и той не я отблъскваше, защото му беше жал — обясни Клои. — Все така я отбягваше, когато му беше възможно. Познаваме се, откакто сме родени, но единствената причина да знае името ми е, че майка му го наби в главата му със спомагателни карти, когато бяхме във втори клас. Още като бяхме деца имаше желание единствено да ловува за зловредни.

— Да бе, има ли по-голямо забавление от това? — изрекох невярващо.

— Мислиш, че се шегувам ли? Когато бяхме в *предучилищен* клас, в класната стая влезе засмукващ червей. Учителката разбра, защото Орион стоеше в ъгъла и се смееше, тя го попита какво му е толкова забавно, а той го вдигна в две ръце да ни го покаже. Мяташе се, отваряше уста и се опитваше да го ухапе. Ние всички се разкрещяхме, скочихме и без да искаме, го разкъсахме на две. Вътрешностите му ни опръскаха всичките. — Изкривих лице неволно. Тя направи гримаса при спомена. — Като беше на десет, вече поемаше смени на портите. Не му беше възложено, просто такава беше представата му за веселба. Той е единственото дете на магистър Рис и през целия ни живот тя го тътреше по домовете ни да играем, та да го накара да завърже приятелства, но докато беше там, той постоянно търсеше начин да се измъкне, та да издирва зловредни. Той не е *нормален.*

Не успях да се спра и се разсмях. Иначе трябваше да я зашлевя.

— Би ли го приписала на негативност на духа? — попитах подигравателно.

— Не се опитвам да бъда жестока — произнесе сковано тя. — Нима мислиш, че нямаме желание да го харесаме? *Жива* съм благодарение на него. През лятото, когато бях на девет, в града гъмжеше от лепкави мухи. Не нещо кой знае какво, нали? — добави някак самокритично, почти все едно се срамуваше да се оплаква от нещо толкова банално. — По-големите деца трябваше да стоят вътре, докато от общинския съвет решат какво да предприемат, но лепкавите мухи не закачаха онези под единайсет години. Бях на площадката срещу анклава, когато преживях изблик на мана.

Бях чела за изблиците на мана в насърчителен памфлет с име „Нарастване на маната ви“, даден ми от мама, но на мен никога

не ми се беше случвало. Капацитетът ни за мана се увеличава на резки скокове при повечето от нас, но не преживяваш изблик на мана, когато тя не е достатъчна да запълни вече наличния ти капацитет. Очевидно Клои се беше озовала в различна ситуация.

— Играех си под пързалката с няколко приятели. — Тя оформи затворено пространство с дланите си. — Нямаше простосмъртни. Лепкавите мухи, цял рояк, просто ме погнаха. Започнаха да разяждат щита, който ме беше накарала да сложа мама. Бяха толкова много… — Тя замълча и преглътна. — Приятелите ми се разкрещяха и побегнаха. Не можех да сторя нищо. Чувствах се, сякаш от носа, от устата, от ушите ми извира мана. Не успявах да си спомня и едничко заклинание. Още ме спохождат кошмари от време на време — добави Клои и аз ѝ вярвах. Беше обвила ръце около тялото си и раменете ѝ бяха прегърбени. — Орион вървеше по периферията на площадката за игра и просто подритваше камъчета, не играеше с нас останалите. Дотича и ги изгори всичките. Реших, че той е най-изключителният човек на света.

Бях се вкопчила с всички сили в чувството си на гняв, но никак не беше лесно. Не желаех да ѝ съчувствам. При единствения случай, когато през комуната мина рояк лепкави мухи, аз бях съвсем малка. На мама ѝ се наложи да седи цял ден и цяла нощ с мен в скута си, призова предпазен шит с песента си и не млъкна, докато те не се отказаха и не продължиха нататък. Ако беше изгубила гласа си, щяхме да умрем. Клои беше имала цял анклав, където да се скрие, плюс щит, подкрепян от силата на анклава. И ако Орион не се беше притекъл на помощ, със сигурност някой от възрастните щеше да изскочи и да я спаси. Това беше едно лошо нещо, което я беше споходило, не първото от хиляда лоши неща. Но не успявах да си попреча да го преживея заедно с нея: да си на девет и от теб да блика мана, докато си обкръжена от рояк лепкави мухи, които прояждат щита ти, за да се доберат до плътта ти — самата аз се сгърчих, защото чух дращещия на моя праг.

За да ме спаси от размекване обаче, Клои продължи:

— След това прекарах месеци наред да го следвам, опитвах се да се сприятеля с него, молех го да вършим заедно разни неща. Задължително казваше „не“, освен ако майка му не го накараше. И не беше защото не харесва мен. *Всички* опитвахме. Родителите ни настояваха да го правим и не е като да искахме да се подмазваме на Домината. Беше заради *него.* Всички осъзнавахме, че е специален. До един му бяхме признателни, но той дори не го регистрираше. Не че беше сноб или нещо от този род, никога не е целял да се покаже жесток или груб. Просто аз не

значех нищо за него. Досега никой не е значел нищо за него.

Тя направи жест с ръка, който ме обхвана в цял ръст, и продължи, искрено озадачена.

— После разговаря веднъж с теб и внезапно започва да си търси извинения да те следва навсякъде. Един ден ти помага да си оправиш вратата, на следващия решава, че си черна вещица, а после се грижи за теб, защото си ранена. Сяда с теб за обяд и дори идва в библиотеката, когато го повикаш. Известно ли ти е колко пъти съм се мъчила да го придумам да дойде в библиотеката? Идвал е с нас точно два пъти през първата седмица на първата ни година и не мисля, че след това беше стъпвал тук. Дори чухме, че е поел част от смяната ти по поддръжката. Така че, да, в паника сме. Не сме спорили дали си струва да ти предоставим гарантирана позиция. Ако Орион харесва някого, никой от нас не би се спрял да се замисли и да го оспори, нито пък някой от анклава. Колебаехме се единствено дали не си черна вещица, която му причинява нещо.

Тя приключи с изповедта си и замълча отбранително, сякаш в очакване да й се разкрещя, но аз просто стоях на мястото си, както обикновено сееща разочарование. Бях прекалено… и аз не знам какво, та да заговоря. Не точно ядосана. На Магнъс му бях ядосана, когато си мислех, че иска да ме убие, за да си запазят Орион с цялата му стратегическа стойност, воден от чист егоизъм и безпардонност. О, как се бях опиянявала от този суров и праведен гняв, моя любим наркотик: за малко не бях стигнала докрай да предприема убийство. Но в сравнение със сегашното чувство онова преди изглеждаше вяло и изтощено.

Вече бях установила, че онова, което искаше Орион, беше човек, който да не го третира като принц; само не бях уточнила защо е така. Сега вече ми беше ясно до болка. Клои, Магнъс, всички до един, вероятно и всички в анклава им, бяха приписали на Орион лика на някакъв нечовешки героичен унищожител на чудовища, който не обича друго, освен да посвещава дните и нощите си на тяхното избавление, който не дава пет пари за собственото си щастие. Бяха сътворили тази лъжа, защото, то се знае, че отчаяно *искаха* това от него. О, в замяна бяха повече от доволни да му угаждат и да го ласкаят, да му предоставят най-доброто от всичко. И защо не, можеха да си позволят да го дадат и не им костваше нищо. С радост биха предложили скъпоценната позиция в анклава им на мен или на кое да е момиче, стига Орион само да й се усмихнеше; вероятно щяха да приберат дори Луиза, защото той се беше съжалил над нея. На ниска цена.

Бяха отчаяни да го задържат по съвсем същия начин, по който всички в комуната искаха да се отърват от мен. Той живееше

също като мен в отвратителен сценарий, само че огледален вариант на моя. Мъчеше се така усилено да им предостави каквото искаха, да се впише в красивата лъжа, която бяха съставили за него. Разглеждал е покорно спомагателните карти, изработени от майка му, та да се покаже вежлив. Но, разбира се, че не можеше да им бъде приятел. Безспорно му беше ясно, че го искаха за приятел само при условие че следва лъжата. Клои с нейните големи очи ми обясняваше колко е *прекрасен* и колко *усилено са опитвали* те.

Не можех обаче просто да й се гневя. То се знае, че имах желание да й се разкрещя и да опожаря целия им анклав, но само по чист навик. Онова, което желаех в действителност, за което копнеех необуздано и ревностно, беше да променя виждането й по същия начин, по който исках да променя мнението им за мен. Имах желание да я стисна, да я разтърся и да я накарам да съзре Орион — мен — като човешко същество поне за пет секунди. Само дето ми беше ясно, че нямаше да получа каквото целя, защото това би й коствало много. Ако Орион беше човек като нас, в такъв случай не й дължеше да носи на китката си това удобно за нея устройство, за в случай че някой от приятелите й се нуждаеше от помощ, без да дължи отплата. Ако той беше личност, би имал същото право като нея да е уплашен или да прояви себичност, а на нея щеше да й се наложи да му върне всичко, което й е дал. Не би проявила интерес към подобна сделка, нали така? Не би дотичала, ако той се нуждаеше от помощ. Би хукнала в противоположна посока.

Продължих да стоя на мястото си и нейното изражение се сведе до несигурно: вероятно дочуваше глухия тътен от градоносните облаци в далечината.

— Ясно — произнесох и усетих гърлото си пресипнало. — Каква друга ще съм, ако не черна вещица. Няма как да съществува друга причина той да предпочете компанията ми пред тази на пълни тъпаци като вас — Клои потрепна и се отдръпна леко. — Пазете си мястото в анклава за някого, който го иска. И ти благодаря искрено, че ми спести удоволствието приятелчетата ти да ровичкат в главата ми. В замяна ще ти разкрия тайния си похват. Отнасям се към Орион като към нормално човешко същество. Вие също спокойно можете да пробвате и да видите какво ще излезе, преди да си създавате допълнителна работа заради мен.

Глава 10
Омаломощител

Не се опитах да си намеря друго място, където да работя. Знаех, че няма да свърша нищо. Промуших се покрай Клои и се насочих към стълбите, тичах по остатъка от коридора, макар да знаех, че е неразумно. През уикенда всичко беше започнало да загрява за дипломирането, изпомпваше се масло, та да смаже големите зъбни колела в сърцевината; те се разхлабваха с леко предварително разклащане. Стълбището се движеше заедно с тях, подобно на супер муден ескалатор, който можеше да обърне посоката си във всеки момент. И аз си платих, задето бях толкова разсеяна: на няколко стъпала нагоре от площадката имаше участък, покрит с нещо противно, многоцветно и хлъзгаво, остатък от създание убито неотдавна. Нагазих прекалено бързо в него, изпързалях се и ми се наложи да се хвърля на площадката, та да не полетя с главата надолу по стълбите.

Куцуках по коридора към стаята си, когато осъзнах, че наближавам вратата на Аадхия. Поспрях и след момент почуках леко.

— Ел е — обадих се и тя откреха вратата, за да се увери, че съм аз, но в този момент зърна кръвта.

— Какво е станало? — попита. — Искаш ли парче марля?

Гърлото ми се беше стегнало. Едва ли не бях доволна, задето паднах. Кого го беше грижа да променя гледната точка на Клои?

— Не, не си струва, само драскотина е — отвърнах. — Просто проявих глупост. Паднах на стълбите. Ще дойдеш ли с мен до тоалетната?

— Да, разбира се — съгласи се Аадхия и тръгна с мен. Стоя на пост, та аз да изплакна окървавените си лакът и коляно. Раната на корема пак ме наболяваше. Не ме интересуваше.

Пиу се бърна малко след като свършихме и трите изкачихме стълбите — този път по-предпазливо — до столовата. Главната линия за храна и масите бяха заключени зад подвижна стена и успявахме да подушим дима от хигиенизиращите огньове — самопочистващите се фурни не бяха с нищо по-добри от пламъка на простосмъртните, — но вътре имаше няколко дузини ученици, чакащи реда си на снекбара. Леко превъзнасяне на онова, което представляваше всъщност, редица автомати, които приемаха жетони. Всички получавахме по три седмично. Аз имах двайсет спестени: рискът да дойдеш сам не си струва допълнителните калории, освен ако не си имал поредица от няколко дни без

късмет по време на основните хранения и не започнеш да се чувстваш замаян и летаргичен.

То се знае, че нямаш избор какво ще излезе. Артикулите рядко са заразени, защото са в опаковки, но обикновено са стари, а понякога дори неядимо древни. Веднъж ми се падна войнишка дажба от Първата световна война. Тогава се бях качила, защото наистина ми се виеше свят от глад, та се прежалих да я отворя, но не рискувах с друго освен с бисквитите и под бисквити имам предвид сухарите, които пращат на едногодишни пътувания по море. Днес получих пакет чипс с неизвестна марка, опаковка надробени крекери с фъстъчено масло и голямата награда, шоколадче „Марс“ със срок на годност, изтекъл само преди три години. Лиу се сдоби с пакетче солена лакрица, което е нещо неописуемо противно, но можеш да го обмениш със скандинавските ученици за почти всичко, друг пакет чипс и леко съмнителна кутия осолено месо. Аадхия получи малка опаковка халва, съвсем прясно онигири със сьомга, приготвено едва днес сутринта, направо изумително, и цяла консерва пюре от кестени, толкова голяма, че едва не задръсти машината.

— Нека се пробвам да се сдобия с нещо, на което да го намажем — предложих и пуснах нов жетон. Когато използваш жетон, пазен известно време, получаваш или нещо особено добро, или нещо трагично лошо. На мен този път ми излезе късметът: навън се показа яркооранжев пакет овесени бисквити „Хобнобс“.

Наляхме си в картонени чаши хладки чай и кафе от самоварите и се върнахме в стаята на Аадхия, та да поделим храната. Тя беше направила отклонение на газопровода до лампата в стаята й, та да си изработи малка бензинова горелка, с която сварихме месото в алхимична мензура, а през това време ометохме онигирито и бисквитите, намазани с кестеновото пюре и гарнирани с халва и натрошените крекери с фъстъчено масло. Когато месото се беше готвило достатъчно дълго, го изядохме заедно с чипса и пиршеството ни завърши с празнични парченца от шоколадчето „Марс“. Аадхия седна до бюрото си и се захвана да работи върху корпуса на лютнята си, а ние с Лиу се настанихме на леглото и продължихме с есетата си.

Не говорехме много: никоя нямаше време за пилеене. Но си казахме достатъчно и си стиснахме ръцете. Докато готвехме месото, аз бях отишла до стаята си и се върнах с по кристал за всяка. След като се нахранихме и починахме малко, аз се заех да произвеждам мана с плетене, Лиу седна на пода и започна да изпълнява йога, а Аадхия да решава судоку. Когато би първият звънец, отидохме заедно до банята и след като се измихме, се насочихме към сектора стена между тоалетните на момчетата и

момичетата и записахме имената си там: Лиу на китайски, а аз на хинди и английски. Не бяхме съвсем първата група, но почти: бяха отбелязани три съюза, само че не познавах никого от тях. На връщане Лиу изчака до нейната врата да стигна до стаята си, а после двете поседяхме, докато Аадхия стигне до нейната, помахахме си и се прибрахме.

Спах наистина добре. Обикновено не помня сънищата си, което вероятно е за добро предвид ситуацията, но тази сутрин се събудих точно преди звънеца и както лежах в леглото си, видях в полусън майка ми да седи в гората и да ме гледа тревожно.

— Всичко е наред. Добре съм, мамо, няма да се присъединявам към анклав. Ти беше права — произнесох на глас и дори нямах нищо против да го изрека, защото не исках тя да се тревожи. Тя обаче все така беше тревожна, протегна ръце към мен и устата ѝ се движеше, но не излизаше звук. Мъчеше се да ми каже нещо. — Мамо, имам приятели. Аадхия, Лиу и Орион. Имам приятели.

В съня очите ми бяха замъглени и се усмихвах. Събудих се още усмихната. Предполага се, че е невъзможно да комуникираш с някого вътре в Магьосническата академия, защото ако заклинание за съобщение е в състояние да проникне, значи същото би важало и за някакъв вид зловредни, та не бях сигурна дали наистина съм видяла мама, но се надявах да е така. Исках тя да знае.

Не че изведнъж бях започнала да показвам великодушие към целия свят или нещо такова. Като се връщах от банята, зърнах Клои да излиза от стаята си и отново успях да се ядосам. Орион го нямаше на сборния ни пункт и Ибрахим каза, че днес сутринта не го е видял в банята. Преди бях категорична пред себе си, че никога няма да се случи аз да го чакам, но с надигащо се възмущение поръчах на Аадхия и Лиу да ни запазят две места, отидох до неговата врата и задумках силно. Наложи се да повторя, преди да дочуя трополене и после той отвори, без да прояви грам предпазливост. Беше гол от кръста нагоре и косата му стърчеше, примигна към мен с мрачен и измъчен вид.

— Хайде, Лейк, закуската няма да се изяде сама — подканих го и той промърмори нещо неразбираемо. Обърна се, нахлузи маратонките си, вдигна тениската от пода, пусна я обратно долу — на предницата ѝ имаше огромно синьо петно — взе друга тениска от пода и се запрепъва към тоалетната.

— Снощи да не си се надрусал? — попитах с любопитство, когато най-сетне се изкачихме по стълбите: наложи ми се да го хвана и да го побутна на нивото на столовата, след като преди това се беше опитал да завие на етажа на лабораториите по

алхимия и на този със спалните на второкурсниците.

Забъркването на рекреационни субстанции е доста популярно сред учениците от академичната пътека по алхимия, но Орион каза:

— Не! — Прозвуча, все едно съм го обидила. — Не спах много. — Подчерта изявлението си, като се прозя толкова широко, че изглеждаше, сякаш ще му се откачи челюстта.

— Ясно — отвърнах скептично. — До края на първата година всички се научаваме да търпим недостига на сън, защото онези, които не са, вече са елиминирани. — Прекалено много работа по спасяването на света? Върви да седнеш с Аадхия и Лиу, аз ще ти донеса храна.

Благодарение на пиршеството ни снощи днес дори не бях толкова гладна, така че задържах овесената каша за себе си, а на него дадох сандвича с яйце и бекон, който успях да забърша. Но се налагаше да бъде ръчкан и накрая го изяде с полузатворени очи. Не отговори дори когато Ибрахим му зададе директен въпрос. Положи обратно глава на масата, след като излапа сандвича.

С Аадхия обсъждахме демонстрацията, която щях да изпълня днес в работилницата. Тя направи пауза, погледна го и попита:

— Надрусал ли се е, или какво?

Този път Орион не се включи с протести.

Повдигнах рамене.

— Каза, че не. Не бил спал.

За късмет, тази сутрин той имаше езици, та успях да го подбера към залата и го настаних в кабина, съседна на моята. Той незабавно положи глава на чина и заспа под сладкодумното мърморене на гласове, припяващи на френски за жестока смърт. В папката му имаше само едно свръх лесно задание, така че го изпълних вместо него. Когато го разтърсих да се събуди в края на часа, той изглеждаше малко по-функциониращ.

— Благодаря — произнесе несигурно, когато видя попълненото упражнение. Отнесе ги заедно с моето до процепа и успя да ги пусне, без да си среже пръстите или да пострада по друг начин.

— За нищо — отговорих. — Ще се справиш ли да стигнеш до следващия си час?

— Да — отговори той с още повече съмнение в тона си.

— Имаш ли нужда да бъдеш изпратен? — попитах и го огледах подозрително.

— Не, нямам нужда… Какво правиш? — избухна.

— Какво?

— Защо си толкова мила? — поиска да узнае. — Ядосана ли

си ми за нещо?

— Не! — отсякох и тъкмо се канех да го информирам, че аз съм свястно човешко същество, че редовно се случва да съм мила или пък най-малкото от време на време, че това изобщо не е белег за гняв, но после осъзнах, че той има право. Само дето бях гневна на безполезните му приятели от анклава, за него ми беше жал. Което лично аз бих мразила със свирепа страст. — Не ми ли е позволено периодически да съм в добро настроение, или подобна проява на лудост първо трябва да бъде регистрирана пред властите? — троснах се вместо това. — Ако искаш върви и падни в шахтата за боклук. Аз отивам в работилницата. — Орион придоби облекчен вид, когато се отдалечих намусено.

Никак не е приятно да си в работилницата толкова близо до дипломирането и днес не беше изключение: подът потреперваше приблизително на всеки петнайсет минути и беше толкова горещо, че момчетата си съблякоха тениските. Почти всички, които бяха успели да завършат финалния си проект, пропускаха часове, така че обикновено компанията беше рехава, но за моята демонстрация се беше струпала сравнително голяма тълпа. Аадхия подреди всички, така че да получат добра видимост, като отдаде приоритет на дипломантите: онова, което целеше, беше петима от тях да направят високи залози, а догодина, когато първоначалните купувачи нямаше да ги има, да организира втори аукцион.

Междувременно аз изпълних внимателно малко упражнения за разтягане, та да натрупам малко мана — слабата болка беше от помощ — и после взех парчето дърво, върху което щях да работя. Не желаех да влагам напразен труд, така че използвах демонстрацията, за да започна с ковчежето, обещано на сутрите. Щеше да е достатъчно голямо да побере една книга: освен че така щях да покажа колко са важни за мен, то трябваше да е достатъчно леко, та догодина да мога да го нося със себе си в залата за дипломиране. С Аадхия подготвихме проект, формата му щеше да е същата като на книгата, но с малко по-големи размери и издялана от дърво. И тя ми даде хубаво парче амарантово дърво за гърба.

— Ще си послужа със заклинание, за да втечня лигнина в дървесината и да получа извивка — обясних пред всички и подадох дървото, та да се уверят, че е истинска и съвсем права и солидна дъска с дебелина сантиметър и нещо. Като се върна при мен, задържах го в ръце, представих си резултата и зарецитирах заклинанието. Аадхия ме беше научила как лигнинът е онова в клетките на дървесината, което я прави твърда, и допусках, че материалът, нужен да бъде променен, не беше голямо количество,

но дори така се изумих колко малко мана беше нужна. Магията не консумира дори половината от подготвената и дървото буквално стана еластично в ръцете ми. Огънах го на широката стоманена тръба, която използвахме да му придадем форма, и Аадхия го захвана на място; после си послужих със заклинанието, та да втвърдя лигнина отново. Откачихме го и ето ти на, дъската беше оформила дъга; гърбът на сутрите пасна идеално. Цялата работа отне едва няколко минути.

Всички бърбореха развълнувано, докато си прехвърляха един на друг извитата дъска. За втората демонстрация Аадхия си послужи с инструмент за гравиране и изрисува малка шарка в най-горния край на дъската, после постави на мястото малка фуния с ивица сребро, извадена от запасите й с материали. Аз втечних среброто и тя го изля в гравираната шарка. Дори си позволих да експериментирам малко: пробвах да го върна към твърдото му състояние в рамките на един непрекъснат процес точно в момента когато попадна в гравюрата, та да не прелее над ръба. Получи се идеално.

Хората взеха да разпитват дали мога да им покажа още нещо и аз не виждах причина защо не: все още разполагах с много мана. С Аадхия се мъчехме да решим какво да направим, а в този момент една дипломантка от академичната пътека по алхимия излезе с предложението да се пробваме да получим течен азот директно от въздуха около нас. Очевидно това би било нещо изключително полезно, макар да не бяхме сигурни какво щеше да се случи с азота след това: дали просто мигом щеше отново да се изпари? Но всички бяха толкова въодушевени от идеята, че двама дипломанти дори си предложиха услугите да се покачат на тезгях, та да свалят от висок рафт един метален контейнер, ако после им позволим да задържат останалото вътре. Съгласих се; беше честно, при положение че те щяха да са тези с глави толкова близо до тавана, без да са сигурни дали ще има реална възвръщаемост.

Първият се покатери и тогава придойде поредната вълна вибрации, само дето този път не спряха; вместо това се усилиха, ама много се усилиха, почти толкова, колкото в деня на дипломирането. От рафтовете започнаха да падат неща, а после започнаха да се гътат и столове. Момчето върху тезгяха беше приклекнало, за да запази равновесие, но му се наложи да скочи и да се хване за ръката на приятеля си, в мига преди трите метални контейнера да се строполят върху плота. Единият се отвори и отвътре се изсипа гърчеща се маса от бебета гризачи, също като нежелан приз в игра на „Тука има, тука няма“.

Тогава вече всички бяхме хукнали към вратата. За щастие, не

бях сваляла превръзката с книгата от тялото си.

Стиснах прясно огънатата дъска на моето ковчеже, сграбчих Аадхия за ръката и изскочихме в коридора, накуп с останалите бягащи ученици. Всички се втурнахме към стълбището. Да се докопаш до по-високо ниво е мъдрият ход, когато долу се случва нещо смущаващо, така че, естествено, Орион ни отмина, устремил се надолу под нас се намираше единствено общежитието на дипломантите и стълбите покрай него бяха онези, които скоро щяха да се отворят към аулата за дипломиране.

— Лейк, тъпако, върви *нагоре*! — креснах, но той вече беше отминал; дори не беше забавил крачка. Стегнах челюст и погледнах към Аадхия, която се взря в мен. — Можеш ли да вземеш това? — произнесох мрачно и откачих превръзката с книгата от шията си.

— Нищо няма да му се случи! — заяви Аадхия, но още докато го изричаше, пое книгата от мен. Взе дори парчето амарантово дърво.

— Напротив, ще му се случи, ще го фрасна с тухла по главата — отсякох и тръгнах надолу след него, като си запробивах път сред движещия се нагоре поток. Като се откъснах от тълпата, скърцането се усещаше по-силно; стените на стълбището вибрираха толкова много, че всъщност издаваха силен звук.

— Орион! — изкрещях отново, но от него нямаше и следа, а и нямаше как да ме чуе заради шума.

Тъй като аз самата не бях възвишен герой с безгранични запаси от мана, а и нямах здрав разум дори колкото у небоядисан палубен шезлонг, поех надолу бавно и предпазливо. Не срещнах никого да се качва нагоре: беше средата на учебния ден и толкова близо до края на срока дипломантите се намираха в спалните си единствено след вечерния час. След като отминах техния етаж, скърцането стана още по-силно: явно идваше от дъното на стълбището и аз бях ужасяващо сигурна, че тъкмо там щях да открия и Орион.

Почти бях стигнала до следващото рамо, когато той буквално полетя към мен: тялото му беше запратено във въздуха. Блъсна се в стената и се свлече в краката ми със стон. Втренчи се озадачено нагоре към мен, а после иззад ъгъла се показа гигантски израстък, прозрачен като медуза и заопипва за него. Орион се надигна и заби в него тънкия метален кол, който стискаше в ръка. Ако бихте желали да си представите драматичния резултат, вземете много голяма купа, напълнете я с желе, хванете клечка за зъби, притиснете я леко към повърхността и после я дръпнете. Ако вдлъбнатината се задържи за по-дълго от секунда, оказали

сте по-сериозен ефект от Орион.

Орион погледна кола с объркано и разочаровано изражение: трябва да беше някакъв артефакт, който се беше изключил. В ответна реакция пипалото се беше насочило право към ръката му. Наложи се да се протегна и да го докосна — използвах само върха на лявото си кутре, — за да си послужа със заклинанието за електрически заряд, което имах от Нкойо. То се отдръпна достатъчно задълго, та да сграбча Орион за ръката и да му помогна да стане на крака, а също така да го завлека с няколко стъпала нагоре. След това се сблъсках със съпротива.

— Не, трябва да… — заупорства.

— Да видиш мозъка си размазан на стената ли? — изръмжах му и притиснах главата му надолу, когато пипалото изплющя над нас.

— Запали се! — произнесе той на френски и металният кол между нас избухна в нагорещени до бяло пламъци. Едва не обгори миглите ми. Паднах назад по дупе и се изпързалях надолу. Отвори възможност да зърна прелестна гледка — потресаваща маса от гърчещи се желеобразни пипала на самото дъно на стълбището. Бяха се обвили около всичко, което можеше да бъда захванато, всеки сантиметър от перилата и въздуховодите. Напрягаха се до максимум да изтеглят останалата част от каквото и да беше това зловредно през миниатюрен отвор, достатъчен колкото да пропълзи хлебарка, в долния ъгъл на стълбите. Което значеше, че в общи линии, нещото се опитваше да отвори дупка към стълбите. Значи въпреки всички прегради и бариери съществуваше пътека, по която зловредните да дойдат от залата, и стълбището се явявате последната ни отбранителна линия. Ако това тук проникнеше, приятелите му щяха да го последват. На практика дипломирането щеше да започне по-рано. Ала при положение че залата на дипломантите още не беше отделена от останалата част от училището, очакващите зловредни мигом щяха да погнат *всички* ни.

След първия ми момент на неподправено изумление забелязах спаружените парчетии, осейващи дъното на стълбището, и ревнах:

— Не, почакай!

Но беше прекалено късно. Орион тъкмо беше прерязал пипалото, което продължаваше да замахва към главата му. Огромен къс от върха му падна с цвъртене, а останалата част се прибра към общата маса, където притисна отрязания участък към сърцевината на възела, оформи издатина и елегантно се раздели на *четири* пипала, всяко вече издуващо се до размерите на оригиналното. И всички до едно търсеха за какво да се захванат.

Орион изтича до долу и ме дръпна за крака.

— Махай се оттук! — нареди ми и се канеше да се спусне право към зловредното. Наложи ми се да стисна косата му и да дръпна здраво. — Ох! — изкрещя той и за малко не ми отсече ръката с пламтящата си шпага. — Какво…

— Омаломощител е, безмозъчна скаридо! — креснах му.

— Не, всъщност е хидра… О, мамка му, наистина е омаломощител — съгласи се Орион и за един миг на зашеметеност остана на мястото си със зяпнала уста. Какъвто ни се отвори по случайност, защото омаломощителят ни пренебрегваше в момента и вместо това се мъчеше да разкъса опаковката на вкусната и суперголяма закуска за себе си и останалите зловредни долу.

— Как така още не си покойник? — попитах заядливо. Ако трябваше да съм честна към Орион, а никак нямах желание за такова нещо, омаломощителят беше толкова голям, че нямаше как да бъдат забелязани тънките розови струни в центъра на пипалата или големия червен възел, който явно беше в средата на цялата тази маса. Вероятно беше прекъснал милион пипала само да ги блъска в разни неща, още преди Орион да слезе тук. Омаломощителите не са известни с голямо търпение или чертането на дългосрочни стратегии, но, както ставаше ясно, силният глад предизвикваше също толкова силна мотивация.

— Е?

— Мисля — отговори той.

— За какво? — попитах. — Защо не го замразиш?

— Не притежавам добра магия за замразяване.

— Как така нямаш добра магия за замразяване? — изумих се и го изгледах сърдито. — От Ню *Йорк* си.

Той придоби виновен вид и измънка:

— Ако ги замразя, не мога да извлека мана от зловредните.

Цялото стълбище около нас се разтресе.

— Кого го е грижа! — възкликнах. — Извлечи мана от следващото.

— Не съм *усвоил* нито една! — кресна той.

— О, велика майко богиня — произнесох с цялото отвращение, което успях да вложа, каквото тази фраза поначало предизвиква у мен. Хванах кристала си, за да се позова на вече и бездруго изчерпаните ми запаси от мана и започнах да рисувам картина в главата си. Като бяхме в работилницата, дипломантката ми обясни, че над половината от въздуха всъщност е азот. Представих си го да се кондензира до твърда черупка с дебелина само няколко милиметра върху кожата на омаломощителя.

— Какво правиш? — попита Орион. Пренебрегнах го напълно; раната на корема ме болеше жестоко заради падането по стълбите, достатъчно, та да извика сълзи в очите ми. Ожуленитe ми лакът и коляно също щипеха, така че се изискваше огромно усилие да остана фокусирана. Орион се затича надолу и започна да хваща пипалата едно след друго, отделяше ги от онова, което стискаха, и им правеше обвързващо заклинание, мъчеше се да сплеска нещото до топка, а то се отклонявате в една или друга посока, подобно на амеба.

— Готова съм — изграчих.

— Какво? — попита той през стиснати зъби и набута поредното пипало в общата маса.

— Отдръпни се от него! — изрекох по-силно, също през стиснати зъби. Орион хвърли бърз поглед назад към мен, а пипалото се освободи, перна го и го запрати към средата на стълбището. Мен ме устройваше, а и Орион си го заслужи. Започнах да редя заклинание за контрол на фазата и се постарах във въображението си да придам течна форма на азота.

До голяма степен съм сигурна, че се получи успешно, при положение че маната беше отишла все някъде: половината от напълнения ми с труд кристал се опразни на една глътка. Предполагам, че азотът е изврял мигом, защото не се забелязваше визуален ефект; може би само бегъл повей от по-хладен въздух, но това беше всичко. С изключение на една дребна подробност: кожата на омаломощителя мигом замръзна и после цялата се напука, също като повърхността на езеро през пролетта. Цялото чудо рухна, течните му вътрешности се оттекоха през решетката в долния край на стълбището, оформиха за кратко водовъртеж и изчезнаха с едно финално шумно засмукване. Остана единствено мъничката сърцевина пипало, която поначало се бе обвила покрай завоя на стълбището, подобно на вейка асперж. Изглеждате точно като класическата илюстрация в трета глава от учебниците ни за първи курс — прозрачно желе около искрящо розова вена. Отдръпна се назад през дупката, все едно някой беше засмукал спагета.

Орион се надигна.

— Ха! — изграчи, все едно той беше свършил всичко, и погледна триумфиращо към мен.

— Лейк, мразя те повече, отколкото би могло да се опише с думи — уведомих го разпалено, облегнах се на стената и притиснах длан към корема си. Той се изправи малко смутено и запълни дупката в стената с топка маджун от джоба си, произведе бързо заклинание за ремонт и после дойде при мен. Май се канеше да се пробва да ме носи. Отправих му убийствен взор и го

накарах просто да ми помогне да стана.

И след всичко това взе, че отново се прозя, още преди да сме стигнали на етажа на дипломантите, все едно в тялото му не се съдържаше капка адреналин. Аз изпитвах доста сериозна болка и пак се чувствах поне десет пъти повече нащрек, отколкото изглеждаше той. Изгледах го, докато куцукахме по пътя си.

— Защо си толкова смазан? Да не би да те спохождат ужасни кошмари или… — Но започнах да сглобявам нещата, щом ме стрелна с виновен поглед. — Ти, малоумнико, стоял си буден да патрулираш, нали? Заради мрънкането на онзи жалък убиец, така ли?

Орион отказваше да срещне погледа ми.

— Той не грешеше — произнесе глухо.

— Какво?

— Не беше само омаломощителят. Зловредните от залата долу явно са пробили дупка в защитата и сега се опитват да се вмъкнат в училището. Нощем е по-зле. Вече седем пъти поправям тази стена…

— И не си спал от петдесет и пет часа, което обяснява защо посвети цели десет минути да кастриш пипалата на омаломощителя — допълних.

— Беше два пъти по-едър от обичайните екземпляри! — изтъкна отбранително той. — Реших, че е зловредно от семейството на хидрите!

— Простима грешка до момента, когато си отсякъл първото пипало — отбелязах. — Ти колко отряза? Седем? И като стигнах тук, далеч не се канеше да спираш. Ако зловредното наистина беше разтворило стълбището, безспорно би могъл да се броиш за негов партньор. — Устата му оформи права линия и долавях, че едва се сдържа да не хукне надалече от мен, само дето в този конкретен момент това би означавало да ме помъкне със себе си. — Каква точно е целта на цялото това упражнение? Дори да се стремиш да се къпеш в слава, няма да ти се получи, ако се гътнеш още в началото на потопа.

— Ще престанеш ли? Не ме е грижа за *славата!* — настоя. — Просто… Вината е моя! Ти сама го каза. Наруших принципите на баланса и…

— О, сега вече си готов да приемеш основните закони на реалността — отбелязах. — Млъквай, Лейк. Всички знаем, че не получаваш нищо безплатно. Никой не е протестирал, когато им спасяваше живота, нали така?

— Само ти — поясни сухо той.

— Ще си спомня да съм особено самодоволна от този факт, когато ме изяжда ордата зловредни от залата за дипломиране —

отговорих. — В продължение на три години влагаше всичките си усилия в ролята си на белия рицар. Няма да промениш последствията, ако полагаш още повече усилия в рамките на една-единствена седмица. Това също е принцип на баланса.

— Ами, убеди ме. В такъв случай май ще отида да подремна. Това ще помогне много — обяви с нотка на сарказъм.

Изгледах го сърдито.

— Със сигурност ще е по-разумно, отколкото да сътрудничиш на омаломощител да пробие в училището. — Той се начумери и отново се прозя.

Глава 11
Дипломанти

Като стигнахме горе, обядът почти приключваше въпреки паниката в работилницата от по-рано, всичко в столовата беше както обичайно: за много малко неща е допустимо да попречат на храненето ни, а и бездруго стърженето и вибрациите бяха спрели. Аадхия и Пиу ни бяха запазили места и дори малко храна върху собствените си подноси, макар това да беше означавало да седят на полупразна маса до нашата поява. Да държиш две свободни места за хора, които не са се добрали до столовата, докато линията за храна затвори, е нещо голямо, особено като се има предвид, че долу се развива потенциално бедствие. Дори ми се наложи да се зарадвам намусено, задето Ибрахим се беше задържал при тях, след като повечето му приятели си бяха намерили извинения и се бяха скатали на друга маса. Но той бързо се погрижи да заличи това чувство.

— Няма как да е бил обикновен омаломощител — отсече категорично, след като ги осветлихме за ситуацията. — Трябва да е бил някакъв нов вид. — Защото в противен случай беше възможно скъпоценният му Орион да е допуснал глупава грешка, а това очевидно бе невъобразимо. Ако имах излишна храна или енергия, бих метнала нещо по него. Както стояха нещата обаче, не бях в състояние.

За щастие, на масата присъстваха хора с разум в главата, които се съсредоточиха върху по-важните неща.

— Как точно закърпваш разрушенията на стълбището? — обърна се Аадхия към Орион. — С обикновена магия за ремонт ли?

— Да — потвърди уморено Орион. — С рецептата за пълнеж на баща ми. — Спря да лапа остатъците от храна и ѝ показа маджуна.

Аадхия откъсна малко парченце и го разтегна до квадрат, вдигна го на светлината и после го притисна към масата, сгъна го няколко пъти и го омеси, разточи го и отново го събра на топче, преди да му го върне.

— Не ме разбирай погрешно, материалът е невероятен, но все така е за най-общо приложение. Каза, че си направил много ремонти, нали? — Тя поклати глава. — Няма начин да удържи на ротацията в края на срока. Честна дума, притеснявам се да не поддаде още в неделя, когато се задвижи първо ниво.

— Няма да удържим до неделя, ако зловредните долу

продължат да млатят стената — промърморих от мястото си, като едва гребях картофеното си пюре. Обмислях сериозно дали да не го ближа като сладолед, вместо да седя изправена, да държа прибори и да подлагам мускулите си на напрежение, та да го пренасям от чинията до устата си. — Ще се наложи да намерим начин да ги удържим достатъчно задълго, та да поправим щетите стабилно. А за тази цел ще е нужен нелепо голям брой хора, които да натрупат мана.

— Помниш ли, когато пострада алхимичната лаборатория? — обърна се разпалено Ибрахим към Орион над моята глава. — Нужно е да пуснем обявление и да привлечем хора, та да произведат необходимата мана.

— Ибрахим, ще прибера всичките ти органи в съня ти — произнесох, без да повишавам глас. Забелязах, че ръцете му потрепериха върху масата.

— Но не можем — намеси се Лиу. Нейният принос към разговора ме накара да вдигна глава. — Не можем да допуснем дипломантите изобщо да узнават.

— Моля? — учуди се Орион, но аз подпрях лакти на масата и закрих лицето си с длани. Тя имаше право, разбира се. Дипломантите нямаше да ни помогнат. Ако към залата за дипломиране зейнеше дупка, преди да бъдат затворени стаите на дипломантите, от цялото меню на бюфета те щяха да се превърнат в най-жилавия предлаган ордьовър. Узнаеха ли, че съществува такъв вариант, че защитата е отслабнала толкова много, вероятно щяха да слязат долу и лично да започнат да рушат стълбището. Какво толкова, че ще хвърлят нас, останалите, на вълците? Всички щяха да си послужат с извинението на Тод: било е разбираемо, те не са имали избор, вината е принадлежала изцяло на Орион. Дори нямаше нужда да се включат масово. Просто достатъчно от тях.

На всички ни беше ясно. Макар да бе скапан до смърт, след момент Орион също го схвана и спря да се храни. Просто седеше прегърбен над масата. Никой от нас не изрече нито дума повече през следващите десет минути, докато не би звънецът за дипломантите. След като до един напуснаха столовата, аз попитах:

— Как ще действаме? Пред колко малък брой хора е възможно да разкрием и все пак да ремонтираме стълбището?

Най-доброто решение, до което достигнахме, беше да се опитаме да превърнем желязната стена на стълбището в стоманена, при това на място.

— Досещам се, че идеята е откачена, но е отправна точка — беше окуражаващият начин, по който я изложи Аадхия. — Какво

ще кажете да слезем долу с преносим тигел и голямо количество въглерод. Ще го запалим и Ел ще използва заклинанието за контрол на фазата, за да разтопи малко от желязото на разбитата стена, нещо като размерите на монета, не достатъчно, та да се вмъкне нещо опасно. Аз разполагам с магия, която да вкара въглерод в желязото и да го превърне в стомана. Ще я използвам върху разтопеното желязо и после тя може да го върне към твърдото му състояние. Бихме могли да си послужим с непрекъснат цикъл, точно както ти подходи със среброто по време на демонстрацията — добави към мен Аадхия. — А ако нещо се вмъкне през стената, докато работим, Орион ще му види сметката.

Планът беше силно амбициозен, само дето, доколкото беше ясно за всички, единственият ни друг вариант беше да конструираме нова стена на части в работилницата, да затътрим елементите долу и да помолим любезно зловредните да стоят настрана, докато ги монтираме. След като преди това сме помолили любезно дипломантите да не припарват в работилницата през следващите три дни, като заедно с това сме придърпали десетина ученици от майсторската академична пътека, та поначало да изработят тази нова стена.

— Колко мана ще коства това? — попита Ибрахим.

— Купища — отговорих. — Заклинанието за контрол на фазата е изумително евтино за онова, което върши, но не е *безплатно.* Да разтопим цяла стена от желязо нямаше да е като да втечня миниатюрно количество сребро, нито пък като да размекна един елемент в парче дървесина, за щастие, разполагахме с решение. Обърнах се и изгледах многозначително Орион.

Той примигна към мен.

— Не знам дали ще придойдат достатъчно зловредни, та през цялото време да те зареждам с мана.

— Просто я набави с устройството за поделяне на сила с анклава — посочих. — Влагаш достатъчно, със сигурност не могат да протестират.

— Ами… Бих могъл да помоля Магнъс…

— Я почакай, какво? — смаях се. — Защо ще се налага да питаш някого?

Той направи странна пауза, а после преглътна и отговори:

— Аз не… На мен ми е трудно да следя… Ако имам неограничен достъп до енергийната банка, просто ще я изчерпя. Така че аз съм блокиран. — Постара се да звучи нехайно, но отклони поглед.

Никой от нас не каза нищо. Ибрахим изглеждаше напълно

потресен. Предполагам, беше шокиращо за него да узнае за подобна слабост на неговия герой: Орион Лейк, блокиран от собствения си анклав, защото не притежава елементарни умения за контрол на маната. Това е като да признаеш, че носиш пелени, защото понякога се подмокряш.

Само че в неговия случай той по-скоро беше принуждаван да носи пелени и да се подмокря от време на време, та всичките му *приятелчета от анклава* с радост да използват наливаната от него мана, тоновете мана, която алчните и себични мръсници дояха от него след всяко погубено зловредно. Искаше ми се да дръпна рязко устройството за поделяне на енергия от китката му и да отида да го ударя в главата на Клои. Да я уведомя, че Орион е бил прав да не го е грижа за никого от тях и че ще се справим сами, че като излезем, ще го отведа да живее в шатра в Уелс и ако искат, маговете на Ню Йорк могат да се самозапалят и да плачат.

Не бях в състояние да заговоря, защото бях толкова гневна. И супер вбесяващо пак не бях дооценила Ибрахим; всъщност той наруши пръв мълчанието и каза:

— Но не си ли ти този, който… Чух, че си набавяш мана от зловредните…

Орион повдигна леко рамене, без да среща ничий поглед.

— Всички влагат мана. Не е кой знае какво. Мога да си я набавям, когато ми е нужна.

— Но… — продължаваше Ибрахим.

— По-късно — срязах го, а той ме погледна и приех как разчете по изражението ми, че да, това е абсолютна планина от тъпотии, която нямаше да оставя на мястото ѝ и пет секунди по-дълго от необходимото, веднъж щом не се намирахме на дни от дори по-внезапна и жестока смърт от нормалното. Той се подчини, а аз се обърнах към Орион: — Не Магнъс. Ще помолим Клои.

Гениалният принос на Клои към ситуацията беше следният:

— Но я почакайте, защо просто не подадем молба за ремонт?

Изрече го, сякаш беше напълно разумно и явно решение на нещата, а Орион всъщност потърка лице и ме изгледа малко глуповато, все едно казваше „О, този вариант не го разгледахме“. Наистина му беше нужен сън. Спогледахме се един по един с изражение в смисъл *що за идиот си ти* и после аз я попитах:

— Всъщност това върши ли ти някаква работа?

— Какво имаш предвид? — учуди се Клои. — Разбира се, че да. Постоянно подавам молби.

Не биваше да съм изненадана. Във формуляра с искане за ремонт, какъвто не си бях правила труда да подавам от средата на първата ми година тук, имаше графа да посочиш името си. Бях

приела, че всичките отиват директно в боклука и на нас, учениците, са възлагани дейности по поддръжката на случаен и злонамерен принцип. Сега обаче осъзнах, че, то се знае, формулярите отиваха в специална кутия, някъде в потайни помещения за разсилните, известни само на онези, постоянно занимаващи се с поддръжката. Те изравяха молбите, да речем, на хората от нюйоркския анклав и се погрижваха да бъдат изпълнени. В действителност след съвсем кратък момент престана да е изненада изобщо и побързах да изясня нещата.

— Така, някога подавала ли си молба близо до времето за дипломиране?

— Не! — възкликна Клои, все едно я бях обидила. — Знам, че не бива да отправяме ненужни искания в края на сроковете. Но мисля, че тази щета може да се квалифицира като животозастрашаваща.

— Безспорно се квалифицира като такава — уверих я. — Особено животозастрашаваща е за всеки, слязъл долу да направи ремонта. И именно по тази причина няма да придумаш ученици от поддръжката да го сторят вместо теб. Биха ти предоставили половин час от времето си, за да ти поправят настолната лампа, Расмусен; няма обаче да се изправят лице в лице с ордата от залата за дипломиране само защото си ги помолила любезно. А да не споменавам, че най-вероятно *дипломантите* са тези, които разпределят задачите. Та, ще ни помогнеш ли, или не?

В крайна сметка Клои схвана ситуацията, особено след няколко остри натъртвания от моя страна на тема приноса на Орион към продоволствията от мана на Ню Йорк, които, предполагам, посочиха ясно силата на желанието ми да сваля устройството за поделяне на енергия на Орион и да го запратя с все сила към главата й. Все пак тя излезе с едно полезно предложение и по-специално:

— Дали не е редно първо да го изпробваме?

Вероятно онова, което всъщност целеше, беше да привлечем още половин дузина ученици от Ню Йорк, в това число Магнъс, а те всички имаха много приятели сред дипломантите. Съгласи се да задържи нещата временно, ако ние приемем първо да направим проба. Според мен тя не очакваше да се получи и после щеше да ни се наложи да се съобразим с нея. Каквито и да бяха мотивите й, аз също се радвах на пробата, стига Клои да набавеше мана.

На следващия ден слязохме в работилницата в рамките на работните часове и Клои даде на нас с Аадхия по едно устройство за поделяне на енергия. Като го затворих на китката си, подръпнах експериментално и получих приток на мана, който

създаде усещането, сякаш съм свързана с Атлантическия океан с маркуч. Вече ми беше известно, че членовете на анклави имат достъп до купища мана, много повече от нас, но не бях осъзнала колко *много* повече. Бих могла да залича град или дори два, без да проличи, че съм използвала и капка. Наложи се да положа сериозни усилия, та да не започна да извличам като обезумяла, все едно аз самата не притежавах най-основен контрол. Нямаше как да отмина факта, че мога да напълня всичките си кристали за нула време, без дори да усетя.

Орион обиколи контейнерите с материали с обичайната липса на предпазливост, за да набави всичко необходимо. Тази сутрин не беше чак толкова изтощен; снощи го накарах да си легне рано с основанието, че който щеше да бъде излапан през нощта, със същата сила щеше да бъде излапан в неделя заедно с всички останали в училището, ако той не беше в състояние да държи зловредните настрана, докато ние работим.

— Все така мисля, че ще е добра идея да включим повече хора — отбеляза Клои и се озърна нервно. Работилницата беше напълно безлюдна: след вчерашните веселби никой не би поел риска, освен ако не беше напълно задължително да присъства в час, а се съмнявах, че някога беше влизала тук в група от по-малко от десет души. Ибрахим и Лиу бяха дошли да стоят на пост — всъщност Лиу стоеше на пост, а Ибрахим се тътреше подир Орион из помещението и се опитваше да го разприказва, — но това бяхме всички.

— Готова ли си? — попитах Аадхия и напълно пренебрегнах Клои. После произнесох заклинанието за контрол на фазата и вкарах първите няколко сантиметра ковано желязо — както изглеждаше остатък от провалил се проект — в течна форма. Аадхия беше подложила отдолу загрят тигел и в мига щом металът потече, наръси равномерно сажди със свободната си ръка, мръщейки се съсредоточено, докато ги караше да се смесят. После ми кимна бързо и наклони тигела и аз вкарах метала отново в твърда форма.

Втвърди се. Само че не докрай. Буцата метал се пльокна на плота на тезгяха и зацвъртя свирепо, прогори дупка и падна на рафта отдолу, строши няколко стъклени пана, подпали покриващия ги брезент, разтопи следващия рафт, падна на пода, разтопи и него и после вече я нямаше.

Това доведе до крясъци и размахване на ръце — може би дори и от моя страна, — преди Аадхия да сграбчи четири от праховите смеси, за които бе помолила Орион, събра ги заедно и ги метна върху весело лумналите пламъци. Веднъж щом огънят беше потушен, всички се скупчихме и се втренчихме притеснено в

дупката. Смущаващо тънкият под беше изцяло пробит. В тъмнината долу успях да различа единствено, поне от предпазливо разстояние, много ръждясала тръба с пръстен от пет антични мускала, такива, каквито вече можеха да бъдат видени само в музеите. Въртяха се и ритмично изпръскваха различни алхимични вещества в отвор в горната част на тръбата.

— Според вас дали някое зловредно ще се пробва да влезе *оттук?* — попита Ибрахим.

— Да запълним дупката и да не научаваме — подкани Аадхия. — Орион, можеш ли да донесеш… — И после със закъснение забеляза, че Орион не можеше да донесе нищо, защото вече не стоеше с нас. Намираше се до вратата и беше зает да унищожи един пързалплъзгач, дошъл да разследва източника на крясъците ни с блян в сърцето или поне в храносмилателната система.

— Да? — попита той, когато се върна само леко задъхан, след като захвърли останките от пързалплъзгача обратно в коридора. Когато се беше пробвал да му се измъкне, като се отдели от най-външния си пласт, Орион хвана наполовина одраната му кожа, дръпна я върху главата му и я завърза на възел, та нещото да се задуши. Не такъв беше нормалният начин да ги унищожиш, но явно подейства съвсем ефикасно.

Хубаво че само се упражнявахме. Отне ми няколко опита да убедя материята да се върне до съвсем твърдо състояние, а какво остава до конкретната форма, от която тръгнахме, но дори когато успях, пак не беше както трябва. Не прогорих други дупки в пода, но оставих залепени здраво за плота дузина безформени буци метал, който не изглеждаше като стомана.

— Хей, ако е стомана, не трябва ли да я сгънеш? — попита внезапно Клои.

Оказа се, че баща ѝ също е майстор: именно по тази линия се познаваше с бащата на Орион. Аадхия направи справка в учебника по металургия, който носеше със себе си, и установи, че Клои е права.

— Така, добре, трябва да си представиш крайната форма като тънък лист, прегънат няколко пъти в едната и другата посока. Нещо като бутер тесто, а не солидно блокче.

Да си послужа с този въображаем образ ми осигури субстанция, която изглеждаше приблизително вярната. Но сега с Аадхия трябваше да определим точното темпо, та да преобразуваме желязото с непрекъснат процес. Приблизително половината от железния кол свърши като разпръснати по масата отделни отрязъци с размери между три и пет сантиметра.

Но после влязохме в крачка и преработихме около

петнайсетсантиметрово парче, без да спираме. Изведнъж стана съвсем лесно, толкова лесно, колкото дървото и среброто. Аадхия се засмя с глас.

— О, боже мой, това е невероятно! — възкликна и размаха пръта, половината от него беше белязана от вълнисти линии ярка и блестяща стомана, срещаща на ръба старото почерняло желязо. — Само погледнете, направо е *върхът*!

Аз самата не успях да се спра и да не се усмихна. Дори Клои показа с неохота, че е впечатлена, докато прехвърляхме пръта от ръце в ръце.

— Добре, ще ремонтираме стената утре през работния период — заявих. Приготвихме огромен чувал със сажди, една съставка, която беше в изобилие в работилницата, и поехме нагоре.

В мига щом влязохме на стълбището, чухме отдолу да се носят гласове. След вчерашните празненства беше дори по-малко логично долу да има някой по средата на деня. Орион поспря и после пое тихо надолу. Когато го последвах, всички останали също закрачиха след нас, дори Клои, която, макар да хвърли донякъде отчаян поглед към рамото, водещо нагоре, не би тръгнала сама.

Като стигнахме нивото на дипломантите, стъпките тръгнаха нагоре към нас. Стиснах Орион за ръката, дръпнах го от площадката и всички други ни последваха. Стояхме скупчени в тъмния коридор към спалните и видяхме да отминават трима дипломанти: напълно непознати ми ученици, които разговаряха тихо.

— Добър удар по ремонтираните участъци… — долетя до нас. Не ни беше нужно да чуваме повече от разговора им.

— Хей, имам идея, можем да поправим стената още сега — предложи Аадхия, щом стъпките им заглъхнаха.

— Да, сега е удобен момент — съгласи се шепнешком Ибрахим и ние закимахме. — Дори отличен.

— Можете да използвате мана от резервоара за поправителните задания от пропуснатите часове — дори предложи Клои.

Слязохме най-долу и се подготвихме да започнем работа. Виждахме ясно къде дипломантите бяха нарушили кръпките на Орион. Дори без тяхната помощ по стената личаха деформации, все едно нещо я беше блъскало от другата страна.

Аадхия запали тигела, хвана шепа сажди и аз се залових с външната стена: желязо в тигела, стомана навън. Все още пазех ритъма и замяната течеше също толкова гладко, колкото в работилницата. Бях стигнала до половината, когато Аадхия каза:

— Съжалявам, но имам нужда от почивка.

Озърнах се и установих, че тя беше напът да се свлече на място. Аадхия остави тигела, обърса ръце в чувала и седна с изпухтяване на второто стъпало.

— Няма да откажа — отвърнах и седнах до нея, макар самата аз да се чувствах добре, като се изключеше, че бях жадна. Лиу ни предложи да пийнем от бутилката ѝ с вода.

Можех да я изгълтам цялата сама. Дори раната на корема вече не ме болеше толкова. Хрумна ми, че с усилията си от вчера може би бях допринесла за заздравяването: лечебните заклинания на мама са склонни да сътрудничат със собственото ти тяло, така че ако предприемеш нещо, което да накара организма ти да произведе повече бели кръвни телца и да възстанови мускулната тъкан, магията също усилва действието си. Беше минала по-малко от седмица, така че ленената превръзка още действаше върху мен.

Новите панели на стената блестяха ярко и по тях личаха вълнообразни линии: всъщност бяха доста хубави. Но Клои се мръщеше от мястото си до Ибрахим. Орион не спираше да се изкачва нагоре по стълбите и да слиза обратно долу. Прекарваше длан по неравната стара стена и оглеждаше фугите. Клои погледна към него, а после към Аадхия и мен и на лицето ѝ се изписа озадачено изражение. Реших, че ще каже нещо, но тя се обърна и погледна към стълбите, а после произнесе забързано:

— Мисля, че се връщат.

Всички се изправихме. Стъпките над нас се забавиха, когато приближаващите осъзнаха, че тук долу има някой. Когато най-сетне се показаха иззад ъгъла, представляваха стегната групичка, готова за схватка: две високи момчета отзад, с ръце, вдигнати и готови за заклинания, отпред леко приклекнали момче и момиче със стойки за щитове на китките и друго момиче в закътаната средна позиция, хванало дръжката на огнен бич. Тези са с особено всестранно предназначение, защото освен пламъка притежават и кинетична енергия. Ако те бива, можеш да обвиеш бича около нещо и да го изгориш или пък да замахнеш и да покосиш зловредните — или хората — и да си разчистиш пътека. Пред нас беше умело съчетан дипломантски екип, който работеше съвместно вероятно от месеци. Когато се смесехме в столовата и всички бяхме заети да се тъпчем с храна, разликата между дипломантите и останалите ученици невинаги беше ясно забележима, но като бяхме изправени срещу тях, ставаше болезнено очевидно колко много променя една година.

Само дето Орион мигом застана пред нас. Изглеждаше малко нелепо сам и кльощав да се опълчва срещу всички тях, но с ръце, стиснати в юмруци, той все пак каза:

— Търсите ли нещо? — Те се поколебаха. Когато не отговориха нищо, Орион кимна. — Може би е най-добре да се връщате горе. Незабавно.

— Тази стомана е нова — произнесе внезапно момичето отпред, устремило поглед над рамото на Орион. — Заменят панели.

— Ти си Виктория от Сиатъл, нали? Аз съм Клои от Ню Йорк — обърна се Клои към момичето в средата. Пробва се да прозвучи разговорливо, но не се получи, защото гласът й трепереше нервно. — На стълбището има разрушения, които позволяват на зловредни да проникват от залата за дипломиране. Заради това Тод Куейл е претърпял срив. Просто я поправяме. Орион не искаше да продължат да влизат и да наранява хора.

На Виктория от Сиатъл не й минаваха тези.

— Разбира се, иска да стоят долу и да чакат *нас* отвърна тя. — Хей, Орион, случайно да планираш тази година да присъстваш на дипломирането и да ни помогнеш с ордата, която докара до безумие? Говори се, че вчера си унищожил омаломощител с размерите на камион. Кой да знае дали изобщо ще можем да се движим там вътре.

— Все така имате по-добри шансове от прясно въведените първокурсници, при положение че планът ви явно е да разрушите защитата и да ги пуснете всичките вътре — намеси се. — И това ще е краят на това място. Зловредните ще започнат да гнездят на етажите със спалните и вероятно ще повредят оборудването за обгаряне, както са направили долу. Смъртността ще се удвои, че и отгоре. Никой ли от вас не възнамерява да има деца?

— Първо ще се погрижа да доживея до този етап, благодаря — процеди Виктория. — Сега можете да се качите обратно горе и да решите къде искате да се намирате. Ние ще отворим тази стена.

— Не, няма — отсече Орион.

— Мислиш, че ще ни спреш ли? — поиска да узнае тя и размаха бича. Цялото нещо мигом се възпламени и бързо се обви около него от глезените до шията. — Държа го. Ударете стените, блъскайте, с каквото ви падне — нареди тя малко сковано. Орион вилнееше в примката и й бяха нужни две ръце, за да го удържи, но той определено нямаше да се изплъзне скоро. — Лев, погрижи се катапултът да е в готовност — добави и аз осъзнах, че всички носеха колани с малък символ във формата на кука. Бяха направили заклинание, за да се свържат по права линия с друго място в училището, така че в мига щом осъществяха пробива, щяха да го задействат и да бъдат изтеглени на безопасната позиция, преди зловредните да започнат да се изсипват вътре.

— Да, готов е — потвърди Лев, момчето отпред, а Клои изкрещя и се наведе, когато момчетата от задната линия започнаха да запращат към още повредените панели хубави старомодни огнени кълба. По повърхността им се разстлаха пламъци и отгоре ни заваляха искри.

— Орион! — викна Ибрахим и се хвърли към него. Направи предпазно заклинание на ръцете си и задърпа примката в опит да я разхлаби, но огненият бич беше прекалено здрав; прогаряше щита му по-бързо, отколкото той успяваше да постигне някакъв резултат.

Лиу извика магия на мандарин и спусна отгоре ни предпазен щит, при това добър: огъваше се при стълкновенията и оставяше огъня да се спуска надолу на малки ивици. Не беше достатъчно голям да покрие цялото пространството, само нас трите.

— Тази стена! — заговори. — Можете ли да поправите участъците, които блъскат, преди да са ги пробили?

Аадхия ме погледна. В устата ми имаше хиляда заклинания, готови да се изсипят навън: можех да ги убия петимата с една дума или пък в името на разнообразието можех да впримча умовете им и да ги направя мои безпомощни роби. Дори нямаше да се наложи да използвам малия, за да го постигна: Клои се беше сгушила под свой собствен щит, но поделянето на енергия още беше в сила и маната прииждаше като река. Можех да ги накарам те да поправят стената вместо нас и дори после да измият пода. Стига да бях способна да прочистя ума си със същата лекота, когато се свършеше.

— Ще се наложи да поправим останалото наведнъж — заявих мрачно на Аадхия. — Можеш ли да разтвориш тигела по-широко?

Тя се ококори.

— Ако отстраниш цялата стена наведнъж, *нещо* ще проникне!

— Ако се случи, нашите приятелчета дипломантите ще се катапултират назад и Орион ще го унищожи — обясних. — Със саждите ще се получи ли наведнъж?

Аадхия преглътна, но кимна.

— Да, процесът има затихващ… Да — произнесе, след като сама пресече спонтанните си обяснения. Хвана тигела, натисна рязко ръба и го разтвори до пълния му размер. — Готова съм. — Аз се изправих и посочих стената. Свалих останалите четири панела и ги превърнах в локва от втечнено желязо.

Докато работехме досега, нищо не беше опитало да ни нападне. Сега като бях отстранила панелите, причината стана ужасяващо ясна. Един от огнените залпове на дипломантите озари прясно появилия се отвор и запрати бляскави отражения по гладката бронирана глава на аргонет, запълваща пространството

на шахтата за поддръжка от другата страна. Очите му бяха затворени, явно си подремваше на спокойствие, преди да продължи да се труди върху стената. Един от ноктестите му пръсти, приблизително педя и половина широк, почиваше върху стълба. Явно щеше да съумее здраво да я сграбчи при надигането си. Отстрани по главата му имаше ивици от позната искряща слуз: очевидно бе използвал остатъците от омаломощителя като лосион.

— О, боже мой — произнесе немощно Клои. Аргонетът отвори първо едно око, след това шест и накрая всичките си девет очи, осъзнал, че вечерята е била сервирана по-рано. Започна да се примъква навътре.

— Лев! — кресна едно от момчетата. Във въздуха се разнесе внезапен и силен пукот, когато той задейства катапулта и те бяха издърпани нагоре — всичките петима, включително Виктория с нейния огнен бич. Той се разтегна малко, но тя явно се беше концентрирала върху него, защото вместо да се прекъсне, също така изтегли с тях все още впримчения *Орион,* плюс Ибрахим, който продължаваше да се опитва да го освободи. Секунди по-късно чух Ибрахим да крещи някъде над нас: явно се беше пуснал и беше паднал по път.

— Сложи стената! Сложи стената! — писна Клои, а после се обърна и затича нагоре по стълбите. Аадхия вече беше изпразнила чувала със сажди в тигела и бъркаше трескаво, но стоманата още не беше съвсем готова. Аргонетът вкарваше през отвора огромната си ръка с остри нокти и посегна към нея още преди лакътят му да беше преминал.

За наш късмет Клои не беше прекъснала притока на мана. Насочих длан към аргонета и изрецитирах заклинание от четиресет и девет срички, което е било използвано от група вещери преди няколко хиляди години, за да унищожат дракона пазач на свят храм в Кангра и да си присвоят мистериозния вълшебен прах, съхраняван там. Прахът се оказал смлени люспи от дракона, информация, за която човек би помислил, че жреците ще разпространят по-широко, та да предотвратят подобни начинания, плод на заблуда.

Аргонетът придоби озадачен вид, когато ноктите му започнаха да се ронят. Май не му стана ясно, че се разпада и продължи да се пробва да проникне. За щастие, магията ми набра скорост по-бързо, отколкото ронещият се зловреден беше способен да се движи, така че по времето когато тикна глава в отвора на мястото на изчезналата му ръка, разложението вече беше стигнало до врата му. Дори ми се отвори възможност точно преди заклинанието да помете остатъка от челюстта му да се

протегна и да си отскубна от устата му един разхлабил се зъб с размерите на юмрук.

Аадхия и Лиу приближиха към ръба на дупката и застанаха втренчени в мен със зяпнали усти, а Аадхия стискаше дългата дръжка на бъркалката. Линията на разложение се движеше все по-надолу по натъпканото в шахтата тяло и разкриваше далеч повече, отколкото на някого беше нужно да знае за вътрешностите на аргонет.

Лиу ахна и заподканя:

— Бързо! Бързо!

В мига щом коркът освободи гърлото на бутилката, аз осъзнах…

Аадхия се обърна и продължи да работи върху карбонизацията. Лиу стоеше напрегнато встрани от отвора и хвърли своето защитно заклинание върху горната част на шахтата. Мигове по-късно издаде ужасен вик: малко ято вресливци не бяха изчакали пълното разпадане на аргонета и бяха преминали през тялото му, поглъщайки всичко по пътя си. Излетяха от шахтата и се блъснаха в щита на Лиу, също като врабчета, налетели прекалено чист прозорец. Мигом започнаха да го кълват настървено с искрящите си клюнове.

Не можехме да сторим друго, освен да продължим да работим.

— Готова съм! — викна Аадхия. Накара тигела да левитира до ръба на отвора и изля втечнения метал. Аз произнесох заклинанието за контрол на фазата и поставих метала на мястото му под формата на голямо платно, което пасна идеално от единия край на отвора до другия.

Един вресливец успя да пробие достатъчно голяма дупка в щита на Лиу, та да се провре, и се стрелна към нас през последната празнина, преди да запечатам стената, оставяйки във фугата перо от опашката си. На Аадхия вече не ѝ стигаше въздухът, но с пъшкане се залови да произнася своя защитна магия, за която вероятно щеше да е късно да попречи да се простим поне с половин килограм плът, но вресливецът летеше с такава скорост, че не си даде труда да се връща за нас: вместо това продължи нагоре по стълбището към безплатния бюфет там, чуруликащ развълнувано.

Секунди след като изчезна, оставяйки ни да гледаме със зяпнали усти след него и все още тресящи се от адреналин, затихващото чуруликане изведнъж беше пресечено, прерасна в пронизителен писък и спря. Беше заменено от ужасен стържещ и тракащ шум, който се усилваше все повече. Преди да предприемем нещо, иззад ъгъла изскочи Орион, сърфиращ

надолу по стълбите върху тава и повали всички ни също като кегли.

Положителното беше, че новата стоманена стена беше застанала идеално, придобила матовата гладкост на калъп сапун: ремонтираният участък се беше интегрирал в цялостната защитна магия на училището и щетата беше отстранена. Можех да заявя това с цялата си увереност, защото бузата ми беше сплескана така силно към метала, че буквално чувах затихващите писъци и стонове на останалите чакащи зловредни плюс глухия дрънчащ шум от някакъв защитен механизъм, задействал се под нас.

— Ох — изпъшка Лиу до мен.

— Да — простена Аадхия и се дръпна от нас. Беше й се наложило да се метне в наша посока, за да избегне падане в още горещия тигел и опърляне до състояние на чипс. Надигна се до седнало положение и го изгледа смаяно: десният ъгъл бе нагънат като акордеон към стената. — Майчице.

— Извинявайте — обади се извисилият се над нас Орион. Стискаше мъртвия вресливец и зле деформираната тава. — Дойдох възможно най-бързо.

— Лейк, някой от тези дни ще те убия — процедих с изкривена уста, притисната към стената.

— И така — обърна се малко плахо към мен Лиу, докато кретахме нагоре по стълбите. Орион беше зад нас, влачеше тигела в пълния му размер — вече не можеше да бъде сгънат — и не спираше да се извинява на Аадхия, която от своя страна умееше да извлече облаги и несъмнено щеше да излезе от всичко това с достатъчно материали да поправи тигела си, плюс трупа на вресливец, вече връчен й от Орион. Вероятно клюнът щеше да стане част от лютнята за паякосирени, а от мен получи зъба от аргонета, за да го използва за ключовете за настройка. Като свършеше с този инструмент, той щеше да е чудовищно могъщ. — Афинитетът ти…

— Просто мисли за варианта „ще ме обичат до болка и отчаяние“ — отговорих.

— Какво? — попита Лиу.

— „Всички ще ме обичат до болка и отчаяние“ — повторих. Тя ме гледаше много подозрително. — Галадриел, бе, хора. От „Властелинът на пръстените“.

— Това филмът с хобитите ли е? Не съм го гледала. Оттам ли идва името ти?

— Лиу, толкова се радвам, че сме приятелки — заявих отчасти защото почувствах момента като удобен да го изрека гласно. Ако тя не искаше да е истина, спокойно можеше да мине за шега. Но всъщност бях съвсем искрена. И аз не бях гледала

филмите. Откакто бях родена, веднъж годишно мама ми четеше книгите от начало до край, но беше разочарована от жестокостта във филмите и не разрешаваше да ги гледам. Всички останали в комуната обаче ги бяха гледали. Бях чувала много умни забележки на тема контраста.

Но Лиу само ми се усмихна срамежливо.

— Схващам идеята — отбеляза. — Но… без малия. — Не беше въпрос.

— Не — отговорих с дълбока и шумна въздишка. — Без малия. Никаква. Не мога… да я използвам само малко. — Изгледах я многозначително.

Очите й се разшириха за момент, а после погледна надолу и обви ръце около тялото си.

— Никой не го умее — произнесе глухо. — Не и в действителност.

Срещнахме Клои, която беше тръгнала надолу. Беше изтичала до етажа с алхимичните лаборатории и беше извикала Магнъс и още двама ученици от нюйоркския анклав, а те на практика бяха ангажирали целия клас да дойде да помогне. Или пък бяха заложили на голяма тълпа около тях, когато се опитват да се доберат до портите, за да се измъкнат. Удивлението й беше пълно, като ни видя, и само избъбри:

— О, боже мой, вие сте живи!

Ако не беше прозвучала поне отчасти доволна, би било обидно.

Тълпата беше толкова голяма, че за известно време никой не узна нищо, тъй като не успяваха да чуят обясненията ни заради боботенето на гласове, задаващи все същия въпрос. Накрая ми се наложи да оформя с длани фуния около устата си и да изкрещя:

— Стълбището е *обезопасено.* Нищо няма да се качи нагоре!

Това даде отговор на най-належащото питане на повече от тях и поуспокои нещата.

— Какво стана с аргонета? — обърна се Клои към мен, когато всички се понесохме нагоре. Никой не се канеше да се връща в час, а и бездруго почти беше време за вечеря. После преглътна и добави забързано: — Съжалявам, задето… Реших, че е най-добре да доведа помощ… — Не срещна погледа ми обаче.

— Лиу постави предпазен щит, а ние с Аадхия поправихме стената навреме — обясних, но не уверих Клои, че няма проблем, както съм сигурна, че желаеше. Оказвах се права, че не пожелах сделка. Тя избяга, точно както постъпваха всички от анклавите, връхлетеше ли нещо лошо, оставяха на низшите да поемат удара. Затова и имаха антуражи, а хората в тях бяха готови да се жертват, защото търсеха отчаяно път навън и нямаха какво друго

да предложат. Така че използваха телата си като щит, а ако оцелееха до дипломирането, поне на най-себеотдадените щеше да бъде предложена позицията на пълнеж в съюзите на анклава. Това не беше приемливо и Клои го схващаше.

Не помоли втори път за успокояваща съвестта лъжа.

— Наистина се радвам, че си добре — произнесе тихо и се върна до Магнъс.

Глава 12
Ордата на дипломантите

Звънецът за вечеря не беше ударил още; гишетата за храна не бяха отворени. Но бяхме тъй многолюдна тълпа, нямаше защо да се тревожим, както в нормалния случай, ако искаш да идеш в столовата, докато учебните часове още не са свършили. Събрахме шест маси, обезопасихме периметъра и направихме проверка на всичките, след което седнахме и зачакахме сервирането, като през това време обменяхме слухове.

— Какво се случи с нашите приятели, дипломантите? — попитах Орион.

— Предполагам, че се крият някъде из библиотеката — отговори Орион. — Успях да се изтръгна от заклинанието за отнасяне на площадката на това ниво, но те продължиха нагоре по стълбите.

— Ще се върнат само десет минути след вечеря да ти съсипят труда — каза Магнъс. Двамата с Клои бяха седнали на нашата маса. Но той говореше само на Орион; в английския език местоимението е двузначно за „твоята“ и „вашата“, но в този случай бе много очевидно как той влага смисъл за единствено число — „твоята работа“. — Трябва да свикаме трибунал срещу тях.

В колкото и часове по литература да се опитват да ви втълпят „Повелителят на мухите“, този сюжет е точно толкова реалистичен като произведението, от което иде името ми. Хлапетата тук не се настървяват на масови побоища. Всички знаем, че не можем да си позволим глупави схватки помежду си. Хората непрекъснато си изпускат нервите, но ако ги държи дълго, непременно ще ги спипа нещо гладно. Опита ли се някой да организира нещо наистина тревожно като банда от черни вещери и другите научат за това, но нямат мощта да го спрат сами, могат да свикат трибунал, което е просто претенциозна дума за качване върху масата в столовата по време на обяд или вечеря и изкрещяване, че еди-кой си е преминал към тъмната страна и се призовават всички за сразяването му.

Само че това не е правосъдие. Ръката на закона не се протяга церемониално да те напляска, ако си бил немирен. Тод още си беше сред нас, влизаше в часове, ядеше, вероятно и спеше, макар, надявам се, не много добре. Ако си патиш от някого, това е твой проблем; ако някой си пати от теб, това е негов проблем. Всички останали ще игнорират ситуация, която малко от малко подлежи

на игнориране, защото си имат свои проблеми. Струва си да се свика трибунал само ако основателно можеш да очакваш всички в училището да се съгласят, че има ясна и непосредствена заплаха за живота им от страна на човека, когото обвиняваш.

А случаят тук не беше такъв.

— Дипломантите ще застанат на тяхна страна — отбеляза Аадхия, тъй като на Магнус очевидно трябваше да му се каже.

На него не му се хареса. Мога да си представя как самонадеяно е хранил мисълта, че може да свика трибунал, ако някога види заплаха за *своя* живот, и всички ще се съгласят: като Клои с нейните заявки към поддръжката.

— Дипломантите не могат да завземат цялото останало училище — понечи да се защити той. — А и няма как да си позволят схватка в седмицата преди дипломирането.

— И ние не можем да си я позволим — обадих се. — Какво би ни донесло това? Онези петимата се дипломират след седмица. Нима искаш да ги накажеш, че се опитват да си подобрят шансовете за нечия чужда сметка? Мога да се сетя за хора от нашия курс, които биха сторили същото. — Той ме зяпна, шокиран, че дори съм намекнала за паралел.

Самият Орион не взе отношение, вече се надигаше от масата. Гишетата за храна се бяха отворили и всички поехме да получим наградата си, задето първи сме се озовали пред бюфет, зареден с прясна топла храна. Орион провери пространството пред нас, като ликвидира няколко зловредни пътьом, и всички си тръгнахме с накамарени подноси. Никой не проговори до края на вечерята: сигурно не се бяхме хранили така добре поне от година, ако не и от три, като това включваше и учениците от анклави. Останалите от училището влязоха и насядаха наоколо ни. Може би някъде по средата на храненето се появи наежено дори нашата амбициозна група дипломанти: явно се бяха уморили да чакат началото на всеобщите предсмъртни писъци. Втренчиха се безмълвно към нас от вратата, после бавно се насочиха към гишетата за храна след проведена кратка дискусия. По пътя си срещнаха доста враждебни погледи, тъй като вече всички знаеха какво са се опитали да направят. Но Аадхия беше абсолютно права: нито един от враждебните погледи не идеше от други дипломанти, тъкмо обратното, направиха място за тях на най-добрите маси и групата започна да яде, охранявана от съвипускниците си — така се отплащаш на някого, който поне е направил опит да ти помогне.

— Ще се опитат да изпълнят нещо — изрече мрачно към мен Магнъс. — Ако новата стена издържи, ще ударят другите стълбища. И ако не им причиним ответна болка, всички останали

дипломанти ще се втурнат да им помагат.

— Няма да го направят — изрече тихо Орион. Опря ръце на масата и понечи да стане, но аз бях подготвена за това; ритнах го зад коляното и той рязко изохка, стовари се на стола и стисна крака си. — Ел, това адски заболя! — изскимтя.

— Нима? Толкова ли заболя, колкото да те залепят за стената с нагорещен тигел? — прецедих през зъби. — Веднъж поне зарежи драматичните изпълнения, Лейк. Няма да се дипломираш предсрочно.

Половината от хората на масата ни, които зяпаха мен, се обърнаха вместо това да се втренчат към Орион, който вече издайнически се беше изчервил. На всеки се дава шанс да се дипломира предсрочно, просто трябва да се погрижиш да си в сектора на дипломантите, когато завесата се спусне. Идеята е почти толкова разумна, колкото да се скатаваш от всички учебни часове, но никой не ти пречи да я осъществиш.

Долната челюст на Орион увисна глуповато.

— Аз съм този, който им създаде затруднения…

— Ще ги създадеш и на нас, ако лишиш зловредните от половината им гощавка с випуска на дипломантите — Заявих. — И с какво това е по-добро? Дори да допуснем, че няма да намериш гибелта си?

— Чуй, дори дипломантите да не направят отвор, като разрушат стълбищата, зловредните ще разбият преградата. Ако не сега, то следващия учебен срок, и то вероятно още в началото му. В случай че са достатъчно изгладнели и отчаяни да атакуват спалните помещения, ще упорстват в усилията си. Целта ми е не само да се справя с дипломантите, а и със зловредните, изникващи при дипломиране.

— Портите остават отворени най-много половин час. Дори ако Търпение и Кураж не ти видят сметката, няма как да избиеш достатъчно зловредни за това време, само ще отвориш пространство за малките да порастат — възразих аз. — Или си замислил да се установиш тук завинаги? Доста ще изгладнееш там, в залата за дипломиране, освен ако не започнеш да ядеш зловредни, вместо само да им източваш силата. Знам, че просто изчакваш ние, останалите, да ти вдигнем паметник, но това не е причина да си толкова тъпо упорит.

— Ако имаш по-добра идея, слушам те — тросна ми се в отговор той.

— Не ми трябва по-добра идея, та да знам, че твоята изобщо не струва — срязах го.

— Аз имам по-добра идея.

Не го каза някой от нашата маса. До нас се бе приближила и

стърчеше права Кларита Асеведо-Крус. Никога преди не бях разговаряла с нея, но всички знаехме коя е — кандидатка от последния курс за дипломиране с отличие.

В ранните години на съществуването си училището редовно е отбелязвало академичните успехи. На стената в столовата има четири огромни табла с позлатени ръбове — по едно за всеки випуск с годината за дипломирането му изписана отгоре с блестящи цифри. В края на всеки срок имената са подредени по успех. Тази практика обаче насърчавала лошо поведение — опити да убиеш онези, дето са по-добри от теб. Тъй че сега по Нова година излиза само класацията на последния випуск, а останалите табла остават празни. Всички ученици, които се борят за завършване с почести, полагат всевъзможни старания да скрият оценките си. Отгатваш кандидатите единствено по усърдието, което влагат в учебния процес, но е трудно да се разбере как точно се справят. Онези, които се добират на достатъчно близко разстояние от заветната цел, трябва да имат огромно его и шампионската мотивация на елитен расов кон и ако не са от типа побъркани гении, то трябва да са брутално отдадени на учението.

Кларита не просто бе отличничка, но така умело се бе прикривала, че никой не бе подозирал как се състезава за дипломиране с почести. Дори от време на време бе поемала смяната на ученици от поддръжката, нуждаещи се от свободно време, затова мнозина бяха смятали и нея за част от екипа по поддръжка. В това число влизаха двайсетте, наредили се директно зад нея в класацията, които бяха прекарали академичната си кариера в ожесточено, понякога преминаващо към насилие съперничество, като бяха саботирали взаимно проектите си. След като списъкът накрая се появи и нейното име го оглавяваше, из училището дни наред се говореше само за това. И всички я описваха като „оная скучната от…“ добавяйки произволна испаноговоряща страна. В действителност тя беше от Аржентина, където майка й понякога работеше по поддръжката в анклава в Салта, но отне две седмици вярната информация да си пробие път, защото почти никой не знаеше нищо за нея. Дотогава бе лесно да не я забелязваш: ниска и слаба, с изопнато строго лице и винаги облечена — преднамерено, както се разбра впоследствие, — в бежово или сиво.

Беше изключително умна стратегия. Дори да бе завършила само сред първите десет, пак би изпъкнала по-силно заради изненадата, че се е появила отникъде, отколкото ако от самото начало бе набелязана като стремяща се към върха. Три и половина години да криеш блясъка си зад параван, да поемаш

смени по поддръжката навръх учебните си задания, без нито веднъж да се похвалиш с бележка от проект или изпит — това изискваше повече самодисциплина, отколкото притежават масата тийнейджъри, когато единственото, за което те е грижа в училището, са оценките. Така де, освен стремежа да оцелееш.

И тази й самодисциплина й се бе отплатила с гарантирана позиция в Ню Йорк. Хората нехаеха дали си скучен, ако осъществиш шест мощни заклинания накуп, което тя бе съумяла да стори в дипломния си проект. Всички знаехме за това, защото след като оценките излязоха на таблото, тя окачи в коридора до вратата на стаята си списък с всичките си постижения за трите години и половина, та всеки да може да ги види, вероятно като компенсация, че не се бе перчила с тях дотогава.

Жалко за нея, че бе обременена с присъствието на Тод в екипа й. Орион не бе пожелал да каже много по въпроса, но установих, че бащата на Тод действително заема висша позиция в съвета на анклава и въпреки гаранциите на Клои в библиотеката, останалите дипломанти от Ню Йорк в екипа му очевидно проявяваха неохота да се отърват от скъпото си момче. Силно вероятно бе той да държи под контрол един или два от по-добрите защитни артефакти, които възнамеряваха да използват. А Кларита нямаше глас, освен ако не искаше да се откаже от въпросния съюз, а заедно с това и от гарантираното си място в нюйоркския анклав, което нямаше как да замени толкова близо до дипломирането.

Но това, че Тод й бе натрапен, не бе нейна вина и никой от нас не се нуждаеше от убеждаване, та да я приеме сериозно. Всички по близките маси бяха прекратили шушуканията си и се напрягаха да я чуят.

— Запознах се с цифрите — каза тя на Орион. — В библиотеката има архив за въведените и дипломиралите се ученици. Спасил си живота на шестстотин души, откакто си започнал обучението си. — Тихо изречените думи се разнесоха наоколо чрез шепот, с който информацията се предаваше по-нататък. Знаех, че е отървал сериозна бройка, но чак толкова и аз не си бях представяла. — Само тази година са повече от триста. Ето защо всички сме гладни, не само зловредните. Не се предполага подносите с храна да са празни, ако стигнеш тук, преди да е ударил звънецът.

Орион се изправи насреща й със стисната челюст.

— Не съжалявам за това.

— И аз не съжалявам — отвърна тя. — Само негодник би съжалявал. Но това е маната, която трябва да платим обратно. Останали са деветстотин дипломанти. В обикновена година би се

очаквало половината от нас да излязат навън. Но ако само ние трябва плюс всичко друго да се отплатим за спасените от теб тази година, няма да има повече от сто оцелели. Не е справедливо нашият випуск да понесе това бреме.

— И какво, да пуснем зловредните в училището ли? — обади се Клои. — Тогава всички вие ще излезете, първокурсниците ще изгинат до един, учениците ще продължат да умират, докато училището не бъде напълно затворено, та да го ликвидират напълно, ако изобщо успеят. Нима това е справедливо?

— Разбира се, че не е — отговори рязко Кларита. — Ако се измъкнем по този начин, през труповете ви, това си е малия, независимо че не сме я употребили директно. Повечето от нас не го искат. — Не че тя се обърна да стрелне с очи Тод в другия край на помещението, но смисълът на казаното не ни убегна. На нейно място аз най-много на него бих се гневила: три години и половина се бе бъхтила, за да достигне до върха на планината, а ето какво получаваше срещу усилията си. Не само че пред нея стоеше тревогата доколко пренебрежим би могъл да сметне Тод собствения й живот, ами щеше да излезе с репутация, по асоциация свързвана с него. Всички щяха да я запомнят като завършилата с почести, избрала да се съюзи с бракониер, та макар и всъщност да е разполагала с твърде нищожен избор.

— Не го искам — добави тя. — Но също така нямаме желание да ви позволим да откупвате своя живот с цената на нашия. Това чувам да казват дипломантите. Нека разтворим училището, но пък можем да допуснем вашия випуск да се дипломира заедно с нас. Повечето спасени от Орион са от него. — Клои видимо трепна, а много от другите на масата ни се напрегнаха. — И тъй, имате ли желание всички вие да го направите, да се дипломирате предсрочно, за да спасите горките малки първокурсници? Ако не, може да спрете да тръбите — тя направи драматичен жест — колко зли сме ние, защото не сме искали да умираме. Това на никого не помага. Знаем какво трябва да се направи, ако не желаем да го отплащаме с кръв. Ще го отплатим с работа.

Кларита отново се обърна към Орион.

— В момента тук сме повече от четири хиляди души. Десет пъти повече от магьосниците, създали училището. Разполагаме с малко повече от седмица. Хващаме се всички на работа, набираме колкото може повече мана, а ти може да идеш в аулата за дипломиране и да я използваш за поправката на остарялото оборудване. Това ще разчисти аулата преди дипломирането ни достатъчно, та да не се налага целият ни випуск да измре. Защото ще сме изплатили дълга заедно. — Наложи й се да повиши глас, за да довърши: навред в столовата бяха бликнали шумни

разговори.

Планът й наистина звучеше добре. Ако се сложеше настрани предизвикателството да се достигне до почистващото оборудване долу, мъчнотиите по поправянето му не бяха непреодолими. Нямаше да се наложи да изобретяваме нещо ново. Подробните планове за цялото училище бяха на показ навсякъде и те включваха машините, генериращи стени от пламъка на простосмъртните за пречистване. На най-умелите сред майсторите щеше да им е по силите да изработят части за подмяна, а най-добрите от екипа по поддръжка щяха да успеят да ги инсталират.

По звука на гласовете в помещението личеше, че всички започват да се вълнуват от идеята. Ако можехме да пуснем в действие пречистващите огньове в аулата за дипломиране, не само тазгодишните дипломанти щяха да са облагодетелствани. Години наред в училището щеше да има по-малко зловредни, а пречистването можеше да бъде повторено за нашето дипломиране, както и за това на випуска след нас.

Уви, де факто не можеш да отстраниш предизвикателството за добиране до оборудването. То се бе повредило за пръв път през 1886 година. Първият ремонтен екип — първоначалната идея на анклавите за поддръжката на училището била платени екипи от възрастни магьосници да влизат от време на време през портите и да се качват горе, ха-ха, — та, първият изпратен екип не излязъл повече обратно, нито пък поправил нещичко. Вторият, много по-голям екип успял да ремонтира оборудването, но навън излезли само двама и имали големи ужасии за разправяна. Дотогава аулата за дипломиране вече била обитавана от най — старшите зловредни пасти, както и от няколкостотин отбрани гадории — от онези, достатъчно умни да осъзнаят, че намърдат ли се веднъж през портите, могат да си лежат в залата и да чакат ежегодния пир от крехки начинаещи магьосници. Пречистването отново не могло да бъде осъществено през 1888 година. Имало защитни стени около оборудването, но зловредните пак някак успявали да се провратят. По цяла година нямали какво да правят освен да седят там и да човъркат по машинариите.

По онова време анклавите взаимно си отправяли обвинения и лично сър Алфред повел голяма група от героични доброволни да осъществят траен, както той уверявал настоятелно, ремонт. Той бил Доминът на Манчестър — спечелил поста с това, че изградил училището — и бил общопризнат за най-могъщия магьосник на своето време. Последно бил видян да крещи, хукнал покрай Търпение или може би покрай Кураж — твърденията на свидетелите се разминават по въпроса от коя страна на портата е

била зловредната паст — заедно с половината от екипа си. „Трайният“ му ремонт сдал само след три години.

Имало е още няколко опита от групи отчаяни родители със завършващи деца, но те приключили със смъртта им, а ремонт не бил осъществен. Манчестър бил в хаос, след като загинали Доминът и няколко от членовете на управителния съвет, анклавите по целия свят надигали вой до небето. Заговорило се училището да бъде напълно изоставено, само дето това щяло отново да върне нещата на изходната точка, когато измирали повече от половината от децата им. Насред всичко това Лондонският анклав устроил нещо като преврат, завзел Магьосническата академия и удвоил броя на учащите — спалните помещения станали значително по-тесни, — като отворил учебно заведение за независими ученици. Кажи-речи в същия дух като на дипломантите, които искаха да включат и нашия випуск за дипломиране.

Резултатът бил чудесен. Сега децата от анклавите в повечето случаи излизат живи — процентът на оцелелите е около осемдесет, значително подобрение с шанса им от четиресет процента, ако си стоят у дома. Наоколо им има толкова много по-слаби и по-малко защитени магьосници, а дори и в аулата за дипломиране зловредните не могат да уловят всичката сьомга, плуваща срещу течението. И това е най-доброто решение, което са успели да предложат най-могъщите и талантливи магьосници през последния век. Оттогава никой не се е опитвал да поправи повреденото оборудване. Ала зад нито едно от развълнуваните и доволни лица в помещението, обърнати с възхищение към Кларита, гения, измислил този план, не се мяркаше и за секунда въпросът как така Орион щеше да бъде закачен като стръв. Важеше дори за самия Орион, който, както виждах, след като преодоля първоначалната си изненада, беше готов да й закима.

Бутнах стола си назад, като умишлено предизвиках рязко стържене по пода, преди да е успял да го стори.

— Канеше ли се да отправиш любезна молба на някакъв етап? — зададох въпрос на висок глас. Кларита и Орион едновременно се извърнаха рязко към мен. — Прощавай, питах се дали едно „моля“ би се вместило в гениалната ти идея, която се опира изключително на това Орион да се сервира на тепсия вместо всички нас. Спасил е живота на шестстотин души, а сега му се налага да спаси още, та да се реваншира за това, така ли? Може ли някой да ми посочи единствен случай, когато да е бил възнаграден, задето е спасил някого от нас? — Обходих с поглед помещението и той явно бе силно гневен, защото малцината, които срещнаха с очи лицето ми, трепнаха и бързо ги сведоха. —

От мен никога нищо не е поискал, а бройката на спасяванията ми стигна единайсет. Но да, редно е да иде долу в аулата за дипломиране съвсем сам и да поправи оборудването за пречистване. С едната ръка ще работи, а с другата ще отбива зловредни, така ли? Малко неудобно ще му дойде. И как точно ще осъществи ремонта? Основната му дисциплина не е майсторство, нито пък е изкарал и една смяна в поддръжката.

— Ще му създадем голем… — подхвана Кларита.

— Да бе, голем — изрекох с презрение, — защото това никой никога не го е опитвал. Как ли не. А ти да не си посмял да отвориш уста, гигантски леминг такъв! — троснах се на Орион, който ме стрелна вбесен, защото точно това се бе канил да направи, да отвори уста. — Никой не би оцелял, ако отиде там самичък, нито дори ти, и никакъв голем не би се справил, преди ти самият да си ликвидиран. Това не е героизъм, а чиста проба самоубийство. А след като вече си мъртъв, ние всички ще сме пак тук, само дето след като вече те няма, дипломантите ще са в много по-изгодна позиция те да вземат решението от името на всички как да постъпим. — Тези ми думи предизвикаха приглушено обсъждане.

Кларита стисна още по-плътно тънката си уста. Да, знаеше го и никак не й стана драго, че го изрекох гласно пред всички.

— Може би си права — каза тя. — Ако има нужда от помощ, ще разиграем лотария за хората, чийто живот е спасил, и ще изберем кои сред тях да го придружат. Може би ти ще идеш, след като си се качила чак до числото единайсет.

— Сам мога да го свърша — намеси се Орион, с което никак не помогна. — Ще опазя голема от зловредните.

— Ще се е разпаднал още преди да си прекосил до половина аулата. И точно така, аз ще отида — заявих на Кларита, която се намръщи. — Очевидно се беше надявала да дам заден. — Но няма да слезем там долу сами само за да бъдем изядени, задето ви създаваме затруднения, нито пък ще организираме някаква си лотария. Ако искаме това да проработи, трябва да дойдат дипломанти, при това най-добрите. И тогава действително ще имаме шанс да извършим ремонта, ако Орион държи зловредните настрани, а зад гърба ни е маната на цялото училище.

Не знам всъщност дали Кларита не отправи предложението си като хитър опит да ни укроти, който в най-лошия случай поне щеше да ги отърве от Орион. Но надеждата е силно и замайващо питие, особено ако намериш друг, дето да го отнесе вместо теб. Няколко дипломанти от Берлинския анклав си зашепнаха напрегнато; когато свърших да говоря, един от тях стъпи на пейката и изрече високо на английски:

— Берлин ще гарантира място на всеки, който тръгне с Орион! — Погледна към масите на Единбург и Лисабон в съседство с тяхната. — Някой друг анклав ще даде ли същото обещание?

Въпросът препусна из столовата, беше преведен на няколко дузини езици, дипломантите от анклавите се скупчиха за обсъждане и после представители почти на всичките се изправиха един по един, за да се присъединят. Това промени уравнението доста драматично. Елитните ученици през целия си престой в Магьосническата академия се бяха опитвали да сключат тъкмо тази сделка с тези от анклавите: тяхната помощ в борбата със зловредните по пътя навън в замяна на дом от другата страна на портите. И повечето не бяха получили гарантирани места при всичките си усилия.

Първите трима — да, но по-посредствените след тях бяха принудени да се удовлетворяват със съюзи и надежда, освен ако не се бяха прицелили в гарантирани места в малки анклави, а дори те бяха налични само за учениците от първата десетка. Ето защо състезанието за първенец на випуска бе толкова безпощадно.

Междувременно онези от поддръжката си бяха уредили друг вид сделка: най-добрите сред тях вероятно щяха да получат дом, но те вече бяха свършили куп черна работа и щяха да продължат да го правят до края на живота си. В действителност децата им щяха да са членове на анклава, не те. Подобно предложение означаваше шанс за тях, шанс, от който се бяха отказали още в първи курс.

Всеки би могъл да ви каже кои дипломанти мислеха за това и в кой анклав искаха да живеят само като погледнете към коя маса обръщаха глави. Имаше много такива. Самата Кларита се бе втренчила не към масата на Ню Йорк, където се бе изправила една от дипломантките да обяви, че те също участват, а към масата в периферията, където още седеше Тод с жалкия си антураж от първокурсници.

Всички навлизаме в последната седмица от училище — терминът *адската седмица* тук има съвсем ново значение — с много подробни планове дори ако не се дипломираш тази година. Освен финалните изпити, дипломни работи и проекти и все по-възбудените зловредни, до едно достигащи своя пик, това е също най-активното време за търговия. Дипломантите разпродават всичките си притежания, които няма да им бъдат нужни за измъкването от аулата за дипломиране; всички останали продават вече ненужни им вещи или такива, които могат да заменят с нещо по-добро от заминаващ си дипломант. Всеки,

можещ да си позволи да трупа предмети или мана за търгуването в края на годината, търчи лудешки наоколо да урежда съществени сделки; всеки, лишен от тази възможност, също търчи лудешки наоколо в отчаяно дирене на възможност да осъществят поне дребни сделки.

По изключение и аз очаквах мъничко успех. Освен аукциона, който Аадхия уреждаше за мен, вече бях изтъргувала малко живак с второкурсник от специалност алхимия срещу полуизгорялото му одеяло, тъй като той си бе набавил друго от дипломант в замяна на мъничко мускалче с три капки живителна отвара. Щях да успея да го разплета и да си изплета на една кука много нужен ми нов пуловер и в същото време да натрупам мана.

Може да звучи като нелеп повод за тревога — по това време на годината дори и при по-нормални обстоятелства, когато всеки час довежда нови изригвания на зловредни, понякога в буквалния смисъл — като ятата вресливци, излетели в петък сутринта от всички мивки в най-близката женска баня. Но по всяко друго време на годината нова блуза би ми струвала шест жетона за снекбара, ако изобщо можех да си набавя такава, или щеше да се наложи да пожертвам собственото си одеяло и да спя частично незавита, което в най-добрия случай гарантира същия кървав обрив, какъвто един нещастен второкурсник — или иначе погледнато голям късметлия — имаше над ръба на лекьосаните си и разръфани чорапи, а в най-лошия ти докарва ухапване от парализиращ скорпион и изяждане жива. Не се ли справиш добре с търгуването в края на годината, изпадаш в потенциално фатална дупка.

То се знае, сега вместо това бях насред планове да се озова във фатална дупка с далеч по-голям потенциал, а именно аулата за дипломиране. Хубавото на това — ама много скромно хубаво — беше, че нямаше да се наложи да залягам за нито един изпит. Вече бях приключила със задачата в работилницата; Лиу беше обещала да оформи финално есето ми по история; Клои бе организирала дузина ученици от специалност алхимия да довършат моите и на Орион лабораторни проекти, а иначе безполезният фукльо Магнъс бе наредил на група хора да положат вместо нас изпитите по математика и езици. Училището те погва, ако работата ти не е свършена, но хич не го е грижа дали не мамиш. Дори не влязох в часовете си в петък, освен че се отбих на семинара по зловреднология — може би донякъде в мазохистичен дух — да погледна гигантския стенопис на аулата за дипломиране. Единственото облекчение, което получих, бе, че този път поне нямаше да припарвам в близост до гигантски пасти. Оборудването бе в противоположния край на портите.

Прекарах деня в приготовления.

— Обещавам да ви изработя кутията веднага щом приключим с тези глупотевини, които изобщо не са толкова важни, колкото вас — казах на сутрите и в знак на извинение погалих корицата, преди да ги предам на Аадхия. Тя щеше да е бавачка на книгата ми в мое отсъствие. — Трябва да помогна да спасим живота на всички, нищо повече. — Е, може би го раздавах малко пресилено, но по-добре човек да е подготвен, отколкото да се кае после. Книгата бе извън обращение повече от хиляда години и вероятно десетки библиотекари на анклави и стотици независими магьосници бяха издирвали поне някои от заклинанията в нея. Все още не бе за вярване, че изобщо я бях получила, а сега, като разполагах със заклинанието за контрол на фазата, още по-отчаяно копнеех да продължа с превода на останалото. — Аадхия ще се грижи добре за вас, гарантирам.

— Самата истина — потвърди Аадхия, като пое внимателно книгата с две ръце. — Абсолютно нищо няма да ѝ се случи, докато те няма. — Бавно и прецизно подложи под гърба нагънато парче коприна, за да защити гравирания амарант, после уви книгата в калъфа, от който току-що я бях извадила, и го пъхна под възглавницата си. Положи длан върху нея и каза, без да поглежда към мен: — Ел, знаеш, че има много дипломанти, желаещи да се пробват сега, когато анклавите предлагат гарантирани места.

Беше нещо средно между предложение и молба. Вече не бях единична величина. Сега бях Ел в съюз с Аадхия и Лиу, имената ни бяха изписани редом на стената край най-близката баня, под лампата. Това не беше някаква дреболия. Означаваше всичко за мен. Ако идех в аулата за дипломиране и не излезех от там, пращах по дяволите себе си и съюза ни. Тъй че Аадхия имате право да се пробва, да каже, че може би не е редно да поемам този риск, който опираше не само до мен, но и до тях.

Само че аз не тръгвах на тази мисия за развлечение. Залогът беше животът на всички ни, а в известен смисъл това, че бяхме в съюз, означаваше да ме подкрепят до степен самите те да ме придружат. В деня на дипломирането разполагаш в най-добрия случай с петнайсет минути между първата стъпка в залата и последната, която те извежда извън портата. Не подписваш с някого, ако нямаш готовността да свърнеш, когато ти извика „Поеми наляво!“. Като заговори, Аадхия практически ме подканяше да повикам нея и Лиу да дойдат.

Обгърнах колене върху леглото. Исках да се възползвам от извинението, много исках, и да се отърва. Една мъничка егоистична част от мен отчаяно копнееше да приема

предложението на Аадхия. Естествено, че бих искала нея и Лиу зад гърба си, а не група непознати ми дипломанти, които имаха отлична стратегическа причина да ме зарежат, ако нещата тръгнеха зле. Само че нямаше да ги изложа на тази предна линия заедно със себе си. Почти уверена бях, че няма да се върна нито аз, нито някой друг. Десет или петнайсет хлапета да нахълтат в аулата за дипломиране, та сами да поправят оборудването? Шансът в най-добрия случай бе едно на сто. В крайна сметка, май по-добре да си бях стояла в Уелс.

Тъй че казах на Аадхия:

— Не мога да пусна Орион да иде сам с най-злите пирани от последния випуск. Някой трябва да му пази гърба. Те ще го оставят да им спаси кожите, а после ще го зарежат на произвола. Той няма да обръща внимание на нищо, освен на зловредните, които ще изтребва.

Силно вероятно бе дипломантите да постъпят точно така. Но това не ме тревожеше особено. Ако действително поправехме оборудването, дипломантите щяха да окичат Орион с лавров венец: всички щяха да се дипломират в пречистена зала и да се насочат към гарантирани места в анклавите. По-скоро го използвах като оправдание аз да отида, а тя и Лиу да останат тук.

А аз трябваше да отида. Защото Орион щеше да иде и бях безсилна да сторя нещо по въпроса. Би отишъл дори без защитата на голем. Единственото, което можех да направя за него, както услужливо подсказа Кларита, бе да го придружа и да му дам шанс да се бори. А вече имаше такъв, след като тръгвахме с дузина дипломанти, при това от най-добрите, които можеха да се справят с ремонта. Но това успях да го постигна чак след като аз самата се хвърлих на предна линия.

Не че бях бляскавият герой на училището. Вярно, всички мислеха, че ходя с Орион, но не им идваше наум, че съм влюбена в него. Смятаха, че го използвам, и ме намираха за умна, че го правя. Хората очакваха най-лошото от мен, не най-доброто; като се писах доброволка да ида, накарах мисията да изглежда не чак толкова безумна. В тяхното съзнание аз тръгвах, защото хладно бях преценила, че е добра възможност, поне за момиче без перспективи, да попадне в анклав, ако изгубеше Орион.

Тук на всички се налага да сме хазартни с живота си, нямаме друг избор. Номерът е да прецениш кога си струва да приемеш залог. Постоянно се взираме едни в други, за да разчетем сигнали и информация. Мислиш ли, че тази е най-добрата маса, на която да седнем? Според теб тази дисциплина подходяща ли е за изучаване? Всички до един искат да се възползват от възникнало предимство. Заявлението ми, че тръгвам, означаваше, че човек с

рационално мислене вярва, че съществува шанс за спасение, а после учениците от анклавите подсладиха офертата. Ето защо сега имаше повече доброволци, отколкото места, защото бях поставила пръст върху везните.

В случай че го отстранях сега, кой знае колко дипломанти можеха да размислят. Като нищо биха решили, че играя своя си двойна игра: може би съм целяла просто да ликвидирам дузина елитни ученици от последния випуск и да забавя останалите достатъчно, та да не отворят училището за зловредни или да не потътрят и моя випуск към дипломиране. Сега, като си го мислех, това би било хитър ход и вероятно бе хрумнал и на гениите, дето щяха да ме придружат, та ме наблюдаваха бдително дали няма да се откажа в последната минута.

В екипа беше Кларита, също и Дейвид Пайърс, заклинател и все още измъчван от неудовлетвореност подгласник или както реши те да наречете втория по успех, дето не е първенец на випуска. Аз лично бях склонна да му викам не-първенеца. Тъкмо обратно на Кларита през време на престоя си в гимназията той не бе крил блясъка си зад параван; на всеки, с когото разговаряше повече от трийсет секунди, бе обявявал как той ще е първенецът и бе развявал всяка оценка като трофей. И на мен го бе казвал, като бях в първи курс и без да ща бутнах купчината му книги в читалнята. Разкрещя ми се, настоя да разбере знам ли кой е той, а дотогава не знаех, нито пък след това ми беше голям зор да знам. Според мен се бе включил, защото не беше доволен от гарантираното си място в анклава на Сидни; искаше да има възможността да избира. Да си на крачка от първенеца се иска яки мускули, но неговите бяха напомпани със стероиди.

След първата вълна доброволци същото онова момче от Берлин събра дипломанти от по-престижните анклави, онези, дето всички възприемахме като най-влиятелните в училището, и се скупчихме в библиотеката — Орион бе включен по очевидни причини, а моето присъствие бе просто толерирано, — за да обсъдим ситуацията с Кларита и Дейвид и третия очевиден кандидат — Ву Уен. Той всъщност се нареждаше на петнайсето място в последния випуск и също така единствен сред присъстващите не знаеше и дума английски. Беше изхитрувал и заявил, че мандарин е майчиният му език, за да вземе като основен шанхайски — действителния му майчин език. За малко и в тази дисциплина не се провали. Всъщност едва бе прескърцал по всички предмети, ако не се брояха майсторството и математиката.

Тъй като буквално всички останали в първата двайсетина имаха високи оценки от горе до долу и бяха подсилвали успеха си

с допълнителна работа, можете да си представите какви оценки бе получавал той за майсторските си проекти. Вече имаше гарантирано място в анклава Банкок, но се писа доброволец да тръгне с Орион в мига, щом анклавът Шанхай обяви едно място.

Аз не участвах в самото планиране, освен дето още повече нервирах представителите на анклави, като настоях да тръгнем чак сутринта в деня на дипломирането.

— Не ставай смешна — изрече ми студено момчето от анклава Джайпур. — Не можете да напуснете стаите си преди сутрешния звънец, а дипломирането е два часа по-късно. Трябва да си оставим повече време. Ами ако нещо се обърка?

— Тогава ние всички ще умрем, а на онези, дето оцелеят в училището, ще им е по-тежко от обикновено, докато равновесието се възстанови. Мълчи, Лейк — добавих към Орион, понечил да каже, че всъщност е готов да тръгне още тази вечер или някоя подобна тъпня. — Съжалявам, но няма как да извадите спретнат резервен план, в случай че ние не успеем.

Това можеше да прерасне в по-ожесточен спор, само дето Кларита, Дейвид и Уен вече не бяха откъм страната на представителите на анклави — тях въобще нямаше да ги огрее някакъв си резервен план, ако не успеехме да се върнем. Уен дори направи изказване в духа, че е по-добре да разполагаме с повече предварително време за изработване на частите и репетиране на инсталирането им.

Като се остави това настрани, планът бе пределно ясен. Трябваше ни група от специализанти майстори и хора от екипа по поддръжката, които да изработят частите и да осъществят ремонта; нужни ни бяха също заклинатели, за да ги бранят, докато го правят. Орион щеше да е в офанзива и да се втурва иззад предпазния щит при всяка възможност, като надеждата беше да избие достатъчно зловредни, та да можем да запазим щита до завършване на работата. Алхимиците нямаха късмет, ако искате така да го изразите. В този случай на оборудването щеше да му трябва около литър обикновена училищна смазка, която учениците от поддръжката приготвяха в големи казани.

— Разполагам със закрилящо заклинание, което можем да използваме — предложи малко кисело Кларита. Разбрах я, след като неохотно го сподели с мен и Дейвид: беше го написала сама и никога не бях виждала нещо подобно. Има много закрилящи заклинания, които можеш да укрепиш, като ги прекараш през кръг от хора, но се налага също да се преточи силата през първичен заклинател и ако той бъде поразен, то и щитът пада. Закрилящото заклинание на Кларита бе принципно замислено за упражняване от много хора, за да покрие цяла група. Редуваше

английски и испански и се лееше като песен или пиеса с различни роли за различните заклинатели: имаше стихове, които да изговаряме или соло, или заедно, да ги навързваме едни след други, та всички да можем да си поемаме дъх от време на време, а текстът дори не бе закован, разрешена бе импровизация, стига да се спазва основният ритъм, и значение, което е огромно преимущество в ситуация на битка и от ума ти е изхвърчало точното прилагателно.

Явно бе мъчително да предадеш безплатно тъй ценно постижение. Дори да нямаше нищо друго да предложи, бе й гарантирано влизането в съюз само по силата на това мощно заклинание. Моето най-добро закрилящо заклинание е първокласно, но е само персонален щит. Освен това всички други вече разполагат с него, тъй като го изобрети мама, а тя раздава безплатно заклинанията си на всеки желаещ. Има един магьосник, който идва в комуната ни веднъж годишно, за да събере новите й творения, и разпраща копия на много абонати. Виж, той взема заплащане. Неведнъж съм крещяла на мама, задето му дава заклинанията, но тя твърди, че той извършва вид услуга и ако иска заплащане срещу нея, това си е негова грижа.

— Четирима заклинатели, какво ще кажете? — вдигна Дейвид присвитите си очи от края на страницата, докато аз бях изчела само една четвърт.

— Петима — отсече Кларита и ми хвърли неласкав поглед, макар че един допълнителен човек означаваше намаляване на възвръщаемостта: колкото по-голяма площ трябваше да закриляме с щит, толкова повече мана бе нужна и за Орион щеше да е по-трудно да пречи на зловредните да удрят по щита. Но си задържах устата затворена. Не се канех да убеждавам никого от тях да разчита на мен, като ги уверявам, че съм върховна.

Следващият заклинател в списъка, номер пет, вече имаше гарантирано място в анклава Сакраменто и не беше толкова чалнат като Пайърс, че да се пише доброволец. Но номер седем беше Мая Уландари, момиче от Канада с академична пътека езици, която специализираше и английски, и испански, но нямаше гарантираното място в Торонто, за което толкова мечтаеше. Това е един от малкото анклави със забележително цивилизованата практика да разрешава на новопостъпилите да водят със себе си цялото си семейство, което в нейния случай означаваше, че по-малките й брат и сестра също биха станали членове на анклава.

Тези анклави са извънредно взискателни в подбора обаче. Ако тя беше в първата тройка, учениците от анклава Торонто можеха да й предложат гаранция; при положение че беше в

първата десетка, това й носеше само съюз и обещание кандидатурата й да бъде сериозно обмислена. Тя би могла да приеме гарантирано място другаде; вместо това бе предпочела хазартния ход, че като излезе, ще съумее да убеди съвета на анклава, че тя и семейството й са добър избор за включване. А ето че сега беше избрала друг хазартен ход: говорила беше с учениците от анклава Торонто за гаранция и те се бяха съгласили, че дори тя да не се върне от онова, което сега с прекомерен драматизъм наричахме „мисията“, семейството й щеше да може да се присъедини.

Следващият заклинател с късметлийското число тринайсет в списъка по успех беше доброволецът Анхел Торес, също със специалност испански и английски, също недостатъчно добър за гарантирано място където и да било, след като три години и половина се бе борил с нокти и зъби за всяка оценка. Беше от онези работни добичета, дето спят по пет часа на нощ, правят по десет нови заклинания седмично и във всяка дисциплина изработват допълнителни проекти за повишаване на бележките.

Така ставахме петима. Уен прегледа списъка с доброволците и избра петима от майсторската специалност и петима от поддръжката, като напълно игнорира рейтинга им. Дипломантите от анклави постоянно надничаха над рамото му, като се преструваха на небрежни, но много внимаваха кои имена той отминава и кои включва без колебание. Експертна информация относно това кои сред майсторите и поддръжката са най-добрите бе едновременно трудна за набавяне и много ценна за всеки анклав, присъединяващ нови хора. Той се насочи очевидно към говорещите мандарин, така че имената им не ми бяха познати, с изключение на това на Цзян Ян, ученичка от поддръжката, която беше направила същото като Лиу: изучаваше математика, история и писане на английски, за да избегне часовете по езици и да има повече време да поема смени.

Всички останали в училището прекараха адската седмица сред обичайната смесица от паника и лудешка активност плюс специалната допълнителна заповед да трупат споделена мана за мисията по три пъти на ден след всяко хранене. Всички по-големи анклави имат голям запас от мана, трупана през поколения, от която членовете на анклава могат да черпят: държат я скрита някъде в горните класни стаи или в библиотеката и само дипломантите от всеки анклав знаят къде е. Десет от най-големите анклави дадоха силови устройства за споделяне на малкия ни екип — Клои ми връчи същото като преди от името на Ню Йорк, — и в замяна всички изляха мана в съхраняващите им батерии. Цели редици от ученици изпълняваха лицеви опори в

столовата, сякаш бяха на военен тренировъчен лагер и бяха наказани.

Нашата група прекара седмицата в работилницата, също така в паника и лудешка активност. Очевидно най-големия товар поеха майсторите; те трябваше да свършат повечето от работата си предварително, а ние останалите им носехме храна и суровини, а също така ги защитавахме от атаките на зловредни, стоварващи ни се на главите по пет пъти на ден, което, предполагам, си беше добра разгрявка за предстоящото. Кларита леко намали враждебността си срещу мен след първия път, когато всички заедно изпълнихме успешно заклинанието ѝ на репетиция в сряда. Може да изглежда, че бяхме закъснели малко, при положение че дипломирането беше в неделя, но не можехме да се надяваме на нищо по-добро. Да изпълниш общо заклинание с кръг от хора не е като да идеш на сеанс по йога с инструктор, който те насърчава да действаш в своя си ритъм; по-скоро е като да учиш хореографиран танц с четирима души, които почти не познаваш, пред капризен режисьор, дето ти крещи всеки път, щом само подадеш пръст извън редицата.

Тъкмо оценявахме със задоволство шита си, когато голямата въздуховодна шахта над главите ни зейна и през отвора се провря съскач с размерите на дърво: буквално ни обви всичките с пулсиращи тресящи се крайници и се опита да започне да ни разкъсва без видим успех. Признавам си, че писнах смаяно, което ме засрами, защото никой от дипломантите не спря и за секунда. Всичките бяха прекарали последните шест месеца да упражняват бягане с препятствия в гимнастическия салон, а рефлексите им бяха невероятни.

Дейвид Пайърс каза само:

— Аз го поемам.

След това излезе от заклинанието и остави нас да поддържаме щита; вдиша дълбоко, готвейки се, както си представях за впечатляващ подвиг, само дето преди да е започнал, Орион разпра съскача, сякаш отваряше сценична завеса, и потътри безжизнената му маса надалеч от нас.

В петък, когато петимата вдигнахме защитната стена, вече я чувствахме почти толкова яка като онази в крилото на училището край стълбите, която ремонтирахме. И докато се поздравявахме едни други, онези от ремонтния екип нададоха врясъци, заподскачаха и започнаха да се прегръщат. След като близо пет минути им крещяхме ядосано да ни обяснят какво се случва, Ян и другата англоговоряща — Елън Чън от Тексас — ни съобщиха, че Уен току-що е измислил начин да раздели частите в три сглобяеми парчета. Щяха да ги изработят тук и да ги инсталират

за по-малко от пет минути.

Всички дипломанти от екипа внезапно осъзнаха, че имахме *приличен* шанс да се измъкнем живи от това, а ако се случеше, те щяха да излязат от Магьоническата академия като бляскави герои с гарантирани места, в който си пожелаят анклав. До настъпването на деня на дипломиране учениците от поддръжката яростно се състезаваха кой да е най-бърз: за да се поддържа щитът възможно най-плътен, щяха да тръгнат само четиримата най-бързи — двама да свършат работата и двама за резерва, в случай че ние, останалите, не успеехме да ги опазим от всички зловредни, — плюс Уен, Елън и Кайто Накамура.

Добре беше, че имахме някаква причина за оптимизъм, защото иначе половината като нищо биха дали заден, щом дойдеше решаващият момент — тоест, слизането долу.

Целият смисъл на архитектурния проект на училището е да държи жилищните сектори напълно отделени от портата. Ако слизането беше лесно, и качването би било такова. Шахтата за поддръжка, която бяхме видели от другата страна на стената при стълбището, пълна с аргонети, дори не присъстваше на чертежите. Самите дипломанти от поддръжката нямаха представа къде ще изскочи и дали ще е безопасно за нас да минем през наличните там крила, за да държим зловредните настрани. Те *допускаха*, че всичко ще е наред, защото се предполагаше, че е изградена за професионалните екипи за поддръжка, които би трябвало да влизат тук за ремонтни дейности, но не намираха нито дума за нея в наръчниците си, дори в много старите.

Това, ако щете, си бе съвсем разумно: ако всички забравеха за нея и не си мислеха за наличието ѝ, тя щеше да престане да е там в повечето случаи и така един ненужен пункт на уязвимост щеше да бъде затворен. Вероятно зловредните в аулата за дипломиране я бяха върнали към съществуване посредством колективния си отчаян глад най-сетне да открият достъп до нас. А сега тя бе единственият начин ние да стигнем долу до тях: слизайки в тъмното надолу, където ни чакаше кой знае какво.

Когато в деня на дипломирането прозвуча сутрешният звънец, Орион дойде да ме вземе и слязохме долу до етажа на дипломантите, там заварихме останалите от групата на площадката. Уен даде на всеки от нас халка за колана за заклинанието с катапулта, което се надявахме да ни измъкне живи; краят му вече бе здраво закрепен в канала в старата стая на Тод, онази точно срещу стълбищната площадка. Тринайсетимата поехме надолу към дъното на стълбището и ръководителят на екипа по поддръжката Вин Тран внимателно отвори люк над новата ми красива стоманена стена, като използва устройство за

миене на прозорци с гума накрая, та да го отдели гладко. Отначало приличаше на голям плакат с нарисуван на него люк, но като го приглади напред-назад, вече изглеждаше като част от стената. Извади от джоба си плътна месингова дръжка, пъхна я в кръглия черен отвор в единия край и дръпна люка с едно бързо движение, като отскочи назад с едната си ръка приготвена за предпазен щит.

Нямаше нужда от такъв, нищо не изскочи. Орион отиде и завря глава с фенерче, прикрепено на ръката му — ние, останалите, буквално се сгърчихме — после обяви „Изглежда чисто“, отдръпна се и влезе вътре с краката напред.

И макар безстрашният ни герой да бе поел напред, никой не бързаше да е *вторият*, проврял се през дупката.

Размениха се погледи, които после предсказуемо се насочиха към мен. Не чаках да ме ръчкат, просто казах:

— Е, да тръгваме, преди Лейк да е избързал много напред.

Престорих се на много ведра, задето трябваше да се спусна по много дълъг и гаден проход.

Всички сме наясно, че училището е огромно, нали от сутрин до вечер го обикаляме. Но да го познаваш по път към столовата не е същото, като да го опознаваш, слизайки по безкрайна стълба през тъй тясна шахта, че гърбът ти е притиснат, а лактите ти постоянно се удрят в стените. Беше задушаващо горещо и стените наоколо ни вибрираха от разместването на механизмите. Гъргоренето на течност, минаваща през тръбите от другата страна, ту се засилвате, ту утихваше, без да става монотонно, та да се свикне с него. Единствената светлина бе слабото проблясване от ръката на Орион.

Силният кънтящ шум, който бяхме чули веднага след поправката на стената, не се бе раздал отново. След като се спуснах по първите хиляда километра стълба, спрях и се облегнах на стената, за да си поема дъх и да дам отмора на ръцете си и след като дишах запъхтяно не повече от няколко секунди, чух да се задава началото на звука, не много силен. Точно над врата ми панел на стената, висок само сантиметър, започна да се отваря.

Не съм идиот, не останах там. Отново се забързах надолу и стената се затвори, та не видях какво се канеше да излезе, но съм сигурна, че се бе задействал механизмът, отговорен да държи шахтата свободна. Явно различаваше достатъчно добре човешките създания от зловредните, но се опитвах да не си слагам на сърцето факта, че бе изпитал съмнения спрямо мен.

Не спрях повече. След още един век спускане под краката ми внезапно блесна светлина и аз издадох много тиха, но експлозивна въздишка на облекчение: Орион бе излязъл от

другия край и липсата на мигновени ревове и звуци от борба означаваха, че мястото е умерено защитено. Чух няколко подобни въздишки да се разнасят в шахтата над мен.

Спуснах се от прохода в тясно пространство, чиито стени и под бяха покрити с цял сантиметър ситни сажди и мирис на неотдавна разнесъл се пушек. Имах силното подозрение, че стояхме сред останките на изпълнени с надежда зловредни, които се бяха скупчили в шахтата зад аргонета след срещата им с поправения механизъм. Мразя това училище повече от всяко друго място на света, защото ни се натрапва, че е построено от гении, опитвали се да спасят живота на собствените си деца, а ти си неизразимо голям щастливец да бъдеш закрилян от онова, което са сътворили. Въпреки че си приет вътре като полезна вкусна хапка.

Това представлявах аз, както и всички останали в нашия четвърти ремонтен екип, пратен в аулата за дипломиране от членовете на анклави, за да се опитаме да спасим техните деца. С единственото изключение на нашия герой, обладан от ловен дух с фокусирани искрящи очи, с малко магьосническо фенерче в ръка, осветяващо сребристата му коса и бледата му кожа, вече осеяна с малки черни точици, дока то търсеше сред саждите може би люк. Макар да нямам идея защо бе решил, че ще има люк: всеки, пращан тук, долу, би си донесъл люк за поддръжка, а да се остави един постоянен би било глупаво. По-вероятният резултат бе да вдигне шум и да извести зловредни те за присъствието ни. Не че него го беше грижа; толкова решен бе да намери пролука, че когато го потупах по рамото, само разсеяно бутна ръката ми. Така че го дръпнах за ухото, с което си спечелих вниманието му. Стрелна ме с ядосан поглед и аз му отвърнах със същия, като му посочих нагоре към шахтата, през която все още се спускаха всички останали. Той придоби виновно изражение и се кротна.

Помещението имаше странна форма: тясно, дълго и леко закривено по дължина. След миг осъзнах, че сигурно се намирахме във външната стена на училището. Много от достъпите за поддръжка, които бях зървала през годините, се намираха точно в такива междинни пространства и не бяха показани на чертежите. Предполагам, че учениците от поддръжката ги набелязват и следят, както аз постъпвам с книгите си от библиотеката.

Вин бе следващият, който излезе от шахтата. Той мигом приближи до вътрешната стена с малка сребриста слушалка, която долепи до метала на няколко места някъде по средата на площта, и започна да се ослушва внимателно. Докато всички слязат долу, вече бе открил точка, която му се хареса. Избърса

саждите, после извади парче плат и шишенце с капкомер; изля три капки върху плата и взе да търка стената с него в малък кръг, а металът заблестя и придоби полупрозрачността на еднопосочно огледало. Изредихме се всичките да надникнем и да видим какво ни чака.

В детството ми редовно бях тътрена по ръгби мачове. Повечето хора смятат, че не си истински уелсец, ако не проявяваш страстен интерес, тъй че, естествено, аз демонстрирах агресивна дезинтересираност, но от време на време мама бе канена да присъства безплатно и настояваше да я придружа просто за да си обогатя опита. Веднъж дори отидохме на мач на националния стадион в Кардиф, един от най-големите в света: седемдесет хиляди зрители крещяха в един глас: „Давайте, нашите!“ Горе-долу такива бяха мащабите на мястото, само дето ние бяхме тези, дето щяха да излязат на терена, а зрителите щяха да се опитват да ни изядат.

Огромната централна колона на въртящата се ос на училището всъщност изглеждаше малка на мястото, където пробождаше аулата. Имаше оголени участъци от мазен, осеян с черни петна метал там, където различни зловредни и заклинания бяха откъртвали части от луксозната някога мраморна облицовка. Тънки бронзови стълбове се издигаха по външните стени и горе се преплитаха, за да образуват таван, подобен на велосипедно колело със спиците му. Между много от тях мраморът се беше изронил и отдолу се виждаше металът, а имаше и една голяма зейнала дупка на тавана, която изглеждаше като твърде неприятно структурно увреждане. Виждаха се и ивици от лъскави мрежи между повечето от бронзовите стълбове и към централната колона на най-различна височина, сякаш някой бе създал гигантски балдахин и той бе паднал: без съмнение, паякосирени се криеха някъде там в очакване да нападнат.

Но ние бяхме извадили късмет: зловредните явно се бяха отказали да влизат през шахтата. Сега всичките се боричкаха за позиции в аулата и чакаха деня на дипломирането. Извън тясното пространство, в което се намирахме ние, хоризонтът бе чист и Вин мълчаливо привлече погледите ни към два огромни армирани цилиндъра до стената, от които стърчаха кабели и тръби, а в средата им се намираха две големи стъклени секции: те бяха нашата цел. Разполагахме с ширнала се пътека право към оборудването.

То бе изградено — съвсем разумно — в най-изолираната част на аулата, право срещу портите. Официалният наръчник за дипломирането отправя строго предупреждение да не се доближава този участък. Макар да изглеждаше много примамващ

и безопасен, имаше си причина около него да не се навъртат причакващи зловредни: лоша идея е, както и всичко друго, дето те отделя от общата вълна бягащи навън ученици. Ако можеш да извикаш подобие на северно сияние, да замразиш всичко по пътя си и да офейкаш, преди да са се размразили, окей тогава. Но не си ли в състояние да го направиш, вероятно ще се ориентираш към нещо друго, дето не изисква седем минути време за изпълнение. Като общо правило всеки, отделил се от множеството, бива прилапан за десерт.

Зловредните не бяха директно пред нас, но така или иначе бяха много — дращеха се, катереха се едни върху други, за да се озоват по-високо в купчината, очевидно толкова изгладнели, че бяха изоставили всякаква предпазливост. Ужасно бе да гледаш тази кипяща маса — като да вървиш през гората и да се натъкнеш на рояци мравки и бръмбари, поглъщащи трупа на язовец. Виктория от Сиатъл бе права да се притеснява дали изобщо ще има възможност за движение тук, долу. Щом дипломантите бъдеха изсипани сред тази обезумяла гмеж, мигом щяха да бъдат заръфани от всички страни. Зловредните изглеждаха изпълнени с мрачна решителност, като ги гледахме през шпионката.

Това поне направи очевиден факта, че трябва да осъществим плана си. Всички се строихме в редица зад Орион и Вин отвори още един люк, внимателно прикрепен към края на заклинанието с катапулта. Когато бъдехме изтеглени обратно, той да се хлопне и самозаличи.

Не мога да кажа много за самото влизане в аулата за дипломиране. Не беше чак толкова зле като влизането в зловредната паст… май. А пък и планът ни беше толкова безумен, че дори зловредните не реагираха веднага. Онези до стените бяха твърде ангажирани да се боричкат едни с други, останалите бяха по-слабите нагаждачи, свити предпазливо в тъмни ъгли, докато не им изскочеше щастлива възможност за угощение. А истинските чудовища бяха закотвени на местата си: Търпение и Кураж на портите си мърмореха под носа откъслечни безсмислени напеви и мрънкаха като сънливо бебе с почти докрай затворени очи и пипала, небрежно протягащи се в добре разчистеното около тях пространство.

Оригиналният ни план бе да се втурнем към оборудването, Орион да се преборва с налитащите ни зловредни, а като стигнем там, да издигнем щит. Но когато нищо не скочи веднага към нас, вместо предвиденото Кларита просто тръгна да върви бавно и методично с изправено тяло. Всички поехме след нея. Зловредните край стените надигнаха глави и се втренчиха в нас, но тъй като дотогава никой не бе демонстрирал подобна глупост,

явно се объркаха. За беда, има купища зловредни, дето нямат достатъчно мозък, за да се объркват, но пък имат силен глад за всичко, което има мана. Шепа дребосъци се стрелнаха към нас, като чаткаха и стържеха по пода.

Това бе достатъчно да изтръгне някои от по-плиткоумните хиенести от успаната им глутница, за да ни проучат. От челюстите им се проточиха струйки виолетова слюнка, като поеха към нас. Всички ускорихме крачка и тогава се оказа, че огромната дупка в купола изобщо не е огромна дупка, а огромен нощолет, който се отдели от тавана и се плъзна надолу към нас. Орион изкомандва:

— Хайде сега, бягайте.

Хукнахме презглава.

Хиенестите тутакси се спуснаха след нас. Те са от по-глупавите кръстоски: между гепард и хиена с междинни звена воден бивол, носорог и два-три други вида, неразличими във външността им. Сътворени са в дните на колониален разцвет от някакви идиоти, основали анклав в Кения, които търсели по-голямо предизвикателство в лова. Една независима жена алхимик, живееща сред местните простосмъртни, се ядосала. Поела работа в анклава, за да я пускат да влиза и излиза, и тайничко надарила хиенестите с допълнителното магическо умение за паралитично ухапване, след което ги пуснала на свобода. Това довело до неприятния и кървав край на анклава, но хиенестите оцелели и сега понякога са развъждани като еквивалент на кучета пазачи. Без съмнение, те не са зловредни и ако ги възпиташ правилно, няма да убиват за мана. Мама постоянно се вълнува заради лошото отношение към тях.

В момента изпитвах различно чувство от състрадание. В добра физическа форма съм, когато нямам рана в корема, но не съм прекарала последните шест месеца да упражнявам спринтове в гимнастическия салон. Бях на опашката на групата ни. Със силовото устройство за споделяне на китката си имах наличната мана да избия хиенести колкото за цял континент, камо ли три мършави изгладнели екземпляра, но ако се обърнех да им пратя заклинание, щях да се окажа отделена и обкръжена, а дори да успеех с бой да си пробия път до останалите, щях да съм пропиляла огромни количества от споделената ни мана, която ни бе нужна за ремонта.

Само че първото хиенесто вече дращеше личния ми щит и ако почаках още малко, някое от тях щеше да го пробие със зъби. Бях избрала мястото, където да завия, точно покрай купчина от парчета мрамор и кости, когато Елън се спъна в счупена плочка на пода и падна на две крачки пред мен. Засилката ме прати пред

нея и не се обърнах, нямаше смисъл. Писъкът й вече бе утихнал до предсмъртно гъргорене, а не исках да правя нещата по-реални, като се обърна да погледна. Докато не я виждах, не беше непременно мъртва и нямаше да се разчувствам за Елън, която само преди два дни сияеща ми заяви, че ще успеем. В момента не можех да си позволя чувства.

Стигнах до оборудването и застанах в редицата до Дейвид. Тълпата зловредни край стените сега се насочваше към нас като огромно единично създание, прегърбено и стрелнало се по пода. Онези, дето бяха отзад, сега се бяха втурнали с все сила, за да използват неочакваното си предимство, и се бяха озовали начело, а бившите предни се опитваха да си възвърнат водачеството. Кларита вече беше започнала заклинанието. Включих се с моя откъс, като ми дойде редът, и вдигнахме защитната стена, докато ремонтният екип свали лъснатия месингов капак на оборудването — всичко вървеше по план.

Тогава Уен изрече нещо на мандарин, за което бях сигурна, че е нецензурно.

Нека кажа в моя защита, че имах отлични причини да подозирам дипломантите. Вероятно все пак те не биха могли да изпълнят ефективен резервен план дори да бяхме дошли тук от предишната вечер, а и честно казано — повече време нямаше да промени нищо. Ако нещата се объркаха, така и така всички щяхме да умрем.

Би трябвало да съм права. Щяхме да сме мъртви при каквито и да е нормални обстоятелства. Бяхме сами насред кръвожадна орда. Разполагахме с маната на цялото училище и може би щяхме да успеем да удържим щита на Кларита за двайсет минути усилено блъскане в него. А после щитът щеше да падне, а чудовищата щяха да ни разкъсат.

Но ние не бяхме поставени при нормални обстоятелства, защото имахме Орион.

Беше разтърсващо преживяване: стоях там и само поддържах щит, докато слушах отчаяното тракане на ремонтния екип зад нас, без да имам представа какъв е проблемът или колко време ще отнеме да бъде отстранен. Никой от нас не знаеше; бяхме изгубили Елън, а Цзян не беше дошла. Единственият начин да получим обяснение на момента бе да накараме Вин да ни го каже на френски, а в момента той бе коленичил на земята и бе натикал цялата горна част на тялото си под оборудването, като крещеше приглушена информация от очевидно спешно естество към Уен и Кайто. Те двамата пък трескаво разчленяваха една от частите, която бяха прекарали толкова много време да сглобят в работилницата. Дълбоко съжалих, че не бях учила мандарин.

Но през цялото това време Орион не спираше с героичните си деяния и ни преливаше свежа мана с всяко убито зловредно. Идеята беше той да стои зад щита и да изскача навън единствено когато тръгнеше да ни атакува нещо особено опасно. Само че той стоеше отвън, напълно изложен на нападения и продължаваше да избива наред. А аз не можех да направя нищо, освен да стърча като пън и да давам приноса си за поддържането на щита, което не можеше да се нарече усилие, тъй като почти нито едно зловредно не можа да се провре покрай Орион, за да ни удари. Все едно го гледахме на телевизор зад дебела и защитена стъклена преграда.

В един момент зловредните взеха, че *отстъпиха.* Не съм сигурна колко време бе минало, можеха да са десет минути или сто години; аз във всеки случай го почувствах като сто години. Орион бе задъхан, косата му висеше мокра, а по гърба му имаше огромни петна от пот. Ограден бе от спихнали, промушени, изгорени, накълцани и по друг начин ликвидирани зловредни, които лежаха в полукръг пред него, а струпалите се насреща живи представляваха стена от пламтящи очи, лигави усти и лъщящ метал. Единствени трупоядите шаваха из стаята: имаше половин дузина от тях и всеки се гощаваше доволно с останките на жертвите на Орион. Всички други останаха по местата си в продължение на цяла минута, преди един от тях да реши да се пробва отново, само че не се насочи към Орион, а го заобиколи и се отправи към нас.

Щом този се шмугна, отведнъж придойдоха още цяла дузина, като всичките се опитваха да се възползват от разсейването на Орион. Но ние държахме щита срещу тях без никакъв проблем, поне за мен не беше проблем, докато Дейвид Пайърс внезапно не рухна на пода. Зърнах за кратко посивялото му лице: мисля, че беше мъртъв преди още да се е наклонил напред през щита. Силно се надявам да е бил. Четири различни зловредни мигом го докопаха и в следващия миг се скупчиха още десет. Орион се спусна в тази посока, но докато стигне до мястото, зловредните вече се бяха пръснали встрани от него и не бе останало буквално нищо, нито дори петно кръв. Дейвид все едно се бе изпарил.

Сто зловредни не закъсняха да се възползват от тази нова пролука и ни налетяха, а Орион нямаше как да спре цялата вълна наведнъж… Много групови заклинания се разпадат в мига, щом някой бъде елиминиран. Това на Кларита бе много по-добре замислено — беше като разговор, който не секва, когато някой излезе от стаята, стига останалите да продължат да говорят. Дори бяхме тренирали за ситуация, в която някой от нас отпадне. Но не бяхме подготвени за продължителността на атаките и за

сриването на Мая, която изведнъж издаде задавено ахване, направи няколко нестабилни крачки назад и се свлече на земята с ръце, притиснати към гърдите.

Кларита вече напяваше стиховете на Дейвид с напрегнат глас; после аз поех текста на Мая и сграбчих ръката на Кларита. Останали бяхме само трима с Анхел Торес от другата й страна. Щитът се поколеба за миг и един гигантски смукач с дължина на товарен камион изскочи стремително от множеството зловредни и се хвърли право към нас. Разплеска се като минога пред самото ми лице — кръгла уста, пълна с фосфоресциращи в неоново розово зъби, всичките тракащи в усилие да захапят щита, та гадината да отвори дупка в него.

Закрилящото заклинание бе разговор, тъй че извиках спомени за всичките начини, по които хората ми бяха давали да разбера, че не съм добре дошла да участвам в техните: студени гримаси и преднамерено понижени гласове. Представих си, че Дейвид и Мая не бяха изчезнали от картинката, а се бяха извърнали за малко настрани, тъй че смукачът не може да чуе достатъчно от приказките им, а те го отблъскват, защото не беше желан и трябваше да се разкара. Споменът за преживените обиди ми помогна много и докато процеждах следващите реплики на Дейвид през зъби, вкарах повече мана в щита в изблик на гняв. Тогава смукачът изпусна хватката си и се плъзна на земята, а седем от по-малките зловредни рипнаха на гърба му и го разкъсаха.

Кларита отметна глава, за да ме погледне от упор, но точно тогава Вин зад нас нададе тържествуващ крясък и се измъкна изпод оборудването. Не можехме да се озърнем, но чух как целият ремонтен екип изпълни финалния напев, първото познато ми нещо, което правеха. Притокът на мана, надигнал се у тях, бе толкова мощен, че го почувствах с гърба си — пукот като от статично електричество, а после Вин и Джейн Го поставиха покритието върху машината с шумно изтракване. Хората от ремонтната група ни стиснаха за раменете, знак, че бяха готови „Хайде, хайде!“, подвикна на френски Вин, но ние нямахме нужда от команда. Кайто помагаше на Мая да се изправи и да се хване за него, а аз се развиках като някоя побъркана:

— Орион, ела тук! Орион! Орион Лейк, на теб говоря, грозна топка недоготвен пудинг такава! Тръгваме! Орион!

Ако си мислите, че това е достатъчно, при положение че той бе само на две крачки разстояние от мен, съгласна съм с вас, ама не беше. Дори нямаше оправданието, че е насред разгорещена битка, защото тъкмо бе разчистил периметъра около себе си и чакаше нова атака.

Слава богу, че имаше други трезвомислещи хора наоколо; Анхел се наведе, взе парче откъртен мрамор от пода със свободната си ръка и го метна по Орион, честно казано, с умението на четиригодишен, като успя да закачи леко само обувката му. Това бе достатъчно Орион да се извърти мигом и да прати залп към Анхел — за щастие, щитът ни още бе вдигнат, — после разшири очи, осъзнал какво е направил, но му се наложи отново да се обърне, за да ликвидира две скочили през него към отвора зловредни.

— Лейк, малоумнико! — креснах гневно.

Той просто уби двете зловредни твари, обърна се, изтича към нас и грабна протегнатата ръка на Анхел, при което Уен задейства катапулта на колана си.

Никога преди не бях подлагана на заклинание с катапулт. Ако си мислите, че бънджи скокове от най-високата скала в света звучат като възхитително приключение, ще ви хареса безумно. Лично на мен не ми допадна.

Крещях пронизително през цялото бреме, докато катапултът ни пренесе с безумно висока скорост през ордата от чудовища, а последните останки от щита ни ги отблъскваха от пътя ни, обратно нагоре по тясната шахта за поддръжка, където се блъскахме ту в едната, ту в другата стена. Крещях още по-силно през много специалната отсечка на прелитане над площадката и после в стаята на Тод и когато благодарение на колективната ни инерция прехвърлихме границата. Половината от нас увиснаха за миг в откритата празнота и тъкмо да подхвана да крещя съвсем по нов начин, катапултът ни се опъна, придърпа ни обратно през стаята на Тод и ни изсипа обратно посред коридора на етажа със спалните помещения на дипломантите.

Мозъкът ми бе изключил и за кратко не отчитах нищо около себе си. Просто бях отпусната на колене върху пода, цялата треперех, с ръце, обгърнали раменете ми, а лицето ми бе сякаш направено от пластилин, частично разтопил се върху костите ми. Навсякъде наоколо ни се затръшваха врати, притичваха дипломанти на групи, някои ни хвърляха стреснати погледи, но не забавяха крачка и отначало не се бях освестила достатъчно, за да осъзная…

— Дипломирането! — изрече Кларита и тримата с Анхел и Мая поеха в различни посоки. Мая залиташе немощно, но се движеше все пак и се сля с множеството; целият ремонтен екип също хукна: отиваха при своите съюзници.

Орион стисна рамото ми и аз изскимтях тревожно: сякаш иглички набодоха цялото ми тяло.

— Пропуснахме звънеца! — викна ми през неистовата врява.

Кимнах и се изправих несигурно на крака. Последвах го, като заобикаляхме дипломантите, той се насочи към стълбището и тогава чух някой да вика:

— Ел! Орион! — Спрях се. Кларита стоеше на прага на стая, едва видима зад извивката на коридора. Махаше ни с приканващ жест. — Няма да успеете преди началото на пречистването! Това е лудост!

Поколебах се, но Орион вече тичаше по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, затова поклатих глава към нея и хукнах подире му. Не беше много добро решение. Орион бе изчезнал от полезрението ми, а след малко ми се наложи да спра, за да си поема дъх, стиснала вибриращия парапет. Стълбите се движеха напред-назад, сякаш бях в лодка, а стомахът ми ги следваше. Насилих се да се раздвижа и в този момент Орион внезапно се появи отново, хвана ме за ръката и ме повлече след себе си. Дори не му се троснах, просто притиснах с длан корема си, за да притъпя болката, и го оставих да ме държи изправена. Но още преди да сме достигнали площадката на нивото на работилницата, чухме тътен, а когато я наближихме, вълна от ситни зловредни изхвърча отвътре със скимтене и всичките заприпкаха насреща ни по коридора. Толкова бързаха да избягат, че не се забавиха в опит да си гризнат от нас; последваха ги други вълни нагоре и надолу по стълбищата, всички устремени в противоположни посоки, блъскаха се едни други и прераснаха в нестройна орда. С мъка изкачих последните няколко стъпала до площадката на работилницата, като едва можех да дишам вече. Звуците на зловредните вече бяха удавяни от надигащия се грохот. Беше като огън на открито, към който някой бе включил усилвател, идеше и отгоре, и отдолу, а стълбището се изпълни с ръбести сенки под все по-ярката светлина. Орион стоеше замръзнал, все така стиснал ръката ми, после ме повлече към коридора на работилницата. Ала нямаше къде да избягаме. Пред нас стена от пламъка на простосмъртните, синьо-бяла, вече изпълваше пространството от пода до тавана като шепнеща и пукаща завеса, накъсвана от сенки на зловредни, впримчени и изгорени във водопада й, скачащи тъмни сенки във финалната им агония и дребосъци, разпадащи се на парчетии, когато силата им бе изсмуквана от тях. Взривове от статично електричество пълзяха като паяци по панелите и плочките на пода с приближаването на огнената стена към нас.

Дъхът на Орион излизаше на кратки накъсани тласъци. Не го бях видяла уплашен нито веднъж в аулата, само че пламъкът на простосмъртните не е зловредно. Бойните магии са безсилни пред него, не можеш да го победиш. Но в плюс на младежа мога

да кажа, че не изпадна в паника дори пред лицето на единственото нещо, от което истински се боеше, просто се взираше в него с празен поглед, сякаш не можеше да повярва, че му се случва това.

Изправих се и затворих очи, готова да подхвана заклинание, после ми се наложи да го отблъсна — той се опитваше да хване ръката, която ми бе необходима в този момент.

— Какви ги вършиш? — попитах, докато се мъчех да се освободя, защото той бе глупаво заинатен да ме стиска за дланта. Да, съвсем искрено казано, нямах идея защо Орион настояваше да ме държи за ръка в миг, който приемаше за неминуема гибел, но веднага след това отговорът стана съвсем ясен и аз се почувствах като пълна идиотка. — На гадже ли ми се правиш? — креснах му побесняла, а той обърна към мен решително изопнато лице, хвана моето и *ме целуна.*

Блъснах го с коляно с всичката енергия, която ситуацията изискваше, защото също така имах нужда от гласа си, после го бутнах на пода, за да се обърна към прииждащия огън и да създам своя собствена стена от пламъци тъкмо навреме, та да изградя защитата ни.

Глава 13
Пламъкът на простосмъртните

Стана много горещо в съмнителния ни заслон, но не бе нужно защитата да трае дълго. Пречистващата стихия ни отмина за по-малко от минута и продължи веселия си поход на изтребване по коридора. Отмених своята стена от огън — малко се съпротивляваше, задето трябваше да си иде, без да е погълнала нещо, но успях да я отпратя. Останахме сами в новопречистения коридор с бегла миризма на овъглени гъби, идеща от всяко свърталище на вече изгорените зловредни.

Останах изправена и взряна след отминалата стена от огън, сякаш тя всеки момент можеше да се върне. Нямаше да го направи: пречистването в края на учебната година е бързо и щателно. Огнените стени тръгват по двойки и се отдалечават една от друга към следващата насреща й по коридора и са така разпределени в пространството и времето, че не оставят място за скривалище. В същия миг, когато стената ни отмина, две стени на стълбището се бяха събрали на площадката. И двете угаснаха, а със стената, профучала покрай нас, вероятно се случваше същото в далечния край на коридора. Бях много по-склонна да следя с поглед за стена от пламък, отколкото да се обърна към Орион, защото тогава щях да видя изражението му и може би щеше да се наложи да кажа нещо.

И тогава едва не паднах, когато подът започна да се тресе и надига под краката ми. Сгуших се и тъй, притиснати един до друг и преплели ръце, приличахме на някакъв тромав двуглав сърфист, мъчещ се отчаяно да не се прекатури, като в същото време трябвате да се пазим да не пипнем парещите стени. Поне нямаше да чуя нищо, което би се опитал да ми каже. Механизмите се движеха и бяха сто пъти по-шумни, отколкото като се бях намирала в безопасност в стаята си по време на дипломиране. Стълбището навън започна реално да се отмества с ужасяващо скърцане. Познатата площадка на нашия етаж се зададе в полезрението ни, после бавно взе да изчезва надолу; съвсем я изгубихме от поглед, преди стълбището отново да се закове неподвижно с тежко трещящо разтърсване. И тогава стържещият шум изчезна.

Миг по-късно отведнъж се задействаха всички пръскачки и коридорът се изпълни с облаци пара. Стояхме вир-вода сред влажната мъгла, тъй гъста, че за момент едва успявахме да виждаме и дишаме, но горещите стени вече поглъщаха влагата, а

вакуумните помпи с глухо бучене отнеха остатъка от нея, като оставиха нас двамата мокри като плъхове да поемаме жадно въздух сред искрящо чистия коридор. Зазвуча звънецът за края на срока и дочух слабото ехо на отварящи се врати на стаи отгоре и под нас.

Под краката ни още жужеше приглушено стържене: това бе етажът на дипломантите, който се придвижваше към самото дъно. Ако пречистващото оборудване бе заработило, Кларита, Уен и останалите щяха да влязат в почти празна аула за дипломиране, опърлена от край до край от още по-грамадна огнена стена. Някои от по-дребните зловредни щяха да са се скрили под по-едри или под купищата отломки. Вероятно бяха оцелели и някои от паякосирените, благодарение на черупките си. Търпение и Кураж също щяха да са оцелели — нужна бе цяла седмица атака с пламъци, та те да бъдат унищожени. Но по-тънките им пипала със сигурност бяха опърлени, както и очите на повърхността им. Всички дипломанти щяха да успеят да минат през портата.

А може би оборудването изобщо не се бе задействало и вместо това дипломантите щяха да попаднат сред изгладнялата орда, разбунена като гнездо оси и очакваща ги със зейнали усти. Не бихме могли да го узнаем чак до следващата година, когато щеше да е наш ред да си тръгнем. Стигнали бяхме до последния курс, бяхме оцелели напук на слабите шансове. Дължеше се в неимоверно голяма степен на Орион, така че когато хвана раменете ми, този път не го отблъснах.

— Ти спаси живота ми — промълви той и в тона му се промъкваше изумление. Проскърцах със зъби и се обърнах към него, готова да го информирам, че не е единственият, който може да свърши нещо полезно, само дето той се взираше в мен с непогрешимо изражение: бях го виждала по лицата на мъже, гледащи мама. И не, не говоря за похот. По-скоро бе като поглед към богиня, която се надяваш да накараш да се усмихне, ако си достоен. Нито веднъж не си бях представяла, че някой ще ме гледа така.

Нямах ни най-малка идея как да реагирам, освен евентуално още по-силно да блъсна Орион и да избягам. Колкото повече разсъждавах над това, толкова по-привлекателна идея ми се виждаше, но нямах възможността да я реализирам. Вместо това той блъсна мен на пода в локва, която хем кипеше, хем бе започнала да замръзва и изстреля половин дузина насочени залпа с бластера си над главата ми, за да унищожи малка групичка кръволоци, очевидно оцелели на тавана в мехура, създаден от мен, и сега ни бяха налетели за празничен пир.

В същия момент около дузина ученици навлязоха на

площадката, тъкмо навреме да ме видят просната в краката на Орион и него, възправен героично над мен сред заобикалящите ни димящи трупове на кръволоци.

Читателю, аз избягах, дявол го взел.

Не беше трудно, всички искаха да говорят с Орион, да чуят как го е постигнал, как е избил зловредните, поправил е оборудването и е спасил дипломантите. Сигурна бях, че в крайна сметка щяха да са забравили как е бил ангажиран цял екип, още по-малко как аз съм участвала в него. Ако бях пожелала да остана с Орион, сигурно щеше да се наложи да го прегърна през кръста и да се прилепя към него като вейка бръшлян, само дето множеството ни раздели без никакви усилия от моя страна.

Единствено трябваше да се погрижа да бъда изтласкана в правилната посока, за да свърша онова, което всеки разумен човек върши в края на срока: отидох в работилницата, където имах две прекрасни минути насаме със себе си, преди всички останали да нахълтат там. В края на срока контейнерите с материали са пречистени и запълнени от нулата, тъй че дори нямах грижата за отърваване от зловредни. До голямата пещ висяха пет огнеупорни престилки; грабнах една, най-близка на вид до размера на Аадхия, разпрострях я върху тезгях и започнах да трупам материали в нея.

Първо подбрах такива за сандъче за книга, защото ако мислиш за конкретен проект и се озовеш пръв в работилницата, има голяма вероятност да откриеш каквото ти е нужно. Мигом отбрах още четири парчета амарантово дърво, два къса сребро за обкова, комплект масивни стоманени панти и намотка титаниева тел, за която бях почти сигурна, че мога да използвам за изработката на магическия механизъм, който да държи капака на сандъчето толкова отворен, колкото го искам.

Добрах се дори до малка лента с ЛЕД лампички. Книгите със заклинания страшно си падат по електроника; ако направиш сандъче, което светва при отваряне, гарантирано ти е, че никога няма да изгубиш книгата, освен ако не си съвсем нехаен.

Когато натрупах всичко това върху престилката, започнаха да идват други хора, но дори и тогава имах удобни няколко минути да грабна още няколко разнородни неща, преди да започна да се тревожа за опазването на плячката си. Реших да не се състезавам, вместо това обмислих какво може да е нужно на Аадхия за нейната лютня и открих плик с фина метална тел, опаковка с шкурка и две огромни шишета с бистра смола. Увих и тях и отнесох вързопа със себе си, когато вътре заприижда истинската навалица.

Поех по коридора към срещуположната площадка чак в

другия край на училището. Не исках да ми се налага да си пробивам път през боготворящата тълпа около Орион, която сигурно още не се бе разотишла, а и след ротацията на етажа ни, напълно възможно бе другата площадка да е по-близо до стаята ми — изобщо, търсех си всевъзможни правдоподобни оправдания. Стълбите са оживено място в края на срока, тъй като всички тичат като луди из училището да си набавят нужното, но рамото към дипломантската ми стая бе свободно. Под нас вече нямаше никого.

Етажът ни определено бе спокоен. Всички, които още бяха там, тъй или иначе бяха изпуснали най-добрия шанс за запасяване — присъстваха основно ученици от анклавите, на които не им бе нужно да правят това усилие; наслаждаваха се на горещи и безгрижни душове или просто се мотаеха из новопречистените коридори и си бъбреха на групички. Някои дори ми кимнаха, като минах, а едно момиче от Дъблин каза:

— Имаш огнеупорна престилка, късметлийка такава. Би ли я разменила срещу нещо?

— За Аадхия е, деветата стая от жълтата лампа нататък. Сигурна съм, че на драго сърце би я отстъпила под наем.

— Да, вярно, видях, че сте се записали като съюз. Успех — каза тя и ми кимна също като на сродно човешко същество.

Замъкнах товара в стаята си, в която влязох извънредно предпазливо, тъй като не я бях барикадирала срещу зловредни, бягащи да се скрият от пламъците в коридора. Все още имах мана подръка от силовото споделящо устройство на китката си и нямах никакви угризения да направя заклинание за осветяване и показване. Прекарах през всеки ъгъл на стаичката си извикания лъч, включително под леглото, което обърнах на страничния му ръб. И добре че го направих: забелязах съмнителен пашкул, заврян хитро в една от ръждясалите пружини, който само чакаше да се превърне в неприятна изненада. Държа на бюрото си бурканче с пирони и винтове и пъхнах пашкула в него. Може би Аадхия щеше да успее да се възползва от него или пък щях да го изтъргувам с някого от специалността алхимия.

Открих още няколко шепи зловредни от типа насекоми по полиците между учебниците ми и докато се занимавах с тях, един малък пробивач скочи на бюрото ми, където се бе крил между хартиите. В момента нямаше амбиция да се храни; просто хукна право към канала в средата на стаята. Опитах се да го закова, но беше твърде бърз и пропуснах. Шмугна се между две пръчки на решетката и се скри вътре, преди да съм измислила какво да метна по него, дето нямаше да разтопи голям участък от пода ми или нямаше да убие някого в коридора. Е, какво да се прави. Ето

как цялото училище щеше да бъка отново от гадини още преди края на първия следващ срок, нищо не може да предотврати това.

Тъкмо уморено бях преобърнала отново леглото си на място с тежко изтракване, когато някой почука на вратата. Отмених заклинанието за осветяване на мига; първият ми импулс беше да се престоря, че ме няма вътре, че съм някъде другаде, примерно на луната, но светлината сигурно се бе видяла през пролуките, да не говорим за оглушителното тропване на леглото. Отидох до вратата и я открехнах съвсем леко, а през главата ми минаха няколко възможни извинения, нито едно от които не ми потрябва, защото бе просто Клои.

— Здравей — каза тя. — Видях светлината. Чух, че с Орион сте се измъкнали и наминах да те видя как си. Добре ли си?

— Бих казала, толкова добре, колкото може да се очаква, но предвид, че никой не предполагаше, че ще се върна, съм дори по-добре — отвърнах. Поех дълбоко дъх, направих опит да се отърва от свободно течащата мана, свалих от китката си устройството за поделяне и й го подадох.

Тя се поколеба и изрече предпазливо:

— Виж, ако размислиш за осигуреното място.

— Благодаря — изрекох кратко, без да дръпна назад устройството и след момент тя се пресегна и го взе.

Мислех, че ще сме дотук, и ми се искаше да е така. Клои очевидно току-що бе взела душ и бе прибрала влажната си тъмноруса коса назад с две тънки сребърни шноли; беше подрязана на спретнато каре, което означаваше, че някой я бе подстригал неотдавна, носеше синя лятна рокля с широка пола и сандали с каишки — типа тоалет, с който дори момиче от анклав не би рискувало да се покаже след изтичането на първия месец от срока. Нямаше и едно петънце по него, а полата й дори не бе много високо над коляното; не би могла да носи роклята преди тази последна година, иначе щеше да виси на нея.

Междувременно аз бях с по-износената от двете си вехти блузи, чийто вид никак не се бе подобрил след последните ми приключения, с мръсните си и кърпени бойни панталони, държани от дебел колан и с две пришити парчета, за да удължа крачолите, с опърпаните ми шестгодишни сандали, получени при размяна през втори курс, защото онези, с които влязох в училището, ми бяха омалели. Косата ми висеше от плитката, в която я бях прибрала преди слизането в аулата за дипломиране. Да не споменавам, че не бях вземала душ от четири дни, ако не се броеше това, че бях намокрена до кости в коридора по време на чистката. Контрастът помежду ни ме накара да се почувствам сякаш съм била влачена през лабиринт от жив плет.

Но Клои не приключи с любезно сбогуване; просто стоеше на прага ми и премяташе устройството за споделяне в ръцете си. Канех се да се извиня и да се тръшна в леглото за около дванайсет часа, когато тя изтърси:

— Ел, съжалявам. — Не казах нищо, защото не бях наясно за какво ми се извинява. След миг тя добави. — Човек просто свиква с нещата. Не се замисля дали са добри. Или дори допустими — Тя преглътна — Не ти се разсъждава над това. Май и никой друг не го прави.

— И не виждаш какво можеш да сториш по въпроса. — Тя вдигна глава към мен, цялото ѝ меко лице и ясни очи изразяваха колко нещастна се чувства. — Защото не е предвидено да има какво да се направи.

Тя помълча, после каза:

— Не знам как мога да подобря нещата, но не искам да ги влошавам. И аз… — В миг цялата се превърна в топка нерви, отмести поглед и притеснено облиза устни. — Излъгах в библиотеката. Ние всъщност — не се тревожехме, че може да си черна вещица. Искахме да се опасяваме, че си такава, защото не те харесвахме. Все си говорехме колко си ужасна и груба, как се опитваш да използваш Орион, за да накараш всички да ти се подмазват. Само дето е съвсем обратното. В деня, когато Орион ни запозна и се държах като че имам желание да си моя приятелка, всъщност исках да ти дам да разбереш, че съм склонна да ти позволя да разговаряш с мен. Сякаш съм много специална. Но не съм такава. Просто имам късмет. Орион е специалният — добави тя със звук, който трябваше да е лек смях, но не ѝ се получи. — И той иска да е твой приятел, защото не те е грижа. Не те е грижа, че е специален, нито те е грижа, че аз съм с късмет. Няма да си мила с мен само защото съм от анклава Ню Йорк.

— Аз всъщност с никого не съм мила — изрекох намусено, доста изнервена от извинението ѝ. Беше някак много истинско.

— Мила си с хора, които са мили с теб — каза тя. — Мила си с онези, които не са фалшиви. А аз не искам да съм фалшива. Така че… съжалявам. И… иска ми се да си общуваме понякога. Стига ти да го желаеш.

Да, защото точно за това си мечтаех, да се сприятеля с богаташко момиче от анклав, та постоянно да ми бъде натриван носът с луксовете, които не мога да имам, та макар и те да бяха несъизмерими с нещата, които бях избрала на тяхно място. А ако се окажеше, че Клои Расмусен е наистина свестен човек и истинска приятелка, това би означавало, че нещата, които нямах, не са непременно несъвместими с онези, на които държах, а как щях да съчетая това с вечното ми недоволство не го виждах, само

че ако кажех сега *не, върви си по пътя и толкоз*, действително щях да се покажа адски груба и задръстена, та макар и с донкихотовски тип инат.

— Да, добре — отвърнах още по-намусено и единственото хубаво нещо, което излезе от това, бе, че тя най-сетне ми се усмихна срамежливо, каза, че изглеждам уморена, тъй че ще си върви и ще ме остави да си почивам. А когато си отиде, можах да затворя вратата и да се тръшна в леглото, за да заспя като умряла, каквато по цяло чудо не бях.

След малко на вратата ми отново се почука и чух гласа на Лиу.

— Ел, будна ли си?

Бях заспала, но тя ме събуди, така че станах да пусна нея и Аадхия. Бяха ми донесли обяд от столовата. Дадох на Аадхия огнеупорната престилка, която й бях взела, както и материалите за лютнята й. Те също прилично се бяха заредили с припаси, макар и не тъй впечатляващи като моите, а Лиу ми бе взела хубави тетрадки и химикалки, докато бе избирала за себе си.

— Искаш ли да ни разправиш какво беше? — попита Лиу, след като се налапах лакомо и отново се проснах на леглото.

— Оборудването бе повредено по някакъв странен и неочакван за тях начин, та им отне повече от час да го поправят — казах, втренчена в тавана. — Изгубихме едно момиче от майсторския екип по път, а Пайърс се гътна, докато поддържахме щита, върнахме се късно, пречистването ни свари на етажа на работилницата и Орион ме целуна — което не бях възнамерявала да кажа, но то си излезе само и Лиу изписка развълнувана, при което затули устата си.

— Но как се спасихте от пречистващия огън? — поинтересува се практичната Аадхия, при което Лиу я бутна с коляно и й се скара:

— Зарежи това. Хубаво ли беше? Той умее ли да се целува? — и после се изчерви силно и избухна в кикот, като отново скри лице.

Ако имах малко повече сили у мен, сигурно и аз щях да съм алена като нея.

— Не си спомням.

— Хайде стига бе — вдигна вежди Аадхия.

— Наистина не си спомням! Аз… — Простенах и се надигнах в леглото, зарових лице върху коленете си и промърморих: — Блъснах го с коляно настрани, защото трябваше да изрека заклинание.

Аадхия избухна в смях, а Лиу само зяпна насреща ми, напълно поразена.

— „Изобщо не съм гадже на Орион, само приятели сме“ — изрецитира Аадхия, както си седеше на пода, без да се надигне дори, думите, които бях казала на нея и Лиу вечерта, преди да сключим съюза си. Не бях искала да влязат в него по погрешните причини. — Ама хич дори не сте гаджета.

— Благодаря, накара ме да се почувствам много по-добре — изръмжах. — И не съм излъгала. Аз не го приемах като свое гадже.

— Това го вярвам — кимна Аадхия. — Само момче ще ходи с някоя две седмици, без да й каже, че му е гадже.

Похилихме се известно време, но след като се кротнахме, Лиу попита предпазливо:

— А искаш ли да го направиш? — Лицето й беше сериозно. — Мама ми каза, че никак не е разумно.

— Моята майка пък ми каза, че всички момчета си носят зловредно в гащите и останете ли насаме, го пускат на воля — подхвърли Аадхия. След което и трите се запревивахме от смях. — Добре де, знам, че е смешно — добави Аадхия. — Но тя го каза неслучайно и ми поръча да го вярвам през цялото време, защото ако забременея, докато съм тук, ще се превърне в реалност.

Лиу потрепери и обви с ръце коленете си.

— Мама ми постави спирала против зачеване.

— Пробвах с такава, но получавах ужасни схващания — отбеляза мрачно Аадхия.

Преглътнах. Не бях си направила труд да мисля за такива неща, беше ми изглеждало като последна грижа.

— А моята майка е била бременна с мен в третия месец при дипломирането си.

— Боже мой — ахна Аадхия. — Трябва да е била побъркана от ужас.

— Баща ми загинал при напускането — промълвих. Лиу се протегна и стисна ръката ми. Гърлото ми се бе стегнало. За пръв път го споделях с някого.

Поседяхме известно време в мълчание, после Аадхия каза:

— Ами значи ще си единственият човек в историята, който се е дипломирал два пъти.

Отново всички прихнахме. Тогава не ни изглеждаше като предизвикателство към съдбата да говорим за дипломирането като нещо, което неизбежно ще се случи.

Отново легнах, за да си почина до вечерята, полузадрямала, докато обсъждахме планове за първия срок и си казвахме колко мана очакваме да натрупаме. Докато Лиу драскаше предполагаеми цифри, не можех да спра да си мисля за

споделящото устройство. Потърках с пръсти мястото, където бе обвивало китката ми. Почти не можех да виня Клои и изобщо някого от анклава Ню Йорк. Толкова много мана на разположение, че краят й не се виждаше. Нямаше го усещането за положени усилия, та да бъде придобита. Чувствала я бях безплатна като въздуха. Имала я бях само за няколко часа, а вече ми липсваше. Почти заспивах, после пак се ококорвах. Сама не знаех защо, Лиу и Аадхия биха ме разбрали, дори биха бдяли над мен, докато ме събудят за вечеря.

— Трябва да помислим какво още можем да използваме и кого да привлечем — каза Аадхия. — Може би ще успея да завърша лютнята достатъчно рано, та да изработим още неща през първия срок. Трябва да преговорим и списъците си със заклинания.

— Аз имам още нещо — каза тихо Лиу и когато стана и излезе през вратата, рязко осъзнах със силно негодувание, че причината, поради която постоянно се стряскам и будех, бе, защото очаквах друго почукване. Стрелнах с гневен поглед вратата. И почукването дойде минути по-късно, но бе отново Лиу, която се върна с малка кутия в ръце. Седна на пода с кръстосани крака, отвори капака и извади малко бяло мишле. То сбърчи носле и се вкопчи в един от пръстите й, но не се стрелна да бяга.

— Имаш си фамилиар! — възкликна Аадхия. — О, боже, много е сладък.

— Не е фамилиар — отвърна Лиу. — Или поне не беше. Тъкмо започвам да… Имам десет такива. — Не срещаше очите ни; беше си кажи-речи открито признание, че е тръгнала по много неортодоксална магьоснически пътека. Никой няма да внесе десет мишки и да им отделя от храната си по някаква друга причина. — Имам афинитет към животни.

Вероятно затова родителите й бяха я накарали да го направи, осъзнах. Знаели са, че тя ще съумее да задържи пожертвованията си живи.

— И сега ще го направиш фамилиар? — попитах. Дори не знаех как действат те. Мама бе имала само спонтанни фамилиари. От време на време в шатрата ни идва животно, което има нужда от грижи, тя му помага, после то остава за известно време да помага на нея, преди отново да си иде, за да стане обикновено животно. Тя не се опитва да ги задържи.

Лиу кимна и погали главичката на мишлето с пръст.

— Мога да тренирам по едно за вас двете. Нощни животни са, тъй че могат да ви пазят, докато спите, и много ги бива да проверяват дали няма нещо лошо в храната. Това ми донесе преди два дни низ с вълшебни корали. Името му е Цзяо Цзи.

Тя ни даде да го подържим и можах да усетя действащата мана в мъничкото му телце. Вече притежаваше синкавия блясък по повърхността на очите си и ни душеше любопитно, без да се бои. След като и двете се изредихме да го галим известно време, Лиу го пусна на земята и го остави да се разходи из стаята. То припна наоколо, като душеше тук-там и завираше главица на разни места. Качи се на бюрото и застина предпазливо точно на мястото, където се бе крил пробивачът. После бързо избяга и отиде право при Лиу, та се наложи тя да провери мястото и да му покаже, че е чисто; после го погали, похвали го и му даде мъничко парченце сушен плод от торбичката, привързана на кръста й. Мишлето се изкатери, пъхна се в горния джоб на ризата й и го загриза доволно.

— Можеш ли да трениращ останалите за други хора? — попитах, като го наблюдавах напълно запленена. — Би спечелила ценни неща при размяната. — Не бях проявявала голям интерес към животни преди, след като мама ме отучи да искам да им правя дисекция. Общо взето, игнорирах кучетата в комуната и на свой ред бях игнорирана от тях. Дори никога не съм харесвала клипове със сладки котета. Ала не бях осъзнавала колко съм зажадняла да видя нещо живо и мърдащо, което не се опитва да ме убие фамилиарите не са често срещани тук: от гледна точка на тегло е скъпо да ги внесеш, а и е мъчително трудно после да се грижиш за тях. Когато алтернативата е да нахраниш себе си или котката, храниш себе си, иначе първото дошло зловредно ще изяде теб, а после и котката. Но мишките са достатъчно лесни за хранене, така че с тях не е трудно.

— Да, след като обуча по една за братовчедите ми — каза Лиу. — Те пристигат довечера.

Това също ме изненада — припомнянето на нещо, което знаеш, но още не го възприемаш като истина. Вече бяхме дипломанти. Навлязохме в последната си година тук. Довечера бе въвеждането на новите ученици.

— Може ли да дойдем да си изберем по едно сега? — попита Аадхия. Беше също тъй очарована като мен. — Имат ли нужда от нещо? От клетка например?

Лиу кимна и се изправи.

— Трябва да изработите нещо затворено, за да се крият там през деня, докато сте навън, а те спят. Но елате и си изберете по едно сега. Трябва да играете с него по час всеки ден в продължение на месец, преди да го вземете. Ще ви покажа как да им вливате мана, трябва да я влагате в почерпките, които им давате.

Спуснах крака от леглото и си обух обувките, а Лиу отвори

вратата и тогава всички отскочихме назад, защото там стоеше Орион. Той самият също отскочи, та явно не бе възнамерявал да ме причаква отпред. Догадката ми бе, че е събирал кураж да почука.

— Аз ще дойда да погледна сега, Лиу — изрече Аадхия с висок глас. — Тъкмо ще измисля как да изработя добър подслон. — Тя избута пред себе си Лиу, която отново се бе изчервила и се мъчеше да не поглежда Орион, а когато излязоха и минаха покрай него, зад гърба му взе да го сочи и пресилено да изрича с устни думи, които с лекота разчетох като ТАЙНИЯ ЗЛОВРЕДЕН ПАЛАВНИК, та трябваше да положа големи усилия да не избухна в истеричен смях. Те изчезнаха по коридора.

Орион имаше вид, сякаш му се искаше да избяга, което бих приела с разбиране, само дето се боях, че наистина може да го направи, тъй като още не беше влязъл в стаята. Беше се изкъпал и преоблякъл, косата му беше подстригана и дори се беше *избръснал*. Огледах подозрително гладката му брадичка. Наистина не бях имала намерение да ходя с никого в училището. Дори да забравим бременността, последното, което ми бе нужно, беше *разсейване*.

А той вече създаваше далеч повече разсейване, дори още преди да започна да се чудя ще има ли целувки всеки път, когато се озовеше близо до мен.

— Слушай, Лейк…

— Слушай, Ел…

Изговорихме го едновременно и аз изпуснах дълбока въздишка на облекчение.

— Ясно. Просто си искал да го отметнеш, преди да умреш.

— Не!

— Да не би наистина да искаш да си ми гадже?

— Аз… — Изглеждаше смутен и отчаян, после избъбри: — Ако ти… аз бих… от теб зависи!

Втренчих се с него.

— От мен зависи за моята част. Твоята част зависи от теб. Или искаш да развиеш онези чудати загубеняшки отношения, при които никога не се наканваш да попиташ другия какво мисли за идеята? Защото за такова нещо няма да ти помагам.

— О, да му се не види — промърмори той задавено с раздразнение, после зарови ръце в косата си. Ако вече не бе късо подстригана, би щръкнала като на Айнщайн. После изрече с равен глас; без да ме поглежда в лицето. — Опитвам се да не бъда изритан от живота ти.

И тогава ми просветна, срамота за мен, че толкова късно. Вече имах Аадхия и Лиу, не само него. Беше като да чувстваш

мана на свое разположение, нещо тъй жизненонеобходимо, та бързо да свикнеш с него и да забравиш какъв е бил животът ти, преди да го притежаваш, докато не си идеше отново. Но той го нямаше. Нямаше си никого другиго; никога не бе имал някого, както и аз никога не бях имала някого, а сега имаше мен и не искаше да ме изгуби, също както аз не бих разменила него, Аадхия и Лиу за място в анклава Ню Йорк.

То се знае, държеше се непростимо глупаво по въпроса.

— Лейк, ако исках да сме гаджета с теб, не бих желала да го правиш само защото моята воля е била такава и съм ти я наложила.

— На тъпа ли се правиш? — стрелна ме ядосано той. Но и аз му върнах със същото, а после с тон, с какъвто някой се обръща към несхватливо пони, той заговори.

— Аз бих искал. Ако ти го искаш, и аз го искам. От друга страна, ако не го искаш, тогава и аз не искам.

— Това е общата идея за връзките — подхвърлих, отново застанала нащрек. Прозвуча тревожно, в смисъл че той го иска. — Иначе се свежда просто до преследване. Ти предлагаш ли? И знай, че в никакъв случай не бих те изритала от живота си! — добавих, защото нямах представа какво ще правя, ако той предложеше. — Долу те изритах, защото ми хрумна чудатата идея, че не би искал да умреш. И за сведение, искам да отбележа, че вече и аз те спасих.

— Почти сигурен съм, че вече съм те спасявал тринайсет пъти, така че имаш много да ме догонваш — подхвърли той и скръсти ръце на гърдите си, но не се получи точният ефект, защото облекчението му бе твърде явно.

— Не е нужно да издребняваме за числа — изрекох високомерно.

— О, аз мисля, че е нужно — леко се засмя той и тъкмо когато се канех да се отпусна, защото си помислих, че сме заплавали в по-безопасни води, Орион отпусна ръце и ме погледна с откритото си лице, бледо с избила руменина по скулите. — Ел… искам да ти предложа. Но не… тук вътре. След като… ако успеем да…

— Никакви такива. Няма да се ангажирам за бъдеща връзка с теб — изрекох грубо. — Щом не правиш предложение за сега, наясно сме за момента. Ако излезем живи оттук и прекосиш океана, за да ми предложиш, в онзи момент ще реша как да ти отговоря, а дотогава си запази за себе си фантазиите от филмите на Дисни. — „И тайния си зловреден палавник“ добави мозъкът ми неуслужливо.

— Ами, добре — каза той с тон, съдържащ една десета

раздразнение и девет десети облекчение, докато аз се извърнах настрани да потисна смеха, който неудържимо ме напушваше отвътре: е, много ти благодаря, Аадхия! Майка ѝ всъщност бе истински гений. — Може ли да те помоля да се видим след час за вечеря?

— Не, малоумнико — скастрих го, сякаш аз самата не бях забравила за това. — Денят на въвеждането е. Разполагаме най-много с половин час. — Той придоби смутен вид, но ако трябваше да съм честна, определено бяхме преживели един много чудат ден на дипломиране. Направих гримаса и огледах себе си. — Трябва да взема душ. И да си облека по-малко мръсната блуза.

— Искаш ли тениска? — попита той малко плахо. — Имам резервни.

Разговорът ни бе дал ясно да се разбере, че не му бе нужно и най-малкото насърчение, но предпазливостта се бореше с отчаяния ми копнеж да имам нова тениска, каквито при единственото си кратко надникване в стаята му бях видяла, че има в изобилие.

— Да, добре — отвърнах и вътрешно въздъхнах. Тъй и тъй цялото училище вече бе сигурно, че сме гаджета.

Бях абсолютно права, че на Орион не му е нужно насърчение: на тениската, която ми донесе, бе изобразен силуетът на Манхатън със сребриста лъскава нишка и с една цветна точка, която явно маркираше местоположението на анклава: ама никак не беше ангажираща и натрапчиво свързваща ме с него. Бих го шибнала по главата с нея, но беше чиста и дори имаше бегъл лъх на препарат за пране: вероятно я бе оставил сгъната в чекмедже за годината на дипломирането си. Поне ми даде извинение мигом да си тръгна от него и да ида в женската баня, та да облека чиста дреха върху чистото си тяло — блаженство!

Той ме беше чакал отвън, отидохме да вземем Аадхия и Лиу от стаята на Лиу. Надникнах в големия контейнер, където тя държеше мишките. Тази на Аадхия вече беше белязана с яркорозова точка, поставена с маркер.

— Довечера и ти можеш да избереш твоята — каза ми Лиу.

Усетих стълбите странни под краката си, защото вече не се движеха: беше като да слезеш от кораб, след като си прекарал дълго време на вода. Механизмите се бяха установили на място, чуваше се бегло тракане на по-малки части, малко или в повече отмерващи времето до края на следващата година. Всички се качваха нагоре, оформили нещо като приливна вълна, та никак не ни отне дълго да стигнем до столовата и да се присъединим към чакащото множество.

Гишетата с храна още не бяха отворени и около половината

маси бяха сгънати до стените, за да отворят голямо пространство в средата с широки пътеки към него от всяка от стълбищните площадки. Отгоре беше новият етаж със стаи, същият като стария, и чакаше новите трепереща първокурсници да бъдат буквално спуснати на него.

Бяхме уцелили точно момента. Въвеждането започна мигове след пристигането ни: усещахме леко пукане в ушите си от толкова много тела, изместващи обеми въздух. Последва шумно тропане и стържене на врати горе на нивото на първокурсниците. Ако не си от чудовищно лишените от късмет като Луиза, си инструктиран безброй пъти какво да направиш в секундата на идването си, колкото и замаян и притеснен да се чувстваш: излизаш от стаята си и тичаш право към столовата. Първокурсниците нахлуха през всичките четири врати, като имаше такива, дето държаха книжни пликчета, за да повръщат пътьом. Въвеждането е кажи-речи същата веселба като изтеглянето с катапулт, само дето отнема по-дълго време.

След около десет минути всички бяха скупчени и трепереща в центъра на столовата. Изглеждаха толкова малки. Аз не бях сред най-високите при пристигането ни, но нямам спомен да съм била толкова дребна. Всички ги бяхме заобиколили и държахме под око таваните и отводнителните канали и внимателно им наливахме чаши с вода. Дори и най-лошите хора ще се притекат да закрилят ново въведените по егоистични, ако не по други подбуди; веднага щом новите се поуспокоиха и пийнаха вода, започнаха да извикват имената ни: носеха писма от външния свят, особено ако принадлежаха към анклави.

Знаех, че за мен няма да има писмо. Не бяхме близки с нито едно от другите семейства с деца магьосници. Няколкото пъти, когато мама се опита да уреди игри за нас заедно, като бях малка, нещата не минаха прекрасно. А и не би могла да плати на някого, за да ми донесе писмо. Единственото, което би могла да предложи в размяна на друг магьосник, бяха целителните й способности, само дето тя не вземаше заплащане за лечение. Предупреди ме, че не е сигурна дали ще успее да ми прати известие, и аз я успокоих, че не е проблем.

Макар да го знаех, така или иначе бих присъствала, а този път дори ми се удаде възможност силно да се насладя. На Аадхия бе връчено писмо от чернокожо момиче със сплетена на милион плитчици коса — всяка с мъничко вълшебно мънисто в края за закрила, наистина хитра идея. Лиу доведе братовчедите си да ги запознае с мен, две момчета като извадени под индиго с еднакви прически на паница, които ми се поклониха почтително, сякаш съм възрастен човек, какъвто, предполагам бях за тях. Бяха с цяла

глава и половина по-ниски от мен с пухкави бузести лица. Родителите им като нищо ги бяха тъпкали като гъсета за угояване.

И тогава момче, чийто глас все още мутираше, подвикна неуверено:

— Нося писмо от Гуен Хигинс.

Не го бях чула първия път, но се раздаде шушукане, защото околните го бяха чули и той го повтори отново.

Аадхия беше дошла до мен с писмото си и чернокожото момиче от Нюарк, чието име бе Памила — една от причините родителите да позволят децата им да изразходват от скъпоценната квота за тегло да пренесат писмо е, че знаят как това автоматично ще им спечели съюзник в училището.

— Мислиш ли, че е онази същата Гуен Хигинс? Нима има дете тук? — с надежда се обърна Памила към Аадхия.

Аадхия само вдигна рамене. Лиу поклати глава.

— Ако има, то това дете си държи ниско главата. Предполагам, че всички биха го погнали за целебни вълшебства.

И тогава момчето добави:

— За дъщеря й Галадриел.

Те двете заедно с още няколко души наблизо, които го бяха чули, ме изгледаха напрегнато, а Аадхия с негодувание ме блъсна в рамото.

Разни други се огледаха крадешком из столовата, сякаш си мислеха, че има друга Галадриел в училището. Изскърцах със зъби и излязох напред. Дори хлапето ме изгледа.

— Аз съм Галадриел — изрекох лаконично и протегнах ръка. Той постави нещо миниатюрно в дланта ми, колкото лешник с черупка, дето сигурно не тежеше и грам. — А ти как се казваш?

— Аз съм Еърън — отвърна той, сякаш не беше съвсем сигурен в това. — От Манчестър съм.

— Ами добре, ела — казах, направих му знак с глава и го поведох покрай неколцина зяпнали ме ученици. Но нямаше как да избягам от тях. Самите Аадхия и Лиу също бяха вторачени в мен, Аадхия с присвити очи, които подсказваха, че ме чака здраво и дълго конско веднага щом ме свари сама. Представих Еърън малко кисело на останалите и той се заприказва с другите първокурсници. Аадхия бе получила с писмото си тънък вълшебен златен лист и весело ни го показа.

— С това ще обвия основата на ключовете от аргонетския зъб на лютнята.

Лиу бе получила почти плоска кутийка с размерите на пощенска марка, пълна с благоуханен балсам, и позволи на всяка от нас да топне кутре в него и да го разтърка по долната си устна.

— Това е уловителят на отрови на баба ми — обясни тя. Трае около месец, ако си внимателен, като си миеш зъбите. Ако усетиш устната ти да щипе, като понечиш да сложиш нещо в устата си, не го яж.

Ето това означаваше въвеждането за всички. Мъничко вдъхната надежда, обич и грижа. Напомняне, че съществува друго отвъд това тук, един цял свят. Там, където приятелите ти споделят всичко случило им се, и ти споделяш всичко с тях. Само дето досега никога не бе било истинско въвеждане за мен. Очите ми смъдяха. Трябваше да упражня усилие да не подам език, за да облизвам балсама отново и отново.

Орион се присъедини към нас с пощата си в ръка, дебел плик и малка торбичка, и ми прошепна весело и напевно „Разкрита си“, като преметна ръка през шията ми и ми се ухили. Отправих му гримаса, но не можах да се сдържа и аз да не се усмихна, докато внимателно разгъвах собственото си писмо — малка люспа от лук, тъй тънка, че беше почти прозрачна, навита в мънисто не много по-голямо от онези, които Памила носеше в косата си. По дължината му имаше леки гънки от увиването: белези за разкъсване на парчета, за да бъдат изядени. Приближих люспата до устата си и като вдишах, усетих мириса на мед и бъз, маминия лек за освежаване на духа. Дори само едно вдишване от него ми дойде добре. Преглътнах твърдата буца от щастие, която стопли стомаха ми, и свалих люспата, за да прочета написаното. Буквите на мама бяха тъй дребни и бледи, та ми отне секунда да разгадая единствения ред.

Скъпото ми момиче, обичам те, имай кураж бе написала мама *— и стой далеч от Орион Лейк.*

notes

Бележки под линия

1

Време е да се отдадем на любов от пръв поглед (фр.) — Б. пр.